

ΟΗΣΑΥΔΟΣ

№
353

Ο πόλεμος με τη σκόνη

Μιά τρομερή πληγή

Οι Άμερικανοί δίνουν μια μάχη που έχει άρχισ-
ει από δέκα χρόνια: Πόλεμος με τη σκόνη, η ό-
ποια έρχεται με τον άνεμο απ' τη Δύση και σκεπα-
ζει τις καλλιεργημένες εκτάσεις τους. Καθώς γρά-
φουμε κι' άλλοτε, η σκόνη αυτή προέρχεται από τ' α-
πέραντα λιβάδια του Φάρ Γουέστ. Με την καταστρο-
φή των αγριοχορών, που φύτευαν εκεί και που
ξεριζώνονταν για να καλλιεργηθούν οι εκτάσεις
αυτές, έλειψαν οι ρίζες τους που συγκρατούσαν το
χώμα. Το παρόσκειν λοιπόν ο δυνατός άνεμος, και
σχηματίζονται έτσι τα καταστρεπτικά σύννεφα της
σκόνης.

Τριακόσιες χιλιάδες Άμερικανοί μάχονται με πι-
στι κι' επιμονή, για να διώξουν τον έχθρο απ' τη
γη τους. Κάθε χρόνο κερδίζουν δεκάδες χιλιάδες
στρέμματα. Έκτασεις γυνώνες κι' άγονες ξαναγίνον-
ται πράσινα χωράφια. Κι' η μάχη εξακολουθεί. Υ-
πάρχουν ακόμα στο Κάνσας, στο Κολοράντο, στην
Όκλαχόμα, στο Νέο Μεξικό και στο Τέξας εκτάσεις
μυρία στρέμματα σκεπασμένα απ' τη σκόνη. Έκεί
είναι το κέντρο, απ' όπου ξεκινάει αυτή η πληγή,
θα χρειασθούν τουλάχιστον 20 χρόνια ακόμα, ως
ότου ξαναμεγαλώσουν τα χόρτα στα μέρη αυτά και
ξαναδένουν με τις ρίζες τους το χώμα. Έν τώ με-
ταξύ όμως, οι κτηματίες δεν μένουν με σταυρωμένα
τα χέρια. Πολεμούν αδιάκοπα τον έχθρο.

Ο πόλεμος αυτός έχει στοιχίσει στο Κράτος 1
δισεκατομμύριο δολάρια, εκτός απ' τα ποσά που
έχουν εστιάσει οι ιδιώται. Μόνον σ' ένα κομμάτι του
Κολοράντο, εκτάσεις 2000 τετραγωνικών μιλίων,
ξοδεύτηκαν απ' το Κράτος 7 εκατομμύρια δολάρια.
Τα κυβερνητικά γραφεία βοηθούν τους κτηματίες
με οικονομική ενίσχυση και με τεχνικές συμβουλές.
Αλλά κι' αυτοί επινοούν καινούργιες μεθόδους κι'
αποτελεσματικές μηχανές, που ανοίγουν βαθειά
στον κάθε μέσον για ν' ανακαταλάβουν τα κύματα της
σκόνης.

Μη νομίζετε ότι ο πόλεμος αυτός δεν έχει τις α-
πώλειές του! Κανείς δεν ξέρει ακριβώς πόσοι θά-
νατοι οφείλονται στη σκόνη. Όλοκληρες οικογένειες
κλαίει ακόμα πάνω απ' τα έπτα παιδιά της, που πνι-
κόπαδα των ζώων, που βρήκαν τον ίδιο θάνατο, είναι
αμέτρητα.

Κι' όμως ο πόλεμος εξακολουθεί. Μερικά ονόματα
ξεχωρίζουν, ανάμεσα στους πολλούς μαχητές. Κά-
ποιοι φέρντ Μπόουλι π.χ., που είχε άλλοτε ένα θαυ-
τόδρομο της σκόνης, τόσο που πούλησε από 1937
κι' άρχισε τη μάχη. Σ' ένα χρόνο, είχε προοδεύσει
γιά ν' αγοράσει καινούργια μηχανήματα και να με-
λώσει, είχε εξοφλήσει το χρέος του. Σε δυτ χρόνια α-
βάλε και πάλι το κατεστραμμένο κτήμα του σε
μια πράσινη όασι.

Η περιοική Γκρήλεϊ Κόουντ, του Κάνσας, ήταν
πλουσιωτάτη σε οτάρι, ως ότου άρχισε να την σκεπα-
ζει η σκόνη. Έπειτα οι κτηνοί της αναγκάστηκαν
νάβαν που έφευγαν. Το 1936, είχαν απομείνει εκεί
λίγισι από 200 άτομα. Γύρω τους απλώνονταν 270
χιλιάδες στρέμματα εγκαταλελειμμένα γης.

Οι τελευταίοι αυτοί κάτοικοι σκαμπίσαν ένα εί-
δος οργανώσεως αλληλοβοήθειας. Μαύσαν μετα-
λεία. Τέσσερα χρόνια έκτασεις κι' άριστοι τη δου-
λειά επισκέφθηκαν άγονότερα, οι κρατικοί γεωπό-
νοι ότι ήταν πια έκτος κινδύνου. Η σκόνη είχε
νικήσει ολότελα.

Μια καλή συνέπεια αυτού του πολέμου είναι ότι
εξαφανίστηκε το κύμα της άστυφλίας. Οι νέοι δεν
ξεντούν όλοι στις μεγάλες πόλεις. Μένουν εκεί
γι' αυτήν και να νικούν.

Τό ψάρι που κυνηγάει

Ο «καϊτόδους» είναι ένα ποταμόψαρο των Άνα-
τολικών Ινδιών και της Πολυνησίας, που βγαίνει
από κυνήγι με το ψαλίδι... Το τουφέκι του αυτό
νίξει μια στήλη νερού, με το οποίο εκφενο-
τάται, πλησιάζει προφυλακτικά, έκοντα πάνω απ' το
στόμα του βουτηγμένο στο νερό και μόνο την άκρη
τάει κοντά στο έντομο, σημάδεψε και τινάζει πάνω
το νερό με τόση δύναμη και ακρίβεια, ώστε το
ρόχνος της μάχης, και διασκεδάζουν βάζοντας μια
φάρια στα σπείρια τους μέσα σε γυάλες, όπως έ-
μυνα πάνω στο χείλος του βάρους και παρακολου-
δους» για να τη χάσει.

Η ΧΡΥΣΟΚΑΡΔΗ

Ιστορικό διήγημα

Χρυσόκαρδη!

Έτσι την έλεγαν.
Χρυσόκαρδη! Και ήταν χρυσάφι η
καρδιά της.

Ο Δόγης ο Βενετιάνος, ο δυνατός
και πλούσιος την γνώρισε στη Ναύπα-
κτο, την εποχή της Ένετοκρατίας, όταν
η Βενετιάνικη παντοφάρα ανέμισε στα
Ελληνικά χωράφια, όταν ο λέων της
Βενετίας θύωνε παντού το περφόρανο κε-
φάλι του, με την πλούσια χείτη, όταν
οι γαλέρες της Γαλινοτάτης Δημοκρα-
τίας άρμενίζαν στα γαλάζια Ελληνικά
ύδατα.

Ορφανή από εθνεγνικιά φάρα η Χρυ-
σόκαρδη ανταποκρίθηκε στην άγαστη του
Χρυσόκαρδου Δόγη της Βενετίας.
Κι' αυτής τον πήρε μαζί του, την πή-
γε στη Βενετία και την έκαμε γυναί-
κα του.

Έφτα μέρες κράτησαν οι διασκεδά-
σεις στο Δογικό παλάτι.
Ένα μήνα κι' έφτα ημέρες βόσταξε
η εύχλια της.

Κι' έπειτα ο φιλόδοξος ο Δόγης Μπρα-
γκάτο, την άφησε κλεισμένη στο πα-
λάτι του κι' έφυγε διψώντας νέες μα-
χες, νέα τρώγαια.

Έμεινε μόνη της η Χρυσόκαρδη...
Πού και πού να φτάση μαντατόφορος
από το Δόγη σ' αυτή... Και οι μέρες
περνούσαν και η υπερκόλλη ή νέα μα-
καινώτανε...

Στην περίοδο αυτή της μοναξιάς γνώ-
ρισε η Χρυσόκαρδη το φτωχό τραγουδο-
πο, τον εθνεγνικό κι' ωραίο Ρένο.
Περνούσε τραγουδώντας κάτω απ' τα
παράθυρά της.

Ιδωθήκαν και αγαπήθηκαν.
Της έστειλε υπήλαστ' άρχοντικό της
τους στεναγμούς της άγαστης του.
Το βόριζε στα νερά του καναλιού μία
μέρα, ένα τριαντάφυλλο αιματόχρωμο,
που τόχε κερφωμένο στα μαλλιά της.
Αγαπήθηκαν τρελλά...

Κι' όταν για πρώτη φορά έπεσε ο
έναν στην άγκαλιά του άλλου, λιποθύ-
μησαν από συγκίνηση και λαχτάρα.

Ο Ρένος της τραγουδούσε τώρα με-
λάντες της άγαστης που δεν πεθαίνει πο-
τέ, που συνήχεται και μετά το θάνα-
το στους ουρανούς.

Η Χρυσόκαρδη άκουμπουσε στον ώμο
του και τον άκουγε...
Πόσο στεναγμοί και πόσα φιλήματα!...

Την περίοδο αυτή ακριβώς γύρισε κι'
ο Δόγης απ' τα πεδία των μαχών.
Η προσδοκία του ψεύθηκε στ' αυτή
τόν έρωτα της γυναίκας του.

Μέσα του κόχλασε κι' ανάρωσε η
δύνη.

Την έσφιγγε στην άγκαλιά του και
τουράχταν η επιθυμία να την πνίξει.
Άκουγε την καρδιά της να κτυπά
και παρασυρμένος απ' τη ζήλεια ήθελε
να της την ξεριζώσει, να την πετάξει
στα νερά.

Μά ύπομνε...
Ημέλες την έκδικησέ του σκληρή και
πρωτότυπη.

Αισθανόταν το κρίμα της η Χρυσό-
καρδη κι' έκλαιγε πικρά όταν έμνε
μόνη.

Πώς να τον λησμονήσει; Λησμονεί ο-
ποιος αγαπάει μ' όλη του την καρδιά
και το πνεύμα;

Και μία νύχτα—τόν είχε αποθυμή-
σει τρελλά—το κρέμασε την μεταξωτή
άνεμόσκαλα ν' ανέση στο δάμα.

Ο Δόγης παραμόνευε. Το παλάτι η-
ταν τριγυρισμένο από λογχοφόρους.

Με καρδιοχτύπι και λαχτάρα περι-
μένει στην κόμηση της η Χρυσόκαρδη...
Ο Ρένος ανέβαινε. Νάτος. Κρεμ-
τάει τώρα στο κενό, μα προχωρεί έσπ-
ραλέα.

Ξαφνικά προβάλλουν κάτω του Δόγη
οι λογχοφόροι.

Κι' επάνω στο δάμα ο ίδιος ο Δό-
γης κόδει το σχοινί που κρατούσε τη
σκάλα!

Πέφτει ο Ρένος. Σφίγγει τα χείλη
του, δεν αφήνει ούτε φωνή—ούτε πα-
ράσημο. Πέφτει πάνω στις υψωμένες λόγ-
γες των μισοφύδων του Δόγη, που τους
λούζει άχνιστο το αίμα του νέου...

Πέφτον το κουφάρι του στο νερό.
Μένει στην επιφάνεια μόνον η κιθά-
ρα του.

Πού θα την πάνε τα κύματα;

Σε ποιά στεργιά θα την σύρη το
ρεθύμα;
Η παίζει ο άνεμος στις χορδές της,
τι λυπηρό και πένθιμο;...

Μέρες πέρασαν...
Η Χρυσόκαρδη τόν περιμένει ακόμα
και κλαίει.

Κλαίει χωρίς να ξέρη γιατί. Μά η
καρδιά της είναι βαρεία, τόσο βαρεία!
Η όρηγ του Δόγη δεν έκλυσσε.
Ποθεί τον θάνατό της, ένα θάνατο
φρικτό, μαρτυρικό...

Και μία νύχτα άνοιξιάντικη, μία νύ-
χτα γλυκας και γαλήνης, μία νύχτα
πουπαίαν τ' άστέρια με τα νερά, μία
νύχτα σιωπής και θανάτου, την πέρνει
στην γόνδρα να κάμουν βόλτες στα κα-
νάλια, να θυμηθούν, της λείει, τα πα-
λιά.

Τα μάτια της δακρύζουν.
Σπιδες πετάν τα μάτια του.

Η γόνδρα πλέει σαν κύκνος στα
νερά. Ο πιστός γονδολιέρης την κυ-
βερνάει με τέχνη, ο Δόγης της τραγου-
δάει ένα παρόξενο τραγουδί. Τραγουδί
έκδικησεως...

Βρίσκονται τώρα άνοιχτά. Ένα σύν-
νεφο σκεπάζει τ' άσπιοκάντηλα τών
αστεριών. Το πέλαγος σκοτεινιάζει.
Σκόδε σιμά της, τα χέρια του την άγ-
καλιάζουν!

—Ένα φίλι, ένα φίλι Χρυσόκαρδη!...
Σμίγουν τα χείλη. Η καρδιά του
απορησάει. Είναι βολά τα μάτια του. Τα
χέρια του ανεβαίνουν στο λαιμό. Τη
σφίγγει—σφίγγει—σφίγγει! Η πνοή
της κούδεται, η ζωή της σφύζει... Τα
μαύρα νερά της θένονται στην κρύα τους
άγκαλιά και πάλι κλείνουν... Πήρε α-
έρας. Το κύμα ούρλιαζε... Θρηνούν
οι αστεριές! Η νύχτα μουρίζει σαν την
κόλαση!...

Λ. ΦΡΕΝΤΙ

Συλλέκτης μολυβιδών

Μιά απ' τις πρωτογενέστερες συλλο-
γές είναι άσφαλός εκείνη που κατα-
τίει κάποιος Ε. Κάσμπορν, στο Τε-
ξάς, από μεταχειρισμένα μολύβια. Δεν
ξέρει ούτε κι' ο ίδιος πώς ακριβώς
μολύβια έχει τώρα, γιατί έπαψε να τα
μετράει, απ' ότου πέρασαν τα 200—έ-
χει την πρόληψη ότι το μέτρημα φέρνει
γρουσουζιά!—, πάντως όμως έλπιζει να
φτάσει το 1 εκατομμύριο!

Μερικά απ' τα μολύβια αυτά χρησι-
μοποιήθηκαν από κυβερνήτας 31 πολι-
τειών της Αμερικής. Άλλα πολλά έχουν
περιεργιστή ιστορία, όπως π. χ. έκει-
νο που μεταχειρίστηκε κάποιος Ορβίλ
Μπιλ για να υπογράψει... τη βεβαίωση
του θανάτου του! Αυτός ο Μπιλ είχε
αποφασίσει σθεσρά κι' είχε πάσει νε-
κρώσει. Η άπαρηγόρητη μητέρα
του φρόντισε να βγάλει το πιστοποιητι-
κό του θανάτου του και να κανονίσει
τα ζητήματα της κηδείας. Το έ-
πρω έμνε, κατά τις 5, ο «ανεκρίτος α-
σπότης» κι' έδινε κοντά στο κρεβάτι
του το πιστοποιητικό. Με το άρδα-
στο αμερικανικό χιούμορ του, πήρε τό-
τε ένα μολύβι και υπέγραψε ο ίδιος το
χαρτί...

Ο Κάσμπορν βεβαιώνει ότι, αφού
μελέτησε για πολύ καιρό προσεκτικά
τα διάφορα μολύβια της συλλογής του,
είναι τώρα εις θέσιν να μαντεύει
χαρακτήρα και την ιδιοσυγκρασία έ-
νος ανθρώπου με την εξέταση ενός μολυ-
βιδίου που έχει μεταχειρισθεί επί λί-
γες ημέρες. Το μολύβι—λέει—είναι το
απικειμένο που πρωτοχρησιμοποίησε
ο άνθρωπος για να έκφρασει γραπτά, και
πρώ δεν τόν έγκαταλείπει κατόπιν σ'
όλη του τη ζωή.

Κατά τόν Κάσμπορν, οι άντρες χρη-
σιμοποιούν πρό πάντων κίτρινα μολύ-
βια, ενώ οι γυναίκες διαφέρουν χρωμά-
των. Τα γυναικεία μολύβια—λέει—
συνήθως—είναι συχνά μασημένα στο
πρώτο μέρος τους, πράγμα που δείχνει
τη νευρικήτητα του ωραίου φύλου. Απ'
τα 31 μολύβια τών κυβερνητών τών πο-
λιτειών, τα 29 είναι κίτρινα.

Συνήθως, κάθε μολύβι που στέλνουν
στον Κάσμπορν για τη συλλογή του
συνοδεύεται από ένα σύντομο γράμμα
του αποστολέα. Έτσι, δεν έχει κατα-
τίσει μόνο συλλογή μολυβιδών, αλλά και
αυτογράφων.

ΕΤΟΣ Η' ΑΘΗΝΑΙ, 2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1948 ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 353

Οπισχυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΦΩΡΙΣΙΣ

Ιδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυντής

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ● ΤΗΛΕΦ. 29.967 ● ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 70

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΤΟΥ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ

Όταν εξέντηλσαν όλες τις πολιτικές,
τις καλλιτεχνικές και τις κοινωνικές έ-
πικαιρότητες, καθώς η κουβέντα άρχι-
σε να παίρνει το υσταμένο τόνο της,
ένα θέμα, που ριχθήκε ξαφνικά στη μέ-
ση άναψε τη συζήτηση στην συμπαινη-
κή βερνάντα, όπου η συντροφιά τών κα-
λεσμένων έπαιρνε το άναμφικτικό της:
Ποιος είναι ο ιδανικός άντρας για τη
γυναίκα; Πολλές γνώμες άκούστηκαν,
πολλοί άφορισμοί διατυπώθηκαν, ως
που ήρθε και η σειρά του κυνικού της
παρέας.

Τι ώμότης ήταν εκείνη, Θεέ μου!
Όνειροφαντός, έγκριμνος όλες τις
όμοτιες και παρουσίασε τόν ιδανικό
άντρα δίχως κανένα εξωραϊστικό κά-
λυμμα. Στη θέση του ιδανικού ο κυριέ-
της όμνηγμενος είχαν τοποθετήσει εκεί-
νον που, όπως έλεαν, πλησιάζει περισ-
σότερο την ψυχή τους.

Όχι, άπάντησε κατηγορηματικά ο
κυνικός και άντεπιζε τα επιχειρήματά
του. Για να καταλάβουμε—όποστηριζε
—ποιος είναι ο άντρας που προτιμούν οι
γυναίκες, πρέπει πρώτα—πρώτα να έ-
ξετάσουμε ποιος τύπος έχει τις περισ-
σότερες έρωτικές επιτυχίες. Αυτό είναι
το μόνο άσφαλές κριτήριο. Ποιοι είναι
λοιπόν οι τυχεροί του έρωτικού παιχνι-
διού; Είναι μιλπως αυτοί που λοχυρίζε-
ται ο γυναικείος κόσμος ότι άναπο-
κρίνονται πληρέστερα στο ιδανικό του;
Είναι τάχα οι αίσθηματικοί, οι ρωμαν-
τικοί, οι ελυσθητοί, οι τρυφεροί, οι
άνθρωποι με την έκφραση της λεπτότη-
τος και με την πνευματική ιδιοσυγκρα-
σία, που όποσδήποτε έτι δά γίνουν εύ-
παθείς δέκτες των γυναικείων παλμών
και θα μεταδώσουν κι' αυτοί τις δι-
κές τους συγκινήσεις; Κάθε άλλο. Το
αντίθετο συμβαίνει στη ζωή. Δεν ήταν
ποητής ο έραστής της Αφροδίτης. Βι-
ομήχανος—ο «Ηραστής—όπρηξε ο
πρώτος της σύζυγος, και το βιολήχανο
αυτό τόν άπάτησε με το θεό του πο-
λέμου. Ο ποιητής άποκηρύσσεται από τη
θεά του έρωτα. Γι' αυτό και στάζει τό-
σο πόνο το τραγουδί του. Όχι μόνο
ποητής αλλά και πρότυπο άνδρικού
κάλλους όπρηξε ο Άπόλλων. Άν θυ-
μάστε όμως την μυθολογία, η Δάφνη,
όταν ο Άπόλλων την κυνηγούσε για να
την άποκτήσει, προτίμησε να μεταβλη-
θί στο δέντρο, που φέρνει άκόμη το
όνομά της, παρά να δεχθί τόν άπασι-
σμό του. Ούτε με την Κασάνδρα ήταν
τυχωρότερος ο μουσηγέτης Άπόλλων.
Αφού εξέπληρωσε την επιθυμία της και
της έδωσε τη μαντική δύναμη, που την
έζητσε για προκαταβολή τών περιτύ-
ξεών της, μόλις άπέκτησε την δύναμη,
τού έστρεψε τις πλάτες.

ΑΝΔΡΑΣ

Ο άνδρας που δεν μπορεί να
μιλήσει ελεύθερα εμπρός σ' όλον
τόν κόσμο για το παρελθόν του
δεν πρέπει να κάνει παιδιά.

ΡΙΧΤΕΡ

Ο άνδρας δεν πρεεί μέσον δ-
ρον άπάντων της γυναικας. Ό-
ταν δεν είναι δούλος της, είναι
τύραννός της.

Ρ. ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

Ο άνδρας νομίζει τόν έαυτό
του κύριο, ενώ είναι πάντοτε
δούλος της γυναικας.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

Ποτέ ένας άνδρας δεν μπορεί
να ζήσει ωραία εάν δεν ανακα-
τευθούν και γυναίκες στην ζωή
του.

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΕ ΟΛΕΡ

—Επιχειρήματα από την μυθολο-
γία!... δέκατον ειρωνικά οι άντιφρο-
νούντες.

—Άλλά ο κυνικός ήταν πάνοπλος. Πήγα
πολύ μακριά. Άς έρθουμε στα δικά
μας, στον κύκλο τών γνωστών μας.
Ποιος απ' αυτούς είναι ο πραγματικός
κατακτητής; Είναι ο αίσθηματίας; Αύ-
τός που άναστενάξει και μαραίνεται;
Ο εύπαθής που δίνει σημασία στον έ-
ρωτα, τόν παίρνει στα σθεσρά, έσφυ-
ρνά με το όνομα του ιδιόματός του
στα χείλια, χλωμιάζει όταν την συναν-
τά, παραλύει όταν της έγυλίζει τα δά-
χτυλα, έκστασιάζεται όταν τη βλέπει,
είναι εύτυχής κοντά της, όποφέρει μό-
λις άποκαρύνθω, της στέλνει σε κα-
τεστάτα τις έπιστολές του πλημμυρισμέ-
νες από έρωτική έξαρση, προσφέρει
για κάθε θυσία, ζη με τη σκέπη στα-
θερά προσήλωμένη σ' εκείνη που συγ-
κεντρώνει γι' αυτήν τη ζωή και το θά-
νατο, την κόλαση και τόν παράδεισο;
Σας ρωτώ είναι αυτός ο κερδοφόρος τών
έρωτικών μάτς; Ο άμοιρος... Κλάμπε-
ται. Όλοι οι θνηστοί τών αίσθημα-
τιών του πάνε χαμένοι. Καμιά άντα-
πόκριση. Όταν δεν διασκεδάζουν εις
βάρος του, τόν άποκηρύττουν. Όταν δεν
τόν άπατούν, τόν περιβάλλουν με τόν
οίκτο τους.

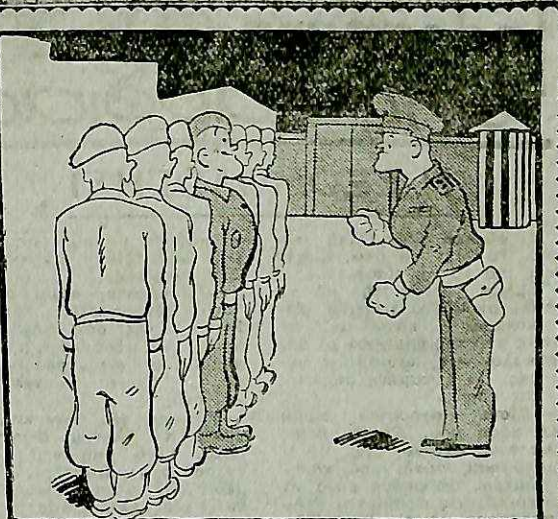
Δεν είναι λοιπόν ο αίσθηματικός. Ού-
τε και ο ωραίος. Είδαμε κι' είδαμε
όραίους άποτυχημένους. Είδαμε πολ-
λές φορές την όμορφη να έκτοπίζεται
από την άσχημη και δεν μπορούσε να
έξηγήσουμε το μυστήριο. Ο Άδωνις
ήττημένος από τόν Κουρασμένο. Άπο-
ρώμε κι' έπαναλαμβάνουμε την ήλθια
έρώτηση: «Τι και βρήκε;» Ρωτάμε,
γιατί δεν θέλουμε να καταλάβουμε ότι
δεν είναι ο αίσθηματίας που όδηγει τη γυ-
ναίκα στην έκταση του προσώπου ή
του μόνιμου συντροφικού της. Είναι ο
ένστικτο. Το δέ ένστικτο δεν άνοητεί
παρα έκείνον που όπόσχεται την έρωτι-
κή πληρότητα, τόν άρρεσμένο, τόν άν-
τρα που έμπνέει την επιθυμία όχι ότι
θα προσεγγίσει αλλά θα όποκτήσει την
ψυχή και θα δαμάσει τόν σώμα. Σ' ένα
τέτοιο άντρα συγκροτούν τα πάντα: και
την άσάβεια, και την άπιστία, και τη
βαναυσότητα, και την τραχύτητα και
την άσχημία, και την έλλειψη ποιητικής
πνοής, και την έλλειψη κάθε πνευματι-
κότητος.

Ο κυνικός στον όποιο και όφείλου-
ται ο παραπάνω σκέψιμος φέρνει παρα-
δείγματα από τόν κόσμο τών ζώων. Ξέ-
ρετε κατά ποιά τρόπο έλάνει η λύκα;
να το λύκο της; Κρατεί σε συναγερμό
τους άρρεσμούς λύκους, που περιφέρον-
ται στην περιοχή της και όταν τους δι-
μάξινε γύρω της, άρχίζει και τρέ-
χει με όλη τη δύναμή της. Έμπρός ή
λύκαινα πίσω ο λύκος. Ποιος βάζει
την άντοχή να περάσει τούς λόγγους και
τα βουνά, όπου τούς παρασύρει, και να
τη φθάσει; Αυτός άνακηρύσσεται πατέ-
ρας τών παιδιών της.

Το άνδρόπνο ένστικτο δέ διαφέρει
από το ένστικτο τού ζώου. Ο πολιτι-
σμός μπορεί να το καμουφλάρι όσο θέ-
λει. Η άγωγή μπορεί να προσπαθή να
το διαστρέψει. Η λογική, η άνάγκη, οι
οικονομικές συνθήκες, οι κοινωνικοί ό-
ροι, είναι παράγοντες που κατά ένα
τρόπο το έπηρεάζουν. Όχι όμως τόσο
ώστε να το εξαφανίσουν.

Και συμπραίνει ο κυνικός:
—Τι τα θέλετε; Μη χανόσαστε στη
φιλολογία. Η άγάπη, όπως την είδαν
οι ποιητές δεν ύπάγει. Άγάπη δέ τη
επιθυμία. Από την επιθυμία το ξεκί-
νιμα για το έρωτικό ταξίδι. Η επιθυ-
μία έφερε τόν πρώτο άντρα κοντά στην
πρώτη γυναίκα. Ο πόθος προετίρησε
στις έρωτικές σχέσεις τών ανθρώπων...
Να σκέψις που φυσικό ήταν να προ-
καλέσουν την εξέγερση τών καλοσμένων.
Προκάλεσαν ίδίως τις διαμαρτυρίες τών
κυριών που δεν έννοσούν να ρίξουν τόν
έρωτα στο έπιπεδο τών αίσθησεων. Άν
σας ενδιαφέρουν και οι δικές τους ά-
πόψεις θα σας τις έπανάλασω την προ-
σεχή έβδομάδα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΦΡΟΝΗΜΑΤΑ ΦΡΟΝΗΜΑΤΑ

—Κλίναν' έπ' άσαρπιστερά!
—Αδύνατον, κ. λοχαγέ. Είμαι βασιλόφρων!

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Καλοκαιρινή φαντασία

Ναι, άγάπη μου, το ξέρω, έννευριστικές πολύ,
σε βαλάντισε η ζέση και σε πιάσαν τα μπουρίνια.
Ξεφύσας όλη την ώρα, ξεφωνίζεις σαν τρελή
και με τάραξες στη γκρίνια!
Υποθέτω πως κι' έμένα τόσο ζέση με πειράζει,
άλλά, όπως δα το βλέπεις, δεν το βάζω και μαράζι.
Στάζω μέν σαν το κανάτι, έχω τα κακά μου χάλια,
συγκρατώ τα νεύρα όμως δεν γκρινιάζω κουτούρου
κι' άερίζομαι με μία της μητέρας μου βεντάλια
σαν... άρχόντισσα, να πούμε, τού παλπού καλού
(καρού!)

Ελα, πάψε πιά τη γκρίνια. Υφος πάρε όνειροπόλο
και φαντάσου πως τραβάμε για το Βόρειο τόν Πόλο.
Μά γιατί κυττάξεις έτσι; Όχι δεν σε κοροϊδεύω.
Στις άκτές της Γροιλανδίας με το νού μου τάζει
(δεύω)

κι' όπου, κι' άν γυρίζω
μόνο πάγους άντικρύζω
και στο τέλος δεν στο κρύβω, άρχινώ να τουργώ
(ρίζω!)

Στάσου ντέ, γιατί θυμώνεις; Πώ! πώ! τι άχαριστία!
Άγνοείς λοιπόν, καμμένη, ότι τα σακά τ' άστεις,
τα πολύ-πολύ σακά!
δουσε τύχη να τ' άκούσουν τούς δροσίζουμε καλά;

Τι; Θα σκάσες απ' τη ζέση; Μηδ, παιδί μου, σε
Κάνεις σαν μωρό, σαν βρέφος, πρέπει να λονικνε
(της)
ας σκεφτή και τίποτ' άλλο, τέλος πάντων το μυαλό
(σου).

Πώς; Τι άλλο να σκεφτείς;
Νά, πως έφτασε χειμώνας με βροχές και με χαλάζια,
πως υπάρχει πιθανότητα να χιονίσει σε λιγάκι
και πως έμιασε οι δυο μας σε μία καμαρα γαλάζια
και τα λέμε μ' ηουκία κουτοποίνοντας τσανάκι.
Τι κι' άν παίρνω να βροδυάζη κι' άν ή μπορώ δυνα-
(μυών)
απ' τη θέσι μας οι δυο μας δεν κουνώμε ούτε στάλα
και με γλύκα σε ρωτάω:—Θες στο τούτ σου λεμόνι;
Και μου λές κι' έσύ με γλύκα:—Όχι, μόνο λίγο
(γάλα!)

Πίνουμε λοιπόν τσανάκι, μου μιλάς και σου μιλά,
και για τόνα και για τάλλο και για τούτο και γι'
(αυτό)
με ρωτάς:—Θα μου το πάρης το παλτό το καμπλό;
και κομπιάζοντας σου λέω:—Πιθανόν... Θα το σκε-
(φτώ!)

—Πού να πέφτανε και χιόνια...
Κλείνουμε μετά το τζάκι, τουργουρίζεις, τουργουρίζω
και μιάς τρέχουν τα σαγόνια!
Μόλις κλείσουμε το τζάκι τα περνώμε πμό σπουδαία
και τα λέμε όλη νύχτα με άγάπη κι' άρμονία...
(Ιδω)

Μηδ; όταρνιότικες; Τα βλέπεις που μπορείς με την
να πουντιόρης, κακομοίρα, και να πάθης πνευμονία;
ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙ

«Η αδελφή 'Αγγελική σώ-
πασε. Τα είχε πη όλα, ή δεν
ήθελε πια να πη τίποτε...
«Εμείς γονατιστή, με το
κεφάλι σκυμμένο ταπεινά. Εί-
χε κοκκινίσει, κάτω απ' τις
ματιές που της έβριχαν οι άλ-
λες καλόγριες, καθισμένες γύ-
ρω της. «Η ηγουμένη σηκώθη-
κε και είπε:
— Είσθε καινούργια ακόμη
εδώ, κόρη μου. Ξερετε όμως
καλά τους κανόνες μας. «Η έ-
ξομολόγησι αυτή, που κάνε-
τε σήμερα, αφορά μόνο τα
εξωτερικά σας σφάλματα. «Αν
αμαρτήσατε με τη σκέψη, θα
το πητε στον εξομολογητή...
«Η εξομολόγησι είχε τελει-
ώσει. Οι καλόγριες έφυγαν
μια-μια. «Αλλά ή γριά ή-
γουμένη κράτησε κοντά της
την 'Αγγελική και της είπε,
όταν έμειναν μόνες:
— Διατρέχετε ένα τρομερό
κίνδυνο, αγαπητή μου κόρη!
Δεν θέλετε να μιλώτε εμπρός
στις αδελφές σας, για να μη
τις σκοταδίσω. Πρέπει όμως
απολύτως να ξεριζώσω το ά-
γιο όρμητο που φυτρώνει στην
καρδιά σας: την άσπλη των
εγκοιμιών... «Έχω προσέξει
ότι δεν σκεπτεύετε αρκετά το
Θεό, στις προσευχές σας, γιατί
συλλογίζεστε πολύ τον κόσμο...
Κι' ο κόσμος αυτός, για να
σας τραβήξει στην άδυσση, πη-
ρε την έλκυση καλύτερη και την
τρομερότερη μορφή του: ενός
νέου με λαμπρά μάτια και με
λόγια απάτηλα!...
— «Ω, μητέρα μου!... φώ-
ναζε ή αδελφή 'Αγγελική, δα-
κρυμένη.
— Έχετε έμπιστοσύνη σ' ε-
μένα! Ναι, σας άσπλη σαν
μητέρα και θέλω να σας σώ-
σω... «Επαναλάβετε μου τα
χαϊδευτικά και ψευτικά λόγια
αυτού του νέου, με τον όποιο
κουβεντιάζατε στο τραίνο, έ-
ποφελούμενοι απ' την πολυκο-
σμία που με είχε αναγκάσει

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Αυξηθώμεν και πληθυνθώμεν!

Αιώνες κατεφθάρσατο το του πολέμου τέλος,
τα όπλα κατεπέσσαν υπό των 'Ιστώνων
και στο έβλεπ, παμφίλατοι, θα ζώμεν άνεφώς
άνευ μαχών, βομβαρδισμών, άνευ καυμών και πόνων
«Ο 'Αδων ώπερ (άτομον) τελείως διεσπάσθη,
ένενικήθη κι' έπαθε μεγάλας λαοκταφείας
κι' άφου ή γη ολοκληρώς οίκτρός έδοκίμασθη
ήμέρας μέλλει διελευθί λαιμορροειδείς κι' ώρας.
«Οριστικώς παρήλατο ή του πολέμου φρίκη,
τά όπλα τα Συμμαχικά τά έστειψεν ή νίκη
και νυν —παμθεοδαιότατος σοί το κραυγάζω κόσμη—
ή προσοχή των γυναικών στρέφεται μόνον προς με.
Τούτ' όπερ κάθε ήπειρος ου μνή και χώρα πάσα
που τ' άνδρικά στελέχη της απάλεσε τά κύρια
στηρίζει τάς ελλιπείς της σ' έμε τόν έμβαγάδα,
ός ευκερως άναπληρώ άνδρών εκατομ-
(μύρια)
Τούτέστιν, ήγουν, δηλαδή, με άλλους
τό φύλον τό άδύνατον άγώνια και φρίτ-
καθ' ό κατά τόν πόλεμον, ως λέγουσιν,
κατέπιεν υπεραρκετούς άνέρας ή μαρ-
και τώρα σύμμασ' αί γυναίκες τού ύ-
πενθυμίζουσιν αυτά οι άνδρες δε
πώς περισσεύουσιν αυτά οι άνδρες δε
(οπανίζουσιν)
Τήν τόσων των άπόνωνσιν τήν δικαιο-
άλλ' άς μήν άπελπίζωνται κι' εδώ ελπί
δότης είς τάς άγκάλας των ριφθόσμαι
ίνα και... πάλιν αυξηθί τ' άνθρώπων
(τό νέος)!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ση κυράγιο... Με τις έρωτι-
κές εκδηλώσεις του, καταφέ-
ρε επί τέλους να μου άποσπά-
ση την ύπόσχεσι ότι θάφευγα
απ' το μοναστήρι και θα τόν
παντρευόμουν! Θά ξαναρχόταν
σε λίγες μέρες, για να με ά-
παγάγη.
«Την ώρισμένη μέρα και ό-
ρα, κατόρθωσα να βγώ απ'
τόν κοιτώνα, χωρίς να με έ-
δοον. Και περίμενα στον κη-
πο, κάτω απ' το μαντρότοιχο,
τρέμοντας συγκορη, μη έξέ-
ροντας τί ακριβώς ποθούσα,
ότα τί φοβόμουν... «Ακουσα
έξαφνα ένα ελαφρό θόρυβο και
μιά γυναιμική φωνή:
— Είσθε εκεί...
— Ναι, απάντησα, λαχανι-
ασμένη από τρόμο και άγανάπη.
— Είστε δύσκολο τό σκορ-
φάλαρα στον τοίχο... Δεν έ-
χω, που να πατήσω τό πόδι
μου...
— Έλάτε γρήγορα. Σας ά-
γαπάω!
— Αμέσως όμως μετόνωισα
για τό παρεξέτα αυτά λόγια
μου και πρόσθεσα:
— Φύγετε, σας παρακαλώ!
Λυπηθήτε με...
— Σας άγαπάω και μ' άγα-
πάει! Θά γίνετε δική μου!
— Κι' εξακολουθήσε ό θόρυ-
δος του σκορφαλώματος στον
ψηλό τοίχο. «Ενα χέρι ξεπρό-
βαλε επί τέλους, άγγιξε την
κορυφή του... «Έξαφνα όμως
εξακόλλησε μιά μεγάλη πέτρα.
«Ακουσα μιά βραχυσή, ένα
σάμα ποδοπέσε βαρού κι' έ-
πειτα κάτι σαν πνιγμένα βογ-
γητά. Τό αίμα πάγωσε στις
φλέβες μου. Λιποθύμησα...
«Όταν συνήλα, απλώνονταν
γύρω μου βαθεία σιωπή. Θά
μπορούσα να πιστέω ότι είχα
ονειρευτή... Γύρισα στον κοι-
τώνα, αλλά δεν μπόρεσα να
κλείσω μάτι... «Ελπίζα ότι
ό Ιερόσυλός έρωταμένος δεν
είχε πληγώση σοβαρά κι' ότι
είχε φύγει, ύπακούοντας στη
θεία έκκλησι προειδοποίησι...
Τό άλλο πρωί —ήταν Κυ-
ριακή— στη λειτουργία, ό γέ-
ρος εξομολογητής μας άνέστη-
κε στον άμβώνα κι' είπε λίγα
λόγια σύντομα αλλά τρομερά,
για μένα πρό πάντων:
— Θά σας διηγηθώ κάτι,
που θα σας πείσει ότι ό Θεός
άπατεί να κρατά καθένας πι-
στά τις ύποσχέσεις που τού έ-
δωσε... «Ενας νέος, ένας κλέ-
φτης, έπιχείρησε την προσωμέ-
νη νύχτα να μπη στο μονα-
στήρι. «Ήταν πρώην μοναχός,
που είχε πετάξει τό ράσο...
«Ό Θεός τόν τιμώρησε σκληρά
για τά δυό έγκλήματά του:
Καθώς προσπαθούσε να σκορ-
φαλώση στον έξωτερικό τοίχο,
έπεσε και χτύπησε τόσο σκλη-
ρα, ώστε οι περαστικοί τόν
βρήκαν σήμερα τό πρωί νεκρό,
μέ τό κεφάλι σπασμένο...
«Πόσο κοίτασα για να συγ-
κρατήσω τις φωνές μου, τά
δακρύα μου!... Πέρασα ένα
κίνημα μαρτυρικής άγνίας. Θά
τρελλανόμουν, άν δεν με φύ-
λαξε ό Θεός... «Επειτα κα-
τάλαβα σιγά-σιγά ότι ό «Υ-
πστάτος με είχε τιμωρήσει σαν
πατέρα, σφάζοντάς με συγχρό-
νως. Κι' ό καιρός καταπρά-
υνε τις πύλες μου...
«Η 'Αγγελική έκαμε τώρα
κι' αυτή την εξομολόγησι της,
με φωνή αδύνατη και κοιμέ-
νη από λυγμούς. «Η ηγουμέ-
νη της έδωσε συμβουλές, για
να νικήση τόν πειρασμό. «Ε-
πειτα, όταν έμεινε μόνη, έπε-
σε γονατιστή, έκρυψε τό πρό-
σωπο στα χέρια της και μουρ-
μούρισε:
— Πότε λοιπόν θα με συγ-
χωρήσει, Θεέ μου... «Επει-
τα από 35 έτών δάκρυα και
προσευχές, μ' άφισε να ξα-
ναμνησθή... Δεν ήταν σφάλ-
μα ή νοσηρή ευχαριστήσι ποδ-
νωισα με τη διήγησι του ά-
μαρτημάτος μου, κι' ή παρό-
δειξη χαρά που μόδερε ή δι-
ήγησι ενός άλλου άμαρτημα-
τος τόσο θυμού με τό δικό
μου... Θεέ μου!... Μη έί-
σενάγκης ήμεις εις πειρασμόν,
άλλά ρούται ήμεις από τού πο-
τηρού!

ΑΝΡΥ ΝΕΡ

ΕΝΑΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΣ ΤΣΑΡΟΣ

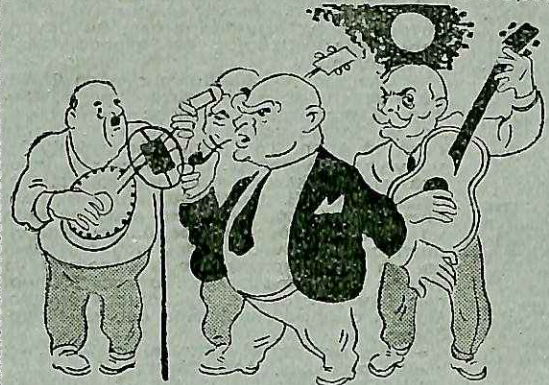
Ο Παύλος και οι τρέλλες του

Για τόν Τσάρο της Ρωσίας Παύλο, δι-
ηγούνται τά εξής χαρακτηριστικά άνέ-
δοτα.
Χωρίς να εινε άνδρείος ή καν φιλοπόλε-
μος, ήταν τρομερά —άλλά και κωμικά συγ-
χρόνος— μιλιταριστής.
Απ' έξω από τό φρούριο του Παυλόφσκ,
όπου έμεινε συνήθως, είχε τοποθετήσει ά-
πειρους φρουρούς: Δεν υπήρχε γωνία του
πύργου, δεν υπήρχε γωνία του
ρακά του τοίχου, όπου ή παραμικρή εκαμά-
πος. «Επίσης φρουρούς είχε τοποθετήσει και
σ' όλη την γύρω περιοχή.
«Όλη την ήμερα του την περνούσε
έπάνω σ' ένα πυργίσκο —τό «παρατηρητή-
ριό» του όπως έλεγαν— απ' τόν όποιο, μ'
ένα τηλεσκόπιο παρακολουθούσε εάν οι
φρουροί ήταν κανονικά ντυμένοι, εάν έβά-
διζαν κατά την «βάρδια» τους σύμφωνα με
τόν κανονισμό κτλ.
Πολλές φορές κατέβαινε κι' έτρεχε ό Γί-
διος για να διατάξη κανένα σκοπό να κοι-
νά τού καν' παρατήρησι επειδή δεν έβά-
διζε όπως έπρεπε. Δεν παρέλειπε δε να μοι-
ραίοις ήταν τους σκοπούς από τους ό-
ράκη ρούβλια στους σκοπούς από τους ό-
ποιους έμεινε ευχαριστημένος!
Δεν όφειεαν μόνο οι στρατιώται από
τόν άνόητο αυτό δεσποτισμό του Παύλου.
Τό Παυλόφσκ αυτό ήταν αρκετά μεγάλο χω-
ριό. Κατ' έντολήν του Τσάρου, διάφορες πε-
ριβολές διέτρεχαν όλη την ήμερα τους
δάτες! «Ο Παύλος, βλέπετε, εκτός των άλ-
λων ήταν και τρομερά φιλόπονος, και έ-
λεπε παντού συνωμότης... Οι ταλαιπω-
νουν άδυνατούσαν από που έρχόντουσαν, που πη-
γαν και τί έγύρευαν στο χωριό... Τη
νύχτα, οι περιπολικοί έμπαιναν στα σπίτια
και έρηνουσαν για να δούν μήπως κάποιος
κατέβαινε έξω... «Εται τό Παυλόφσκ,
ένώ πρώτα έσυνήχαστο από πολλούς έξέ-
νους, λόγω των θαυμασίων έξοχών του, οι-
γα— σιγά έρημώθηκε... «Όταν ό Παύλος
άντελήφθη αυτό έξεμάνη, και διάταξε
τάς περιπολούς να βγαίνουν έξω από τό
χωριό και να κυνηγούν όποιον ταξιδιώτη
τολμούσε να πάρη πλάγιο δρόμο για ν' ά-
ποφύγη να περάση από την τόσο επικίνδυνη
αυτοκρατορική διαμονή!

Σε μία έπιθεώρησι που έκανε της φρου-
ρας του, ό Παύλος, παρατήρησε ότι ό ά-
ξιωματικός δεν τόν είχαν χαιρετήσει με τό
σπαθί, όπως ήθελε αυτός. Χωρίς να χάση
καιρό διάταξε να... τους φυλακίσουν ό-
λακι επί όκτώ μέρες. Κάθε πρωί τους πα-
ράτασε στη γραμμή, και περνούσε απ'
έμπρός τους για να δη άν θα τού άπέτει-
μαν τόν χαιρετισμό σύμφωνα με τις ό-
δηγίες του. Δεν τους άπεφυλάκισε δε παρά
μόνο όταν τόν χαιρετήσαν κατά τρόπο τέ-
λειο —σύμφωνα με την αντίληψι του τε-
λαχιστον...
Μιά σκοτεινή νύχτα, ό Τσάρος Παύλος
έπέρασε έξω από ένα φυλάκιο των Άνα-
κτόρων μόνος, και με πολλές προφυλάξεις
για να μη γίνη αντίληψις. «Ο άξιωματι-
κός του φυλακίον δεν τόν άντελήφθη, και
κατά συνέπειαν, δεν παράταξε άμέσως τους
άνδρες του, όπως άριζεν ό κανονισμός. «Ο
Παύλος, τότε, μίπηκε μέσ στο φυλάκιο, έρ-
ράτισε τόν άξιωματικό, τόν άφώπλισε και
διάταξε να τόν συλλάβουν και να τόν ό-
δηγήσουν στη φυλακή.
Μιά μέρα που ό Παύλος είχε βγί περι-
πατο έφιππος, τό άλογό του έβρανα άγρι-
ε και όρρώθηκε στα πιάνα του ποδία.
«Ο Τσάρος άμέσως εξαεβαλλέκευσε ά-
ταξε τόν Ιπποκόμο του Μυρλώφ, ν' άφιση
τό άλογό του να περάση της πέρας.
Τήν όδού μέρα ό Μυρλώφ τού άνέφερε
ότι τό άλογό είχε φοβηθεί.
— Πολύ καλά! ήρκεσθι ν' άπάντησι ό
Παύλος.
Μιά άλλη μέρα όπου τό άλογό του ά-
γριεψε επίσης ενώ περνούσε ένα δρόμο της
Πετρούπολης, ό Τσάρος εξαεβαλλέκευσε ά-
μέσως και συνεκάλεσ επί τόπου έκτακτο
συμβούλιο τών Ιπποκόμων του για να δι-
κασουν τό άνυπότακτο ζώο. Τό άλογό κα-
τεδικάσθη σε πηνίττα ραβδισμούς. «Ο Παύ-
λος διάταξε να τού τους δώσουν ένώπιον
του πλήθους και τις μέτρους ό Ιδιος λέ-
γοντας:
— Αυτά παθαίνει όποιος άσεβεί στον Αό-
τοκράτορά του!...

Καντάει υπό τ' όβελνόςφως

Και πρώτος ό Σοφούλης μας, ό κύρ-Θεμιστοκλής,
τραγουδιστής υπέρροχος και καραμπούσουκλής,
τραγουδισσε καλύτερα κι' από τόν Τζιλλί άκόμα,
βγάζοντας πρώτα, φιοικά, την πιπ' από τό στόμα:

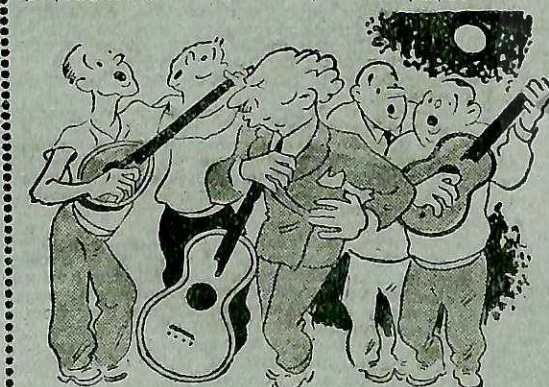
«Μη ό γέρων ποτέ ξανανοιώνει,
μη αυτό που ζητά κατορθώνει,
μη συχνά δίχως λόγο πεισμώνει
και άρχίζει τά «οφί!» και τά «ώφ!»
κι' έπειδή έννοεί μάνι- μάνι
ότι έχει πολύ ξεκοιτάει
τρέχει σ' ένα γιατρό για να κάνη
δεκαπέντε σειρές Βορονόφ!»

Σε όλους τους πολιτικούς άρέσει τό υπέλ-κάντο.
νι' αυτό τό λόγο άκούσαμε τό συντροφο τό Σιάντο
που με πελλά απλότητα και μετριοφροσύνη
τη θουλική «Αμυγδαλιά» μας είπε τού Δροσίνη:

«Ετίναξα καινούργια σπίτια και σπληνά
σαν λευεντόπαιδο,
κι' έγέμισα ή 'Αθήνα χώματα, γυαλιά
κι' έγιν' οικόπεδο!»

«Ο Παπανδρέου ύστερα μετά μεγάλο πόνου
και με φωνή μελωδική τενοροβαρυτόνου
— ίσως γιατί λυπηθήκε και κάπως μελαγχόλης
— ίσως και γιατί τήν άρχη λιγάκι άνεπαλινσε —
τραγουδισσε μ' ένα βαθύ παράπονο κρυφό:

Ξύπνα, ξύπνα, γλυκειά μου παρθένα
κι' άνοιξε μου την πόρτα να μπώ
να ριχτώ στη θερμή άγκαλιά σου
και τιμές, ό φτωχός, να χαρώ...
Μά μ' έλο που κατάφερε τόσο καλά ν' άρξιση
έσπαθκε άδύνατο και να τό συνεχισι.
«Εκλώμισσε, κλονιστικε, διέκοψε τό άσμα

κι' έτοι δημιουργήθηκε πολύ μεγάλο χάσμα.
Και τότε, για να καλυφθι τό σχετικό κενόν
περι αυτού τραγουδισσε άμέσως τό κείναν:

«Τό φουκαρά πώς τόν λυπάμαι,
λαχτάρες έχει πάθει πολλές!...
Είν' Δημοκράτης και Βασιλόφρων
καί... κατά λάθος και Κουκουές!»

«Επειτα ήθε ή σειρά του Ντίου του Τσαλδάρη
που, πράγματι, τραγουδισσε με σκέρτσο και με χάρη:

«Στόν τόπο που σε πρωτοείδα
θέ να φυτέψω μουσμουλιά
για να... κρεμάσ' όλους εκείνους
που βρίζουνε τό Βασιλιά!»

Κατόπιν τό μικρόφωνο άνήγγειλε άμέσως:
«Ο πρώτος κανταδόρος μας, Κυριάκος Βαρδαρέτος!
Κι' εύθε ό αντιπρόεδρος μ' άπόλυτη γαλήνη
κουρντίζει τήν κιθάρα του και τό τραγουδι στήνει:

«Μάθετέ με, ώραία μου πουλάκια, μάθετέ με,
μάθετέ με σαν κι' έσας ενή τραγουδωί,
— στους έμπόρους να τά ψάλλω
— που δεν έχω ούτε μάτια να τους δώ!»

Στό τέλος πια έδέχσε κι' ό Βούλγαρος να βγί
που τόν υποδεχτήκανε με μία ζητωκραυγή.
Και στη στιγμή ό Πρόεδρος, παιδιά, της Κυθερνή-
(νύφως)
μας είπε την καντάδα του έμπλεως συγκινήσεως:

«Είς τόν άφρό εις τόν άφρό της θάλασσας
ήσυχα ή Κυθέρηνις κοιμάται,
παρκακλώ σας, Άρχηγοί
μη μου κίνη έμπάνει!

9ον —“Ο,τι και νὰ εἶνε, εἶπε βαρύνουμα ὁ πατέρας, καὶ μόνο πού μπορεῖ νὰ δέχεται τοὺς ἐκθροῦς μας καὶ νὰ καθέται νὰ κουβεντιά-
ζει μαζί τους, εἶνε προδότης.
“Ὁ Ἀλκης δὲ μιλούσε ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα. Καθότανε μὲ τὰ μάτια σκοτεινά, σπι-
λωμένα μακριά.
—“Ἄπτερα, εἶπε τέλος, στάσου. Δὲν εἶμαι πῶς ἔχεις πρῆπει νὰ βισιοτοῦμε νὰ δι-
λύσουμε ἄρραθῶνα. Πρῶτα -πρῶτα,
πές μας, Ἐλθιρα, σὺ εἶπε ἔσένα χθές πῶς
προέκυψε τ’ ἄλλ’ ἄλλ’ οἱπτι;
—Ναί.

—Ούτε αυτό. Μονάχα μου άρνησε έναν ά-
ρριωτό τηλεφώνω. Μου είπε να τον ζητήσω
ο' αυτό τον αριθμό αν θέλω να τον ιδώ.
—Χι... έκανε ο Άλκης. Κι' αυτό εινε
όπιστο. Τέλος πάντων, έχεις τόν αριθμό;
—Τόν έχω, άποκρίθηκε ή κοπέλα κυ-
τάζοντας με φόβο τόν αδελφό της.
—Άλκης φάνηκε να συλλογιζεται.
—Πάτερ, εινε ο' λίγο. Πρέπει να έξα-
κριώσώ ακόμα πολλά πράματα, πριν πά-
—Και στο μεταξύ; ρώτησε άνυπόμονα ο
Θωμάς. Στο μεταξύ, θα μπαίνει, θα βγαί-
—Είμαι σίγουρος, του απήκρι αυτός;
—Ζαναπατίστη εδώ, εινε δέν πρόκειται να
—στον γιά πολύν καιρό.
—Άλκης. Τούλαχι-
—Καλά, εινε συλλογιόμενος ο πατέρας.
Τότε πρέπει να κάνουμε όσο μπορούμε πιο
γρήγορα να μάθουμε κι' άλλα γι' αυτόν,
μιά κι' πόραμε τόν κλειδί.

[illegible]

Ἡ μητέρα της τὴν περιποιόταν σάν νὰ πῖταν ὀρρωστὴ, καὶ περὶνευε κ' αὐτὴ μὲ ἀγωνίαι τὴ λύσι τοῦ ὁράματος ποῦ εἶχε ἀρχίσει στὰ καλά καθούμενα σὸ σπιτὶ τοῦ.

Ἐπὶ τέλος, εἶνε ἐκεῖνον ποῦ περὶνευε ἡ Ἑλβίρα. Ἐνὰ ἀπόγευμα, νωρὸς νωρὸς πῆθαν σὸ σπιτὶ τοῦ ἀδελφοῦ της ὁ Ἀλέξης, ὁ Δημήτρης κ' ἄλλοι δυὸ φίλοι του. Κλειστικὰν κάμψουν ὥρα στὴν τραπεζαρία μὲ τὸν Ἀλκή. Ἐπειτα ὁ Ἀλκής

Σταύρωσε τα χέρια της στα γόνατά της, και τους κυττάζει με φόβο.

Ελβόρα, άρχισε ο 'Αλέξης καταλαβαίνοντας πόσο ουσυρρήθρ' είναι για σένα. 'Αν έπαρκειτο για τίποτε άλλο, αν ήταν έστω ένας κοινός ενήλικηστίας ο αρροβυθιστικός σου, δε θα είχαμε ίσως κανένα δικαίωμα να έμπερουμε στη σχέση σου με αυτόν, έμεις οι έξανοί. Θα ήταν ένα ζητημα δικό σου και της οικονομείας σου. 'Αλλά το έγκλημα του βλαπτεί όλους μας, είναι νενικό. Κι' έτσι κι' έμεις έχουμε υποχρέωσι να ενδοσπερουμε, κι' έσυ έχεις ισχύ υποχρέωσι να μις άκρίτως.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

“Ένα κατόσθημα είδων λουτροῦ ἐπέ-
νόησε μιά πρωτότυπη ρελέαμα. Ἐγκα-
τέστησε ὁλοπλήρῃ στὴ βιτρίνα του μιά
μανιέρα μέσα στὸ νερὸ τῆς ὁποίας
ἦταν βουτηγμένη μιά νεαρά καὶ ὡ-
ραιολογία ζανθούλα, κατὰ τέτοιο τρό-
πο, ὥστε δὲν φαίνονταν παρά μόνο τὸ
ῥωπὸ κεφάλι τῆς καὶ τὰ ῥωπὰ τῆς χέ-
ρια τὰ ὁποία ἐδωγάνην ἔξω ἀπὸ τὴν
ἀφάρτη ὁσπουδά τοῦ λουτροῦ. Τὸ
θεάμα αὐτὸ συγκέντρωιν, φυσικὰ, πο-
λὺν κόσμο μπρὸς τοῖς βιτρίνα καὶ πε-
ρὶ πάντος ἄνδρες.

“Ἐνας ἀπ’ αὐτοῦς, κομπὸς καὶ νεα-
ρὸς, μιττάζει γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὴν
νεά, θγάζει ἐξάφην τὸ καπέλου του
κι’ ἀρπίζει γὰν τραγουδοῦ μὲ ὅλες τοὺς
τις δυναμείας:

Σὲ νυνθρίζω ἀπὸ τὴν κόφῃ
τοῦ σπασιοῦ πὴν τρομερή.

“Ἐνας πόλισμαν τρέχει ἀμέσως ἐπὶ
τόπου καὶ ἀπευθυνόμενος στὸν ἐν λό-
γῳ νεαρό τοῦ λέγει αὐτοπρᾶ:

— Μὰ τρελλασθήκατε; Τὶ πάβατε καὶ
ἐξαλταγγιάζεσθε ἔτσι;

— Ἐγὼ τρελλάσθκα; Μὲ συγχωρεῖτε,
δὲν εἶμαι καθόλου τρελλός.

— Μὰ τότε τί οὐς ἔπιασε καὶ τραγου-
δατε τὸν Ἑθνικὸ Ὕμνο;

— Ἦθελα ἀπλῶς νὰ κάνω τὴν ζανθοῦ-
λα νά... σπικωθῇ ὁρμαί!...

— Έχουμε, θυμάσαι πού λέγαμε ότι τώρα τελευταία όλοι οι φίλοι μου που επιστρέφουν να φύγουν για την Αίγυπτο την Ιαπωνία; Δεν υποπτεύεσθαι πως υπάρχει κάποια όργανωση κατασκοπείας; Έ λοιπόν, ο αρραβωνιαστικός σου είναι αυτός το πιο σημαντικό πρόσωπο σ' αυτή την όργανωση.

— Ψέματάι, φώναξε η Έλβιρα, και το είπα φλόγισε τα μάγουλά της.

— Έχωμε πολλές αποδείξεις είπε ο Άλφρεντ. Άλλα για πολλούς λόγους δεν είναι δυνατόν να στις φανερώσουμε. Πρέπει να πιστέψεις. Έλβιρα, πως δε μαζετώκαμε εδώ για να σε γελασώμε. Κι' αν αμφιβάλης για όλους τους άλλους, δεν σου επιτρέπεται ν' αμφιβάλης πως αν δεν ήλθουν έντελώς βέβαιος, δε θα σουδινά αυτή τη λύπη.

- Είπε ποδοστήρι! είπαν κι' οί άλλοι μέ φωνές οιανείες, όλλα κοφτές.
- Ή Έλθιτα τους κύτταζε μέ φόβο, κι' έννοιωσα τό χέλι της νά τρέμουν.
- Πώς θέλατε νά πιστέψω; βόγηξε επί τέλους. Τί είδους αποδείξεις έχετε; Δεν μπορείτε νά μου πητε τί είδους αποδείξεις έχετε;
- Θά σου πούμε, χωρίς λεπτομέρειες, άποκρίθηκε ό Άλλος. Νά, κατορθώσαμε κι' αύριο κάποιον που μάς βεβαιώσει πως ό Στέφανος πήρε έκτότ' λίρες μία μετά μία για μία γενάλην προδοσία πουκάνει. Τά αήματα είναι από τά μαγουλά της κόπella, γρήγορα όπως είχε ανέβει.
Μέ τά μάτια της φαντάστας είδε μπροστά της τό καυράκι του Στέφανου, τό τα. Δεν τά είχαν ίδρ αυτά ό νομισματικός τμήσαν. Δεν μπορούσε ό άλλος. Κι' πιστέψη. Καί μέσα της, από μέρες μία πριν είχε καταδικάζει τον άναχημένο έξερ. Τό είχε καταλάβει ή ψυχή της πως ήταν προδότης.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥΣ

—'Ελβίρα, είπε ὁ Δημήτρης σιγά, σοβαρά. Δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία. Ὁ Στέφανος Πετράς εἶναι ένας πρόδοτος. Ὁ πικνιδυὸς, ἕνα φίδι φαρμακὰρὸν ποὺ πρέπει νὰ καταστῇ ἀκίνδυνον ὅσο τοῦ δυνατόν πρὶν γρῆγορα.

—Καὶ οὐ! αὐτὸ πρέπει νὰ εἰς βοηθήσῃς εἰς αὐτὸν ὁ ἄλλος.

—Ἐνῷ; φώναξε μὲ τρόπον ἡ Ἐλβίρα.

—Και τί θέλετε από μένα; ρώτησε ὁ
χρὴν ἡ κοπέλλα.
—Ἐπειδὴ εἶνε ἐνοχος κρύβεται, εἶπε ὁ
Ἀλέξης. Προσπαθήσαμε νὰ τὸν ἀνακαλύ-
ψουμε, καὶ στράθηκε ἀδύνατον. Ἐσὺ ὁμως,
μὰς εἶπε ὁ Ἄλκης ἔχεις κάποιον ἀριθμὸ
τηλεφώνου, καί...

«Έλθ'ρας. Γιά μιὰ στιγμή πήγ'ε νά σηκωθ'η, νά φωνάξη σάν τρελλή:
—'Οχι! 'Οχι!
Μὰ κάποια φωνή τῆς ἔλεγε μέσα της πῶς ἔπρεπε νά κρατήσει τὴν ψυχραμιά της καὶ νά φανῇ πῶς πείθεται.
—Πέστε μου τὴ ἀκριβῶς θέλετε ἀπὸ μένα; τοὺς ζαναρώπησε.
—Νὰ τὸν πάρεις στὸ τηλέφωνο, τώρα, αὐτὴ τὴ στιγμή, μπροστά μας, καὶ νά τοῦ δώσεις ἓνα ραντεβού.

—Ναρκωτικό; φώναζε με τρόμο η κοπέλλα.
—Ένα πολύ έλαφρύ ναρκωτικό.
—Γιατί;
—Μόλις τόν πάρη ο ύπνος, συ θα βγῇς από τὸ κέντρο καί θα φύγεις όσο μωρεδιά πιά γρήγορα, γιά να μην ἀνακατευθῇς καθόλου σ' αὐτή τήν ὑπόθεση.
—Εἰς τὴν παραφυλάξῃ ἐκεῖ κοντά. Μύλις δὲ ἰδοῦμε να βγαίνει, θά καταλάβουμε, καί θά τρέξουμε μέσα. Θά τὸν πάρουμε, κοιμισμένον ἢ ζῶντιον, πάρα πέρα, καί θά τὸν ἐκτελούμε.

“Ὁλα τὰ μάτια ἦσαν καρφωμένα ἀπὸ νὰ πῃ. Τὰ παιδιά αὐτὰ ποὺ εἶχαν ἀποφασίσει ἐν ὄνομα, εἶχαν ὅλα ἀγασθεῖς φύσις ὡς ἀνθρώποι, εἶδεισαν συμπολὶνα γιὰ τὴν κοπέλλα. Κι ὥσως μὲν οἱ σὺς ματιές του διάβασε τὴν Ἐλβίρα πῶς ὁ Στέφανος δὲν εἶχε κομμίαι πιθανότατα ἀπὸ τὴν γλυττοφίαν. Αὐτὸν δὲν τοὺς τὸν παρέδωκε αὐτῇ, θάδριασαν ὡς ὅπου ὁπποῦτε μέσον νὰ τὸν πάρουν στὰ χέρια τοὺς.

Με φωνή σιγανή, παγωμένη, είπε:
 -Τό καταλογοποιείτε πως ό ρόλος ποι
 μου αναθέσετε είνε άπαισίος. Άλλά, α
 του λέτε πως είνε άπαραίτητο νά γίν
 έτσι...
 Άπαραίτητο, συμφώνησαν όλοι με μι
 φωνή.
 -Τότε θά γίνη, ψιθύρισε άκνά ή κο
 πέλλα.

Πάλι τὴν κερτάζω. Πάλι δουσιάζω. Ἡ
 τὸν αὐτὸν καὶ τὴν αὐτοῦσαν ἐν θεῷ θυσιάζω
 ἀρραβωνιαστικὸν τῆς, γιὰ νὰ τοὺς σώζω
 αὐτοὺς.

— Μὴ ξεκινᾷς ὅτι προσφέρεις μιὰ τερπύ-
 σσιον ὑπερβίβωσιν ἐπὶν πατρίδα μιὰ, θυσίαν
 ζωντὰς ἑνὸς προδότη, σὺν δὲ Ἀλξάνδρ. Αὐτὸς
 τὴν τὴν στυγίην δὲν εἶσαι οὔτε ἀρραβωνια-
 στικὸς, οὔτε ἀδελφὸν τοῦ Ἀλκν. Εἶσαι μιὰ
 ἱέρεια, πρὸς ἐκτελεῖ ἑνὸς ἀνέστητος καθηκού.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Τὸ «βαυματουργὸ» θαλασσοπνερο

Ὁ πολὺς κόσμος πιστεύει ὅτι οἱ Γερμανοὶ σταμάτησαν στὸ 'Ελ - 'Αλακμὴν τὴν γερμανικὴν προέλασιν στὴν Αἴγυπτον. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι

Οι στρατιώτες του Ράμμελ βέλεπαν από μακριά την "Αλεξάνδρεια, την πόλη για την οποία είχαν πολεμήσει σκληρά επί 2 χρόνων. Ξέρεσαν ότι τέλους εκεί σήκωνται, φωνηγό νερό — πρό πάντων νερό — για τα στεγνωμένα λαρβύγια τους!

Μόλις όμως ξεκίνησαν, βρήκαν εμπρός τους μια μικρή αγγλίτζη δύναμη: 50 τάνκς, λίγα καρόνια και κάμποσα καμινώνια με 5.000 στρατιώτες. Οι Γερμανοί είχαν περίπου τον ίδιο αριθμό ανδρών και τάνκς, διέθεταν όμως καρόνια πάλι 88, που οι "Αγγλοι δεν είχαν πώς να τα αντιμετωπίσουν.

Κι' απ' τὰ δυὸ μέρη, οἱ στρατιῶτες πολέμου μιν πέτυχαν, παρ' ὅλη τὴν φλογερὴ προσπάθειά, τὴν ἐξάντηλάν τους, τὴν αἰμοπαγὸς τοῦ ἔθνους ἔκλειψαν τὰ μάτια... Ἐπὶ τέλους, οἱ Γερμανοὶ λήσαν, υποχώρησαν. Ἀν ἀντίειχαν δέκα λατὰ ἀκόμη, ἴσως θὰ ἦταν οἱ Ἀγγλοὶ οἱ νικημένοι...

Τὰ γερμανικὰ τάγματα γύρισαν πίσω. Καὶ τότε συνέβη κατὰ ἀπώτατο: Χίλιοι ἑκατὸ χίλιοι ὁδὸς τῆς 9ῆς Ἐλαφρὴς Μεραρχίας, τῆς διαλεχτοτέρας τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ τῆς ἡμετέρας, προχώρησαν πρὸς τὴς ἀγγλικὰς γραμμὰς μὲ τὰ χέρια σηκωμένα. Γιὰ νὰ καταλάβουν τὴν σημαία μὴ τέτοια ἀμοιρὴ παρῶσιν, πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ θεωροῦσαν πάντα σπουδαῖο κατόρθωμα τὸ νὰ πιάσουν 10-20 ἄνδρες τῆς 9ῆς Μεραρχίας!...

«ΥΠΕΡΧΩΡΟΙ»
Τὰ μυστήρια

δους της "Επιστημής, τα πράγματα που
ξέρουμε είναι απείρως λιγότερα από ό
τι κείνα που άγνοούμε. "Υπάρχουν ες ά
λου πολλά, τα οποία οι επιστήμονες πα
ραδέχονται θεοποτικώς, χωρίς να μπο
ρούν να τ'ε κάμουν νοητά στο μυαλό
μας ή αίσθητά στις αισθήσεις μας. Στη
πρώτη αν' αυτές τις περιπτώσεις ανί
κει η έννοια του χώρου. Εκτός από
τόν κοινό χώρο, όπως τον αντιλαμβαν
όμαστε οι άνθρωποι της γής, η "Επιστή
παροδέχεται την ύπαρξη των "υπερχώ
ρων", που βρίσκονται σε κόσμους άου
λήπτους για τη φαντασία μας, υπερό
φους

ήλθαν κάπως, μπόρεσαν να διηγηθούν τι είχαν πάθει.

Όταν είχαν προχωρήσει απ' το Άλαμίν, την προηγουμένη μέρα, ήταν από '24 ώρες διαρκώς νερό. Στις θέσεις που είχαν εκκενωθεί οι Άγγλοι, βρήκαν ένα σθερμένο σωλήνα πρόχειρο ύδατος/αερίου, που προέβριζε απ' το δάσος σε διάφορα σημεία. Άνοιξαν λοιπόν πολλές τρύπες σ' αυτόν, έπεσαν γονατιστοί κι άρχισαν να ρουφούν άγρότητα βλοι μαζί το κρύο νερό που ανέλλυε. Καθώς η γαστήρ τους είχε ανασηθήσει απ' τη δίαιτα κι απ' το γλυκό νερό που χρησιμοποιούσαν συνήθως, χρειάστηκε να πιούν πολλές γουλιές για να καταλάβουν επί τέλους ότι ο σωλήνας περιείχε... θάλασσα!

Μὰ πῶς εἶχε ἄλμυρό νερό ὁ ἀλλήλας ἐκεί-
νος; Μποροῦ ἂν δώσω ἐνῶ τὴν ἀξέητησι, γιατί
ἤμουν ὁ ἀρμόδιος γιὰ τὴν ὕδασι τῆς θῆς
Στρατίας ὅς ὠλόκληρη τὴν ἐκστρατεία τῆς ἐ-
ρήμου. Ὁ σάλαγος λοιπὸν ἦταν καινούργιος,
καὶ τὸν δοκίμαζα μὲ θαλασσινὸ νερό, ὅπως
ἔκανα πάντα τὰ τέτοιες περιπτώσεις, γιὰ νὰ
μὴ χαλάω τὸ πόσιμο. "Ἄν οἱ Γερμανοὶ ἔρτα-
ναι μιά μερά νωρίτερα, θὰ τὸν εἰδρίσκαν Ἀ-
δριανὸν ἀκόμη. "Ἄν ἔρταναν δὲ μέρους ἀργό-
τερα, θὰ ἐξεδίωκον μὲ τὸ ὕδασι πόσιμο νε-
ρό του. Ἡ τύχη ὅμως τοὺς ἔφερα ἐκεῖ ὅταν
περιεῖχε θάλασσα. Δίχως αὐτὴ τὴν ἀμνηστία,
θεοῦ πιθανότατο ὅτι θὰ κέρδιζαν τὴν κρί-
σιμὴ μάχη καὶ θάμειναν στὴν ἀνοχύρωσι "Α-
λεξανδρεῖα.

Τογματοδράχης ΠΕΤΕΡ ΡΕΪΝΙΕΡ
●●
Ο ΔΙΔΕΚΤΟΙΣΙΝΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΚΑΙ «ΥΠΕΡΗΧΟΙ»

της δημιουργίας

“Αν η έννοια των «υπερήχων» δεν χωρεί στη φαντασία μας και ν’ι’ αυτό την παρέρω ως κάτι το έντελως θεωρητικό οι «υπερήχοι» δεν έχουν αυτό το φανταστικό χαρακτήρα, είνε όμως πάντως ασύλληπτοι για τις αισθήσεις μας. Πέρα δηλαδή απ’ τους ήχους που καταρθώνει η αντίληψή το αυτί μας, υπάρχουν άπειροι άλλοι ήχητικοί παλμοί, που τους αγνοούμε, που δεν υποπτευόμαθα καν την ύπαρξή τους. Όταν π.χ. μεγαλώνουν τα χορτά των λειβαδίων παράγουν συνεχώς τέτοιους ήχους «Επίσης το άνοιγμα των λουλουδιών συνοδεύεται από έναν ήχο. Έκτός απ’ τους αρμονικούς αυτούς ήχους του φυσικού κόσμου, που συνδυάζονται με το μαγευτικό θέαμα των χρωμάτων του, υπάρχουν κι’ άλλοι διαπεραστοί κι’ υπερβολικά δυνατοί, που τους παράγουν τα ανώτερα στρώματα της ατμοσφαιράς καθώς γυρίζουν διγυγνιδώς μαζί με τη σφαίρα της Γης. Τα εγείτα μας όμως δεν μπορούν να τους αντιληφθούν. Γοτάρει οι αρχαίοι Έλληνες φιλόσοφοι είχαν μαντέψει, την ύπαρξή τους, και τώρα τους συνέλαβε ένα νέο και λεπτότατο ηλεκτρικό μηχανήμα, αποτελούμενο από μία πλάκα χαλκού που διατρέχεται από υψηλανά ρεύματα. Με το ίδιο μηχανήμα, οι επιστήμονες «άκουε» άκουε και τους ήχους που παράγουν τα μικροσκοπικώτερα έντομα ή το σάρακι στο βάθος ενός κοντρού ζύλου.

Η ζωή της «γκέισας»

Οι «γκέισες» είναι οι πιο χαριτωμένες γυναίκες της Ιαπωνίας. Σ' αυτήν την παράξενη χώρα, όπου οι παντρεμένες γυναίκες δεν έχουν το δικαίωμα να παρουσιαστούν στις λεγόμενες κοσμικές συγκεντρώσεις, ούτε να καθίσουν μαζί με τους συζύγους τους σε φιλικά γεύματα, οι Ιαπωνέζοι καταφεύγουν στις «γκέισες» που έχουν την ειδικότητα να οργανώνουν αυτές τις συγκεντρώσεις και να δημιουργούν μια ατμόσφαιρα ευθυμίας με τους χορούς και τα τραγούδια τους. «Γκέισα» θα πει: «μία γυναίκα με την καλύτερη ανατομή».

Στα παλιά χρόνια, στον όγδοο αιώνα προ Χριστού, υπήρχαν οι «ζαμαπίες», ευθυμικές γυναίκες που τριγυρίζαν από πόλη σε πόλη, σαν τους μεσαιωνικούς τροβαδούρους και διασκεδάζαν με τις συζητήσεις τους, τα τραγούδια τους και τα θέληγντρά τους, τους μεγάλους κρατικούς υπαλλήλους και τους πλούσιους άρχοντες των επαρχιών. Άλλοι πάλι υποστηρίζουν ότι οι «γκέισες» προέρχονται από τις «οιραμπινίδες», που ήταν χορεύτριες και τραγουδίστριες εξ επαγγέλματος και που βρίσκονταν συνήθως στο Κίότο και στην Καμκούρα στις άρχες του δωδεκάτου αιώνα. Οι γυναίκες αυτές κοσμούσαν συντροφιά στους άνδρες, τους διασκεδάζαν στις γιορτές τους και στα γεύματα, έπαιζαν με τέχνη διάφορα παιχνίδια και τους γοήτευαν κυριολεκτικά με το πνεύμα τους και την εξαιρετική μορφή τους. Μία από τις πολλές χάρες τους ήταν να αυτοσεξάζουν μικρά ποιήματα απάνω σε γνωστούς σκοπούς.

Το περίεργο τώρα είναι ότι οι γυναίκες αυτές ήταν ντυμένες σαν άνδρες κι είχαν στη μέση τους ένα οπαδί με άκτιμα, ο οποίος τους έδινε την όψη ενός χορού του άνδρος. Υπάρχει μάλιστα μια συγκινητική ιστορία γι' αυτές τις παλιές «γκέισες».

Στα χρόνια του αυτοκράτορος Γκό-Τάμπα, δυο γυναίκες εξαιρετικής ωμορφιάς, είχαν γίνει διάσημες για την ασυνήριτη τέχνη τους από χορό και στο τραγούδι. Μία ημέρα, ένας πανίσχυρος «σαμουράι», ο Κουινιάορι, ένας παλιός «σαμουράι», μορφή της Γκίβο και πρόταξε από την ωμορφιά του να την αρπάξουν και να την φέρουν στο παλάτι του. Μα ο έρωτας του Κουινιάορι δεν κράτησε πολλές ημέρες. Για άλλη «οιραμπινίδα», η Τζίνιο του φάντασμα έρωτα του έδωσε σκληρά τη γκίβο, που τον άγαποσε και νόμιζε πως θα ζούσε ευτυχισμένη κοντά του.

Το βράδυ λοιπόν έφευγε κλαίγοντας από το παλάτι, όταν συνάντησε τη νέα ευκαίρη τόσο συγκινηθεί από τον πόνο και τα δάκρυά της, που έτρεξε άμεσα κοντά της για να την παρηγορήσει. Έπειτα για γρήγορα τα όμορφα μαύρα μαλλιά της, έκοψε της ώριμης όμορφιάς της και έφτιαξε μαζί της γκίβο μοναδική. Κι οι δυο σ' ένα βουδίστη Τζίνιο έγιναν καλές φίλες κι έζησαν μαζί, μακριά από τον κόσμο, ως τον θάνατό τους.

Αυτή την παλιά ιστορία πρέπει να την θυμούνται όλες οι γυναίκες — λένε οι Ιαπωνέζοι — που και χωρίς να το θέλουν και με φόρα ραγίζουν την καρδιά μιας άλλης, ξελογιάζοντας τον άνδρα που αγαπάει...

Ας ξαναγυρίσουμε όμως στις σημερινές «γκέισες». Οι ξένοι, μέχρι που τις γνώρισαν, παρήγαγαν, το επάγγελμα τους και τις θεωρούσαν ως κοινές γυναίκες του έρωτα. Σφάλμα μεγάλο! Η «γκέισα» είναι μία «καθώς πρέπει κυρία», που η συντροφιά της είναι απαραίτητη στα γεύματα και τις γιορτές. Κανείς δεν περιφρονεί το επάγγελμά της. Αντίθετα, μάλιστα είναι αξιοζηλευτό! Πολλές «γκέισες» έγιναν πριγκίπισσες κι άλλες πάλι παντρεύθηκαν ευγενείς «σαμουράι».

Οι «γκέισες» κατατάσσονται σε διάφορες τάξεις. Μία «γκέισα» πρώτης τάξεως στο Κίότο πρέπει να είναι εξαιρετικά όμορφη και να ξέρει να παίζει το «σαμίζέν», τη γαπωνέζικη κιθάρα, που μ' αυτή συνοδεύει με μεγάλη χαρά τα τραγούδια της. Στο Κίότο, θέλουν αλλοίως τη «γκέισα». Η ωμορφιά της δεν παίζει τον κυρίαρχο ρόλο. Πρέπει όμως να ξέρει να χορεύει και να τραγουδάει με μεγάλη τέχνη. Μα εκτός από αυτά, η «γκέισα» ξέρει πολύ καλά τη ψυχολογία του άνδρος. Πολύ λίγες γυναίκες στον κόσμο καταλαβαίνουν σαν κι αυτές τόσο βαθιά την ανδρική νοοτροπία. Είναι μοναδικές από τα μαντεύουν τις σκέψεις των ανδρών, τις επιθυμίες τους και τα θέματα της συζητήσεως που τους ενδιαφέρουν.

Δεν πρέπει ωστόσο να νομίζει κανείς ότι η ζωή μιας «γκέισας», ακόμη κι εκείνης που ανήκει στην πρώτη τάξη και κερδίζει αρκετά χρήματα με την τέχνη της, είναι μία διαρκής χαρά και διασκέδαση. Όλες δηλώνουν ότι η ζωή τους είναι κουραστική. Κάθε μέρα πρέπει να ποιοποιούν την ωμορφιά τους, σαν μία ήθοποιος που παρουσιάζεται διαρκώς στη σκηνή του θεάτρου. Μόνον για το πολύπλοκο εκείνο χτένισμά τους χρειάζονται δυο ολόκληρες ώρες! Έπειτα, πρέπει να είναι πάντα ευχάριστες στους πελάτες της «γκέισας» — μέσα στα όρια φυσικά της ευπρέπειας — και να φροντίζουν να διατηρούν τη δημοτικότητα τους. Επίσης πρέπει να αντιμετωπίζουν με το χαμόγελο τις αντιζηλίες και τις έχθρες, να καταπραύνουν τους φλογερούς καλεσμένους που ήπιαν παρα πολύ «σακε» (γαπωνέζικη ρακή) και να έχουν πάντα έτοιμο ένα καλό λόγο κι' ένα κουμπιέρι για όλους.

Αλλά ας τις δούμε από πιο κοντά. Ας μιλήσουμε με μια «γκέισα» της συνοικίας Σαμιάσι του Κίότο. Κι' ας υποθέσουμε πως είμαστε καλεσμένοι σ' ένα από τα ευχάριστα εκείνα γεύματα, τα τόσο χαρακτηριστικά της Ιαπωνικής ζωής. Το πρώτο πράγμα λοιπόν που θα μας κάνει εντύπωση είναι ο άπλος και χαριτωμένος διάλογος. Η αίθουσα έχει μια απεριόριστη καθαριότητα. Είκοσι πέντε τραπέζια, σαν σφάδες, είναι τοποθετημένα σε σχήμα πετάλου απάνω στις άσπρες σκάλες, που χορεύουν για χαλιά. Μπροστά σε κάθε τραπέζι βρίσκεται ένα μαξιλάρι για να καθίσουν κανείς στο πάτωμα. Όταν καθίσουν όλοι οι συνδαιτημένες, γλιστρούν άθρο-

να τα ξύλινα χωρίσματα και μία, μία παρουσιάζονται οι «γκέισες», ντυμένες με πολυτελή «κιονό». Η ποικιλία των χρωμάτων, τα παράξενα κεντήματα, τα λεπτά μεταξωτά υφάσματα που αλλάζουν αποχρώσεις κάτω από το φως, θαμπώνουν σ' αληθεία τα μάτια. Οι «γκέισες» πέφτουν καταγής, σ' ένα είδος προσκυνήματος, για να χαϊρεθούν τους ξένους. Έπειτα, κάθεται μία πλησιάζει κι' από έναν άνδρα, νοσταλγεί μπροστά στο τραπέζι κι' αρχίζει να τον περιποιείται, αλλά όχι και με υπερβολική οικειότητα. Γεμίζει ένα μικροσκοπικό κύπελλο με «σακε», ανάβει το τσιγάρο του, ετοιμάζει το σερίτσιο. Οι υπηρέτριες κατόπιν φέρνουν το φαγητό. Οι συζητήσεις αρχίζουν. Πριν τελειώσει το γεύμα, ο ξένος ξέρει τ' όνομα της συντρόφου του. Παίζει και γελάει μαζί της και διασκεδάζει με τα ξύλινα λόγια της. Έπειτα, αρχίζουν τα τραγούδια και οι χοροί... Τα μεσάνυχτα, οι ξένοι αποχωρίζονται με λύπη τις «γκέισες». Στον προθάλαμο της «γκέισας» νοσταλγούν όλες κι' αποχωρίζονται με το πιο σαγηνευτικό χαμόγελο τους καλεσμένους. Δίνουν την εντύπωση στον καθένα ότι είναι απαρνηγμένες που φύγει κι' ότι χάνουν έναν αγαπητό φίλο... Και μολονότι ξέρει κανείς ότι όλα αυτά γίνονται από εξαιρετική ευγένεια, διατηρεί ωστόσο μία ευχάριστη ανάνηψη, σαν το άρωμα ενός λουλουδιού.

ΠΙΕΡ ΜΠΛΑΝΣΑΡ

Τεχνητό φεγγάρι

Στο μέλλον, οι εξοχικοί δημόσιοι δρόμοι θα φωτίζονται από μία τεχνητή διάχυτη λάμψη, χυμένη στο νυκτερινό ουράνιο. Αυτό πιστεύει ο καθηγητής Μπαίλερ, του Πανεπιστημίου του Σίνεϊ της Αυστρίας. Έκαστο μέλημά του επιτυχία περφόμα με ηλεκτρικά κύματα. Αν, κατά τη θεωρία του, εκτοξευθούν από ένα πομπό πολύ δυνατά κύματα σε ύψος 80 χιλιομέτρων και πλέον, με το βομβαρδισμό τους ο αραίοτατος αέρας των ψηλών ατμοσφαιρικών στρωμάτων θα πάρει μία λάμψη κυανωπή ή πρασινωπή, όπως γίνεται στα επιστημονικά εργαστήρια μέσα σε υαλίνους σωλήνες που περιέχουν αραιωμένα αέρια. Έτσι, θα φωτίζονται απέραντες εκτάσεις πολύ δυνατότερα παρά με την πανσέληνο, και τα φανάρια των δρόμων θα ακροατευθούν. Ένας σταθμός του Ο.Χ.Α. της Αμερικής κι' ένας άλλος στη Μόσχα έχουν την δύναμη των 500 κιλοβάτ, που χρειάζεται για να επιτευχθεί ένα τέτοιο αποτέλεσμα. Η απαιτούμενη ειδική εγκατάσταση θα είναι ένα σύστημα από 600 οριζόντιες κεραίες ραδιοφώνου, μήκους 100 μέτρων, τεταμένες σε ύψος 50 μέτρων, έτσι ώστε να ακτινοβολούν ένα είδος τετραγωνικού δικτύου. Η τεχνητή «σελήνη», που θα παραναίται μ' αυτόν τον τρόπο, θα είναι ορατή από απόσταση εκατοντάδων χιλιομέτρων.

Η 'Αμερική

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΟΜΗΣΣΑ ΛΟΥΣΥ ΝΤΕ ΣΙΜΙΕΡ.
ΕΜΕΛΙΝΑ: Άνηψιά της, 23 ετών.
ΓΚΑΣΠΑΡ: Άνηψιός της, 30 ετών.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στον καθισμένο κήπο του πύργου των Σιμιέρ).

Κόμησησα: Είναι τελείως άδικαιολόγητος, μικρούλη μου Γκασπάρ! Έτσι λοιπόν φεύγουν ξαφνικά, χωρίς να ειδοποιήσουν την καλή τους θεία και την Έμελινα!

Έμελινα: Έμένα δεν με πείραξε καθόλου αυτό, θεία.

Γκασπάρ: Τό ήξερα, αγαπητή μου ξαδέλφη.

Κόμησησα: Μά τι πάθατε... Τι θυμολί είνε αυτό!

Γκασπάρ: Εγώ, δεν έχω τίποτα! Έμελινα: Ούτε εγώ.

Γκασπάρ: Όχι, θεία μου, πώς ή 'μελινα, θα έπρεπε στην άγκυρά του πρώτου βλάκα που θα βρισκόταν μπροστά της.

Έμελινα: Σε παρακαλώ να προσέχεις τα λόγια σου! Ο κύριος Μπερτράν, ο καλεσμένος της θείας μου δεν είναι καθόλου βλάκας. Είπε ένας απ' τους καλύτερους δικηγόρους των Παρισίων. Υπάρχει βέβαια κάποιος βλάκας εδώ πέρα, αλλά δεν είναι αυτός!

Γκασπάρ: Είμαι εγώ!

Έμελινα: Αφού τό λές... Κόμησησα: Αί! Μά φτάνει πιά.

Γκασπάρ: Νά γιατί φεύγω, θεία μου... Φεύγω γιατί δεν μ' αρέσουν τα μούτρα του κ. Μπερτράν.

Κόμησησα: Δεν έχει και τόσο άδικο σ' αυτό!

Έμελινα (θυμωμένη): Θεία μου!... (Στον Γκασπάρ): Είπε πολύ πρόστυχη η μανία σου αυτή να ανακατεύεις στις υποθέσεις μου!... Μήπως ήρθε να μου ζητήσει την δική μου γνώμη προτού παντρευτεί;

Γκασπάρ: Αυτό μου έλεπε!

Έμελινα: Ξαναγύρισε λοιπόν στην 'Αμερική σου κι' άφησε με ήσυχ... Ο κύριος Μπερτράν δεν είναι σάν κι' αυτήν απ' το 'Οχάιο!

Γκασπάρ: Έμελινα, σου άπαγορεύω...

Κόμησησα: (εξουθενωμένη): Για καλέ μου τη χάρη!... Σιαπή!... Έμελινα: Μου έπρεπε έμένα, θεία μου; (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Γκασπάρ: Σας ζητώ συγγνώμην, θεία.

Κόμησησα: Πολύ που την άγαπάς την θεία σου!... Δεν μ' άφησε ούτε στιγμή ν' ανόλω το στόμα μου. Μά δεν ξέρεις λοιπόν πως η Έμελινα άγαπά τον Μπερτράν και θα τον παντρευτεί;

Γκασπάρ: Νά τον χαίρεται!

Κόμησησα: Άκουσε Γκασπάρ. Έπειδή εσύ δεν μπορείς να συμφωνήσεις με την Έμελινα, αυτό δεν σημαίνει πως πρέπει αυτή η μικρούλα να γίνει δυστυχισμένη.

Γκασπάρ: Και θα την κάνω ευτυχισμένη ο Μπερτράν!

Κόμησησα: Τό ξέρω πως δεν είναι ο άνδρας που της ταιριάζει. Πάρε την λοιπόν μαζί σου στο Παρίσι, ίσως τον ξεχάσει.

Γκασπάρ: Α, όχι, θεία μου. Δεν είμαι συνθησιμένος να κάνω άπαγωγές. Άντιο σας! Θα σας γράψω μόλις φθάσω στο Παρίσι.

Κόμησησα: Στάσου ν' αποχαιρετήσης και την Έμελινα (φωνάζει): Έμελινα!

Γκασπάρ: Νομίζω πως θα ήταν καλύτερα να μη ξαναβεί ο ένας τον άλλο.

(Η Έμελινα παρουσιάζεται άριστη, κρύφια κρύφια τ' λέγεται γι' αυτή την κρυμμένη πίσω από ένα φουντωτό ροδόδενδρο).

Κόμησησα: Πρέπει ν' άγαπήσετε! Κόμησησα: (συγκρατώντας την): Γκασπάρ, θεία μου... Ναι, δεν σας παρακαλώ, θεία μου... Ναι, δεν λέω, είμαι άκνερσιμένος σήμερα, μά κι' εκείνη έχει πολύ άσχημο χαρακτήρα.

Κόμησησα: Δεν ήταν έτσι πριν έρθης.

Γκασπάρ: Αυτό σημαίνει πως εγώ την πείραξα σ' ένα νεύρα. Κι' όμως εγώ δεν την άντιστάθω. Θα ήθελα ν' απαντήσω πώς της μιλάω. Δεν μπορέσα όμως γιατί θ' άγανα έφέμα.

Κόμησησα: Ψέματα! Γκασπάρ: Μάλιστα, θεία μου. Μπορώ ακόμη να δουλοκόπη, σ' εσάς μόνο, με την βεβαιότητα πως δεν θα της τό πητε ποτέ, πως την... (Τό πρόσωπο της Έμελινας φωτίζεται από μία ξαφνική χαρά).

Κόμησησα: Σόπα, Γκασπάρ. Τα λόγια σου με φοβίζουν.

Κόμησησα: Τό μαντέματε, θεία! Κόμησησα: Μά δεν ντρέπεσαι λοιπόν; Εύχως που εκείνη δεν ξέρει τίποτε κι' ούτε θα τό μάθι ποτέ.

Γκασπάρ: Είπε άνοητος, ίσως, πάντως είναι άλβητα πως άγαπά την Έμελινα!

Έμελινα (χαρούμενα άλλα χαμυλφώνω): Θεέ μου!

Κόμησησα: Μά έρχεσαι πως είσαι παντρεμένη, δυστυχισμένη!

Γκασπάρ: Ναι είμαι δυστυχισμένη, περισσότερο μάλιστα απ' όσο φαντάζεστε. Έκανα μόνος μου την Έμελινα να με μισήσει. Κι' όμως, είνε η μόνη γυναίκα που άγαπά στην ζωή μου. Και τώρα την έχασα για πάντα...

Έχει δίκιο, εγώ είμαι ο βλάκας! Κόμησησα: Μά τι... Κλάεις... εσύ Γκασπάρ!

Γκασπάρ (συγανά): Ναι εγώ, γιατί πονά θεία μου!

Κόμησησα: Μά τότε, μικρούλη μου, καλύτερα να φύγεις χωρίς να ξαναβείς την Έμελινα.

Γκασπάρ: Θεία μου, σάς παρακαλώ, πητε μου την άλήθεια... Τον άγαπά τον Μπερτράν!

Κόμησησα: Μου φαίνεται... όχι! Νομίζω πως άγαπά μάλλον κάποιον άλλον!

Γκασπάρ: Άλήθεια!

Κόμησησα: Μά τι σε νοιάζει εσένα, παιδί μου; Γύρισε στην γυναίκα σου κι' άφησε την Έμελινα ήσυχ!

Γκασπάρ: Γυρίζω σε μία κόλαση, θεία μου. Σε μία φρικτή έρημιά!...

Κόμησησα: Ποιος φταίει γι' αυτό; Ποιος σούπε να παντρευτείς μία 'Αμερική;

Γκασπάρ: Εσείς φταίτε, θεία μου!... Ναι έσεις, γιατί αν δεν με στενοχωρούσατε διαρκώς με τα συνοικέσια σας δεν θα μ' έπαινε η τρέλλα να παντρευτώ!

Κόμησησα: Μά την 'Αμερική να, την διαλέξες μόνος σου!

Γκασπάρ: Μπορώ ωστόσο να την χαρίσω.

Κόμησησα: Όχι, μικρούλη μου. Στην τάξη μας δεν χωρίζει κανείς τόσο εύκολα τη γυναίκα του, για να παντρευτεί τη ξαδέλφη του!

Γκασπάρ: Κι' αν την σκότωνα; Κόμησησα: (έξω φρενών): Άκουσε, Γκασπάρ, η όποιον έχει όρια. Αν τρελλάθηκες εσύ, εγώ δεν έχω καμιά διάθεση ν' άκούω τις άνοησίες σου... Γύρισε λοιπόν στην τρελλοαμερικάνικη σου!

Γκασπάρ: Ω, θεία μου, δεν ξέρεις τι περιέργες που είναι οι γυναίκες του Νέου Κόσμου. Μπορεί κανείς να τις έχη γυναίκες του χωρίς να τις παντρευτεί!...

Κόμησησα: Έδώ όμως, στην επαρχία μας, ο κόσμος παντρεύεται με παπά και με στεφανί!

Γκασπάρ: Λοιπόν, θεία μου, σάς άναγγέλλω τον ξαφνικό θάνατο της γυναίκας μου!

Κόμησησα: Τρελλάθηκες, Γκασπάρ!

Γκασπάρ: Όχι άκόμη. Η γυναίκα μου απ' τό 'Οχάιο ήταν ένα φανταστικό πρόσωπο που διαλύθηκε σαν καπνός!... Δεν υπήρξε ποτέ!... Ναι, θεία μου, σάς είπα πως παντρευτήκα για να γλυτώσω απ' τα συνοικέσια σας... Είμαι ελεύθερος!

Κόμησησα: Παλιόπαιδο, 'Ωστε κορόμβευες όλον τον κόσμο με την ιδιότητα γυναίκα σου που δεν ήθελε να έβι κανένα απ' τους δικούς σου... 'Ηταν λοιπόν ψεύτικα τ' άγγελήτριά απ' τό Παρίσι!

Γκασπάρ: Σας ζητώ συγγνώμην, θεία μου. Και τώρα θα έδω και την ζωή μου άκό... για να κάνω την Έμελινα να έρχασθι τον παλιό Γκασπάρ.

Έμελινα (βγαίνοντας απ' την κρυψώνα της): Τόν έχασα κιόλας Γκασπάρ!

Γκασπάρ (συγκινημένος): 'Ωστε τ' άκουσες όλα, Έμελινα!

Έμελινα: Ναι Γκασπάρ, και είμαι πολύ ευτυχισμένη.

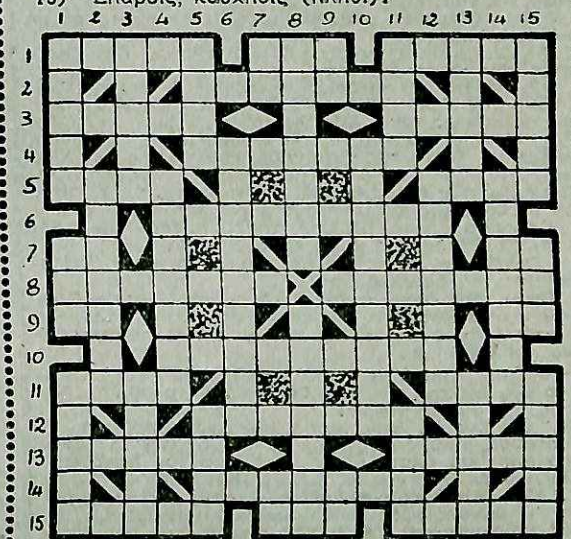
Κόμησησα (άδελφική): Τρελόπαιδο! Άρκετά με σαστίσατε με τις ιστορίες σας... Κανονίστε τα μόνι σας απ' έδώ και πέρα. (Φεύγει κρυφά γελώντας, γι' ό η Έμελινα γένοιτο ευτυχισμένη στην άγκαλιά του Γκασπάρ).

ΡΟΜΑΝΟ ΚΟΛΥΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 31

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Τα της Τουρκίας εύρισκονταν από εβδομάδων στην ημερησία διάταξη. — Πρόθεσις. — Τό όνομα ενός των τριών μεγάλων.
- 2) Έμποδίζω την είσοδο ηλεκτρικού ρεύματος, θερμότητας ή ήχου με διάφορες ύλες (τό ουσιαστικό).
- 3) «Χωρικά...» ή ζώνη θαλάσσης που ανήκει σε μία χώρα. — Απαραίτητο σ' ένα στρατιώτη.
- 4) Τέτοιος βγάλε ο Έλληνας από τον τελευταίο πανικόσμιό πόλεμο.
- 5) Ένας είναι απαραίτητος σε κάθε ανδρικό υπόδημα. — Παιγνιόχαρτο.
- 6) Κατάστημα όπου πουλούνται λιανικώς προϊόντα, ώριμα ή μη.
- 7) Στα αγγλικά σημαίνει: «Είς τό». — Αντιθετικός σύνδεσμος της δημοτικής.
- 8) Γεγονότος κράτος. — Ο κύριος Τωρτοίλ δεν ζαναγύρισε σ' αυτό μετά την άναγγελία των αποτελεσμάτων των εκλογών.
- 9) Ουκνών εις όπλο. — Σχηματίζει τον μέλλοντα.
- 10) Έπαρσις, καύχσις (πληθ.).

- 11) Καθωρισμένης έκτασης τμήματος έπιφανείας της γης. — Τμήμα του σκελετού ενός αυτοκινήτου (γαλλική).
- 12) Τα κρεβάτια άναγκάζουν μία νοικοκυρά να κλινι το ρήμα αυτό κάθε πρωί (δόριστος).
- 13) Άεριο χρησιμοποιούμενο για την πλήρωση αεροστάτων. — Τό μεσημβρινό φαγητό.
- 14) Μας προσφέρει συνήθως ένα ευχάριστο θέαμα.
- 15) Όπως άνδρας πολεμικού πλοίου σε ειδική ύπρεσία κατά έπράν. — Επέζησε του κατακλυμού. — Εορτές των αρχαίων προς τιμήν μεγάλης θεάς.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Όμοσπονδία ελληνικών χωρών της 'Ηπειρου επί τουρκοκρατίας. — Ζώνη. — Αυτό κάνει όχι μόνο τον πόλεμο, αλλά και πολλά άλλα καλά ή κακά.
- 2) Άλλωζω κατοικία.
- 3) Ένα όσος από τέτοια δέντρα θεωρείται μέρος έξωχως ύγειν. — Επικρατής, στρεβλός.
- 4) Εκλεκτοί όπόροι των σιτηρών.
- 5) Άραθικό έπιφώνημα: έλεος! — Τοπικόν έπιρρημα.
- 6) Μας τον παραχωρεί ή Ούνρα σε κάπως λογικές τιμές.
- 7) Αριθμητικόν. — Υποθετικός σύνδεσμος.
- 8) Μας παραχωρεί κάτι έναντι χρημάτων. — Επισκεπτομαι κάποιον επί τη όνομαστική του εορτή.
- 9) Λεπτό νημάτιον. — Νότα μουσικής.
- 10) Περιληπτική όνομασία των άσέμνων γυναικών.
- 11) Ό αυτός με άλλον στο πορόν ή στις διαστάσεις. — Αμόλυπτη, άθάλα, τίμια.
- 12) Τις εξασφαλίζει όλες ένα μοντέλο σιπύ.
- 13) Ταραχή της θαλάσσης. — Οι 'Ιταλοί περιωρίστηκαν σ' αυτή ύστερα απ' την... γενναία τους έπιδείξι έναντιον μας.
- 14) Σύνολο όμοειδών πραγμάτων περασμένων σε κρίκο.
- 15) Μας φωτίζει. — Χρονικό έπιρρημα. — Άρρώστεια που προσβάλλει κατά προτίμιν τα παιδιά.

Α. Δ.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 30ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ. 2) ΜΙ — ΙΑ. 3) ΠΑΤΑΓΟΝΙΑ. 4) ΔΕΚΑ — ΜΑΧΗ. 5) ΑΝΑΡΧΙΑ. 6) ΑΣΤΗΡ — ΛΙΤΡΑ. 7) ΤΡΙΑΙΝΑ. 8) ΚΑΡΡΕ — ΜΕΜΕΛ. 9) ΜΟΧΛΕΙΑ. 10) ΨΗΤΟΙ — ΝΗΣΟΙ. 11) ΣΥΣΣΕΜΑ. 12) ΣΕΙΩ — ΚΑΤ'Ν. 13) ΡΗΤΟΡΙΚΟΙ. 14) ΘΑ — ΝΑ. 15) ΙΔΑΝΙΚΕΥΩ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ. 2) ΡΕ — ΕΝ. 3) ΚΑΤΑΡΑΤΟΙ. 4) ΕΠΙΑ — ΟΡΑΙ. 5) ΑΡΤΕΜΙΣ. 6) ΡΗΤΟΝ — ΥΠΤΙΑ. 7) ΑΔΙΚΙΕΣ. 8) ΝΙΓΗΡ — ΣΟΡΟΙ. 9) ΚΑΙΡΕΤΟ. 10) ΚΕΝΟΙ — ΜΙΚΡΕ. 11) ΑΛΑΜΑΝΑ. 12) ΣΙΑΜ — ΚΙΝΩ. 13) ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ. 14) ΑΧ — ΙΣ. 15) ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ.

4 γυναίκες ΜΕ ΤΑ ΓΥΑΛΕΝΙΑ ΜΑΤΙΑ

Άλλεχοτο διήγημα

Καθισμένος στην πόρτα του κοιμωτηρίου του, ο Γουσταύος κύτταζε αψηχημένα τον ήλιο που βασιλευε όταν ένας άγνωστος ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του και του είπε με τραχεία φωνή και με ξενική προφορά:

— Μπορείτε νάρηθε να χτενίστε μία κυρία, που μένει εδώ κοντά;

— Ευχαρίστως, κύριε! απάντησε ο Γουσταύος.

Πήρε τα εργαλεία του κι' ακολουθώντας τον άγνωστο. Μπήκαν σ' ένα παλιό σπίτι κι' ανέβηκαν στο τέταρτο πάτωμα. Σ' ένα καταφύγιο οσαλόνι καθόταν σε μία πολυθρόνα μία νέα γυναίκα, με κανονικά χαρακτηριστικά, κατάλευκη, με μάτια μαύρα και παράξενα άπληνα. Τα πλούσια, εθονικά μαλλιά της ήταν κυμένα πάνω απ' τη μεταξωτή ρούπα της.

— Στις διατάξεις σας, κυρία, είπε ο Γουσταύος με μία υπακοή.

— Άλλα η κλήση γυναίκα δεν απάντησε, δεν έκοι- νησε καν το κεφάλι της.

— (Πολλά πόκα κρατάει!) σκέφθηκε ο κοιμωτής.

Είχε συνήθεισε ώστόσο να δέχεται κάθε ιδιότητα της πελατείας του. Έβγαλε τα εργαλεία του κι' άρχισε τη δουλειά του. Η γυναίκα έμεινε αδιάφορη, ακόμα κι' όταν τις έπαινε τα υπέρτατα μαλλιά της. Την ίδια ώρα ο άντρας της της διηγείται λεπτομερώς πώς είχε περάσει την ημέρα του. Έξασαν τον δίσκο με μία τρομακτική φωνή του κοιμωτού.

— Άγγισα... το μυστικό της!... τραυλίζει τρέ- μοντας ο Γουσταύος. Είπε κορό... παγωμένο!

— Σιωπή! πρόφερε επιτακτικά ο ξένος. Έξακο- λουήστε τη δουλειά σας!

Ήταν τόσο απειλητικός ο τόνος του, ώστε ο Γου- σταύος αναγκάστηκε να υποκύψει. Όταν τελειώσε το χτένισμα, ο άγνωστος τούδωσε ένα πεντακοσά- ρικο και του είπε:

— Θα μού όρκισθε τώρα πώς δεν θα πείτε σε κα- νένα ότι είδατε, και πως θα ξανάρθετε αύριο. Άλ- λωίως, θα σας σκοτώσω!

Κι' έβγαλε απ' την τσέπη του ένα ρεβόλβερ. Ο Γουσταύος, που επιθυμούσε μόνο να βγίη το ταχύ- τερο από 'κει μέσα, έδωσε πρόθυμα τον όρκο που του ζητούσε ο ξένος κι' έφυγε βιαστικά.

Η ίδια σκηνή επανέληθε τις τρεις επόμενες μέ- ρες. Ο εκνευρισμός του Γουσταύου μεγάλωνε, σε κάθε επίσκεψή του. Όλη την ημέρα του φαίνονταν ότι έδωσε διαρκώς εμπρός του, ακίνητη κι' αμύλη- τη, την αλλοκατή γυναίκα με τα γυαλένια μάτια.

Ήταν κούκλα;... Η νεκρή;... Όστόσο το κύριο πρόσωπό της, που είχε αγγίξει ο Γουσταύος, οκε- πακόταν από δέρμα πραγματικό...

Ο κοιμωτής νόμιζε ότι ζούσε κάποια φανταστική ιστορία. Τα νεύρα του δεν άντεχαν πιά. Δεν μπο- ρούσε να εργασθί, όλη την ημέρα. Φοβόταν ότι θα- χανε την πελατεία του. Θα τον έπερναν για τρελό!

Ένα βράδυ, αφού χτένισε όπως συνήθως την αι- νιγματική γυναίκα, παίρνοντας χίλιες προφυλάξεις για να μην αγγίξη το παγωμένο δέρμα της, πληρώ- θηκε απ' το σύζυγο, όρκισθηκε για μία ακόμη φορά να μη φανερώσει τίποτε, και γύρισε βιαστικά στο μαγαζί του. Μόλις έμπηκε, έβγαλε ένα ούρλιασμα φρίκης. Είπε να τον περιμένει εκεί η υιοτερίδα της γυναίκα, ακίνητη, καθισμένη σε μία πολυθρόνα, με την πλάτη γυρισμένη προς την πόρτα!

Η φωνή του την έκανε να γυρίση το κεφάλι της... Μα όχι, δεν ήταν η άγνωστη με τα γυαλένια μάτια. Ήταν η γυναίκα του, και τον περιέμενε για να τη χτενίσει όπως κάθε βράδυ. Αυτός όμως χύμισε πά- νω της, ξετρελλαμένος, ούρλιαζοντας:

— Α, συννενομήθηκες λοιπόν με την άλλη, για να με τρελλάνετε;...

Εκείνη κατάφερε με πολλή κόπο να του ξεφύγη κι' έτρεξε άμέσως στην αστυνομία. Επειτα από λί- γο, ο Γουσταύος υποχρεώθηκε να διηγηθί στον ά- στυνομό την παράξενη ιστορία του και να ζητήσει την προστασία του. Ο αστυνομός πήγε άμέσως στο σπίτι του ξένου.

— Θα σας τα πω όλα, αναστέναξε εκείνος με θλι- φή, όταν έμαθε το σκοπό της επισκέψεως του αστυ- νομού.

Και τον ώδηγησε, δίχως αντίρρηση, στο δωμάτιο της γυναίκας με τα γυαλένια μάτια. Εκεί, του διη- γήθηκε με δακρύα όλη την ιστορία. Είχε έρθει απ' τη Βραζιλία, νεοπατριάρχης ακόμα. Σε λίγους μήνες, είχε χάσει την παλαιά πατριδα του γυναίκα από πνεύμονα. Πριν ξεψυχήσει, η λατρευτή του τον είχε ίκετεύσει να την πάρη πίσω στην ήλιόλαστη πατρί- της, την είχε βαλσαρώσει μ' ένα υψιστικό τρόπο που της, της μίλουσε. Ζούσε έτσι στο πλευρό της, αλλά γέμιζε άπληνα. Δεν είχε ακίνητη κι' αμύλη- τη, αλλά έμεινε πάντα με την παρουσία της το μί- κρο διαμέρισμα όπου είχαν τόσο άγαπηση... Για να μεγαλώνη την ήλιουζιόν, ο άντρας της φρόντιζε να μην τής λείπει ούτε το τακτικό της χτένισμα. Κι' έτσι ξεκινούσε κάποιο-κάποιο ότι ήταν νεκρή, αφού την είχε διαρκώς κοντά του, όπως όταν ζούσε και χτυπούσε η καρδιά της γι' αυτόν.

ΝΤΑΝΙΕΛ ΡΙΣ

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΑΝΔΡΟΓΥΝΑ

είναι εύτυχισμένα;

Συμπεράσματα μιάς έρευνας

«Η Αμερικανική επιθεώρηση «Νέα Ζωή» άσπυθε τρία έρω- τήματα στους έγγαμους άνδρες, για να μάς δώσουν τη χαρά και την ευτυχία, που είναι α- παραίτητες σε μία γυναίκα. Ό- ταν αυτό συμβή, τότε τα άν- δρογυνα θα είναι πραγματικά εύτυχισμένα».

Τα ερωτήματα είναι τα εξής:

1) Είσατε ευχαριστημένος από την έγγαμη ζωή; και εάν δεν εί- σατε πού το αποδίδετε;

2) Εάν είσατε τη σημερινή πε- ρα από την έγγαμη ζωή, τη στιγ- μή που παντρεύηκατε, θα παν- τρεύσαστε με την ίδια ευκολία;

3) Νομίζετε πως θα ήσαστε πε- ρισσότερο εύτυχισμένοι αν δεν εί- σατε παντρεμένοι;

«Εκ των 87.000 ανδρών και γυ- ναίκων που απήντησαν στο πρώ- το ερώτημα, ένα ποσοστό 4,3% έδωσε απαντήσεις «βαθιτάς θλι- ψικας και απογοητεύουσας», όπως τις χαρακτήριζε το αμερικανικό πε- ριοδικό, που εκφράζονται παρα- στατικότερα στα ακόλουθα λόγια:

«Όταν ήρθαμε στην Κιχινάτι: «Γιατί θέλατε να υπενθυμίζετε στους ανθρώπους τη δυστυχία τους;»

Οι απαντήσεις αυτού του εί- δους προέρχονται όμως κυρίως- τά από άνδρες. Οι γυναίκες αντι- προσώπων μόνο μ' ένα ποσο- στόν 0,06%. Χαρακτηριστική είναι η απάντηση μίας μητέρας τριών παιδιών που γράφει: «Στο γάμο μου ήμουν, είμαι και θα είμαι δυστυχισμένη. Τους λόγους τους κρατώ για τον εαυτό μου. Άλλα κι' αν ακόμη ήξερα πώς αυτή θα ήταν η ζωή μου δεν θα διατάχα να παντρευθώ και μάλιστα με το σημερινό σύζυ- γό μου».

«Ένα ποσοστόν 32% κήρυσε- ται ανεπιφύλακτα υπέρ του γάμου. «Ο γάμος είναι σωστός παρά- δεϊσος μέσα στην κόλαση της ζωής» γράφει ένας εργάτης των εργοστασίων Φόρντ. Και επξηγεί τη σκέψη του: «Οι γυναίκες μας δεν είναι περισσότερο κακές από μας. Τις πληγώνουμε διαρ- κώς στον γάμο, στην αξιο- πρέπεια στα αίσθημά τους. Κι' εκείνες μας εκδιώκουν, τις πιο πολλές φορές χωρίς να το καταλαβαίνουν. Άλλα, παρ' όλα αυτά, νομίζω ότι τις αγαπούμε και μας αγαπούν. Χωρίς αυτές θαμιασε περισσό- τερο δυστυχισμένοι».

«Ένας άλλος γράφει: «Μέσα στο γάμο, δεν υπάρ- χει μόνο η γυναίκα. Υπάρχουν και τα παιδιά που αποκτούμε απ' αυτήν. Κι' αν ακόμη δεν είμαι ευχαριστημένος από τη γυναίκα μου, πώς θα μπορού- σα να σας πω ότι δεν μου α- ρέσει ο γάμος; Δεν είμαι μό- νο σύζυγος, είμαι και πατέ- ρας. Και νοιώθω τον έαυτό μου άρκετά ευχαριστημένο».

«Ένα ποσοστόν 19% δεν βρίσκει καθόλου άσχημο το γάμο, αλλά θα ήθελαν να είχαν παντρευθί άλ- λους ή άλλες συζύγους από εκεί- νους ή εκείνες που έχουν σήμερα.

Πολλοί άνδρες παραπονιούνται για την ομορφιά της γυναίκας τους που βρίσκουν ότι πέρασε πολ- λή γρήγορα. Οι περισσότεροι δι- μως θα την ήθελαν να έξη τρυ- φότερα αίσθηματά και λιγότε- ρα νεύρα. Ένα μικρότερο ποσο- στόν υποστηρίζει πως η άτυχία της έγγαμης ζωής τους όφειλε- ται στο ότι η γυναίκα τους θέλει να χώνη τη μητη της παντός, σε τρόπο που τους αφήρεσε την πρω- τοβουλία.

Οι γυναίκες, κατά το μεγαλύ- τερο ποσοστό, θα ήθελαν τους άν- δρες τους πιο πλουσίους και λι- γότερο απασχολημένους από τις δουλειές τους, για να μπορούν να αφοσιωνονται σ' αυτές.

Τα υπόλοιπα 44,7% κήρυσσαν ότι εναντίον του γάμου. Οι γυ- ναίκες αντιπροσωπεύονται σε με- γάλη αναλογία μέσα στο ποσοστό αυτό.

Μιά άγνωστη γράφει: «Οι άνδρες μας διαλέγουν

για την ευκολία και την άνεση της ζωής τους. Το σωστό θα ήταν να τους διαλέγουμε έμεις, για να μας δώσουν τη χαρά και την ευτυχία, που είναι α- παραίτητες σε μία γυναίκα. Ό- ταν αυτό συμβή, τότε τα άν- δρογυνα θα είναι πραγματικά εύτυχισμένα».

Μιά άλλη πάλιν γράφει: «Δεν μπορώ να ξέρω αν εί- μαι ευχαριστημένη από το σύ- ζυγό μου. Η ζωή μας κυλάει ήρεμα και μονότονα. Η μονα- δική ποικιλία που κάνει να ζυ- γνάνε τα νεύρα μας και μάς δίνει την έντυπωσι του άπρόο- πτου, είναι ότα' καυγαδίζουμε. Άλλα τα φκεάνουμε και πάλι έπειτα, γιατί φαίνεται πως έτσι πρέπει να γίνεται σ' ένα άν- δρογυνο. Ο γάμος αφού σκο- τώνει τις συγκινήσεις και τις χαρές μας, μάς δίνει αυτή την «ασφάλεια», που όλοι την βρίσκουν πως είναι πολύτιμη και απαραίτητη».

«Από την άποψη της ηλικίας, η έρευνα του αμερικανικού περιο- δικού αποκαλύπτει ότι τα 60% πε- ρίπου των νεαρών άνδρων είναι δυστυχισμένα και ποθούν την αλλαγή. Τα άνδρογυνα που άφη- λύνουν, ο γάμος όμως μεγαλύνει της 15ετίας δέχονται το γάμο με μεγαλύτερη εγκαρτέρηση και ο- πωδήποτε δεν τον θεωρούν σαν κάτι ανυπόφορο και το τρομα- κτικό.

«Εκείνη, μελαγχρο- ή, στρομπουλή, α- φράτη με την έλα- φρότερη ρούπα του κόσμου, ζαπλωμένη μακάρια, σε μία λι- νή πολυθρόνα, δια- βάζει τημελικά ένα μυθιστόρημα, που το βρίσκει σαρκώ και ά- νοηστό μπροστά στη δική της κρυφή ζωή.

Η βεράντα, όπου σκαρφαλώνουν γλυ- κίνες, είναι δροσό- λουστο, τα πεύκα μυρμινούν, τον άπο- γευστινόν άέρα της εξοχής και τα τριπτικά, πούχουν πάρει φόρα, γουθί τους. Σε κάθε παράγραφο του μυθιστορή- σι, που δεν είναι άλλο από την ίδια τη φρά- ση: «Μα τι κάνει, στην Αθήνα, αυτός ο άκεφι ο άντρας μου; Έχει τρεις μέρες να ρέει ο βράχος κάποτε θάινεται ν' ανεβαίνει ο χαρακτήρας του ως ως «Γκεφίν». Άντρας μικροκόπος, ολκονεμάρχου. Είπα (φαινόταν) αλλά δεν έβρι- σκαί, Άνεβαινε από τη σκάλα στη βεράντα κάτω, στο μωσαϊκό».

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκούπιζοντας τον ιδρώτα του): Τό λειοπορεί έγγήκα άσος ισοροπιαστής! Θα το ρούσα να κάνω νούμερο σε «βριετιά»!

ΕΚΕΙΝΗ (με άπαθεια, χωρίς να σκωθί από την πολυθρόνα): Σ' έχω φούρκα!... Είχα τρεις μέρες στην Αθήνα και μ' άφηνε μ' ένα τηλεφώνημα την ημέρα!... Δέ μου λέε τι κά- νεις όλες αυτές τις ημέρες, που μένεις μονάχος σου; Ε; Δέ μου λέε τι κάνεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκούπιζοντας τον ιδρώτα του): Πα- ραβρίζω!... Αυτό κανού!...

ΕΚΕΙΝΗ (αφηνοντας το βιβλίο, εξαγριωμένη): Τι έκανε λέει;... Νοίκιασε ολόκληρο σπίτι έ- δω... όμως έκαστοταριε χιλιάδες και σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκούπιζοντας τον ιδρώτα του): Πα- ραβρίζω!... Αυτό κανού!...

ΕΚΕΙΝΗ (αφηνοντας το βιβλίο, εξαγριωμένη): Τι έκανε λέει;... Νοίκιασε ολόκληρο σπίτι έ- δω... όμως έκαστοταριε χιλιάδες και σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκούπιζοντας τον ιδρώτα του): Πα- ραβρίζω!... Αυτό κανού!...

ΕΚΕΙΝΗ (αφηνοντας το βιβλίο, εξαγριωμένη): Τι έκανε λέει;... Νοίκιασε ολόκληρο σπίτι έ- δω... όμως έκαστοταριε χιλιάδες και σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκούπιζοντας τον ιδρώτα του): Πα- ραβρίζω!... Αυτό κανού!...

ΕΚΕΙΝΗ (αφηνοντας το βιβλίο, εξαγριωμένη): Τι έκανε λέει;... Νοίκιασε ολόκληρο σπίτι έ- δω... όμως έκαστοταριε χιλιάδες και σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκούπιζοντας τον ιδρώτα του): Πα- ραβρίζω!... Αυτό κανού!...

ΕΚΕΙΝΗ (αφηνοντας το βιβλίο, εξαγριωμένη): Τι έκανε λέει;... Νοίκιασε ολόκληρο σπίτι έ- δω... όμως έκαστοταριε χιλιάδες και σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκούπιζοντας τον ιδρώτα του): Πα- ραβρίζω!... Αυτό κανού!...

ΕΚΕΙΝΗ (αφηνοντας το βιβλίο, εξαγριωμένη): Τι έκανε λέει;... Νοίκιασε ολόκληρο σπίτι έ- δω... όμως έκαστοταριε χιλιάδες και σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκούπιζοντας τον ιδρώτα του): Πα- ραβρίζω!... Αυτό κανού!...

ΕΚΕΙΝΗ (αφηνοντας το βιβλίο, εξαγριωμένη): Τι έκανε λέει;... Νοίκιασε ολόκληρο σπίτι έ- δω... όμως έκαστοταριε χιλιάδες και σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκούπιζοντας τον ιδρώτα του): Πα- ραβρίζω!... Αυτό κανού!...

ΕΚΕΙΝΗ (αφηνοντας το βιβλίο, εξαγριωμένη): Τι έκανε λέει;... Νοίκιασε ολόκληρο σπίτι έ- δω... όμως έκαστοταριε χιλιάδες και σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκούπιζοντας τον ιδρώτα του): Πα- ραβρίζω!... Αυτό κανού!...

ΕΚΕΙΝΗ (αφηνοντας το βιβλίο, εξαγριωμένη): Τι έκανε λέει;... Νοίκιασε ολόκληρο σπίτι έ- δω... όμως έκαστοταριε χιλιάδες και σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκούπιζοντας τον ιδρώτα του): Πα- ραβρίζω!... Αυτό κανού!...

ΕΚΕΙΝΗ (αφηνοντας το βιβλίο, εξαγριωμένη): Τι έκανε λέει;... Νοίκιασε ολόκληρο σπίτι έ- δω... όμως έκαστοταριε χιλιάδες και σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκούπιζοντας τον ιδρώτα του): Πα- ραβρίζω!... Αυτό κανού!...

ΕΚΕΙΝΗ (αφηνοντας το βιβλίο, εξαγριωμένη): Τι έκανε λέει;... Νοίκιασε ολόκληρο σπίτι έ- δω... όμως έκαστοταριε χιλιάδες και σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκούπιζοντας τον ιδρώτα του): Πα- ραβρίζω!... Αυτό κανού!...

ΕΚΕΙΝΗ (αφηνοντας το βιβλίο, εξαγριωμένη): Τι έκανε λέει;... Νοίκιασε ολόκληρο σπίτι έ- δω... όμως έκαστοταριε χιλιάδες και σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκούπιζοντας τον ιδρώτα του): Πα- ραβρίζω!... Αυτό κανού!...

ΕΚΕΙΝΗ (αφηνοντας το βιβλίο, εξαγριωμένη): Τι έκανε λέει;... Νοίκιασε ολόκληρο σπίτι έ- δω... όμως έκαστοταριε χιλιάδες και σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκούπιζοντας τον ιδρώτα του): Πα- ραβρίζω!... Αυτό κανού!...

ΕΚΕΙΝΗ (αφηνοντας το βιβλίο, εξαγριωμένη): Τι έκανε λέει;... Νοίκιασε ολόκληρο σπίτι έ- δω... όμως έκαστοταριε χιλιάδες και σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκούπιζοντας τον ιδρώτα του): Πα- ραβρίζω!... Αυτό κανού!...

ΕΚΕΙΝΗ (αφηνοντας το βιβλίο, εξαγριωμένη): Τι έκανε λέει;... Νοίκιασε ολόκληρο σπίτι έ- δω... όμως έκαστοταριε χιλιάδες και σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκούπιζοντας τον ιδρώτα του): Πα- ραβρίζω!... Αυτό κανού!...

ΕΚΕΙΝΗ (αφηνοντας το βιβλίο, εξαγριωμένη): Τι έκανε λέει;... Νοίκιασε ολόκληρο σπίτι έ- δω... όμως έκαστοταριε χιλιάδες και σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκούπιζοντας τον ιδρώτα του): Πα- ραβρίζω!... Αυτό κανού!...

ΕΚΕΙΝΗ (αφηνοντας το βιβλίο, εξαγριωμένη): Τι έκανε λέει;... Νοίκιασε ολόκληρο σπίτι έ- δω... όμως έκαστοταριε χιλιάδες και σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σκούπιζοντας τον ιδρώτα του): Πα- ραβρίζω!... Αυτό κανού!...

ΟΙ ΑΓΓΛΟΣΑΞΩΝΕΣ ΕΙΝΑΙ απόγονοι των 'Ισραηλιτών;

ΤΙ ΕΧΕΙΣ...

Συνήθισα να σε βλέπω γελαστό και πρόσχαρμ...

Κι' είχα φανταστή πως είσαι έ- να προνομιοχό πλάσμα που δεν έμαθες ποτέ τι θα ήη θλίψη...

Κι' όμως χθες ήσουν τόσο έλ- λαγμένη...

Το χαμόγελο είχε χαθή από τα χείλια σου κι' είχε παρακωρήσει τη θέσι του σε μία γκριμάτσα πό- νου...

Τα παικνιδιάρκα γαλανά ματά-κια σου τα σκίασε μία βαρεία και παρμένη μελαγχολία...

Ό! αν ήξερες πόσο με τρόμα- ξε αυτή η απροσδόκητη αλλαγή...

Δεν θα το λημέυα ποτέ ούτε να το σκεφτώ ότι φρόχτανε μία σπι- γιή—μία στιγμής οδυνηρή κι' αλη- σιόνη—που θ' σ' έδλεπα λυ- πημένη...

Η θλιμμένη έκφρασι σου προ- κάλεσε κάποιο ανεξήγητο δέος στην ψυχή μου...

Κι' έσυνεχισες να μου γονάτι- σαι μπροστά σου και να ρώτας: —Για όνομα του Θεού, τι έ- χεις; Ποιες κακές μάγισσες το ραβδί ακούμπησε άπάνω σου και συννέφιασε το ήρεμο σου και χα- λάρη σου...

Κι' έσ' όνειροπαρμένα μου ει- πες: —Άστα, καμήνε, γιατί με πιά- σανε κάτι έντερκα και με ταρα- ζανέ!...

Γ. ΓΙΑΝ-

ΕΤΣΙ ΕΙΝΑΙ ΖΩΗ

Ο κύριος παραδερίζει

πυρκαϊών σου που φαγώθηκαν!... Αυτά όλα, κυρία μου, είναι κούρσες ατελείωτες, και για να δαράσονται!

ΕΚΕΙΝΗ (όρθια, θυμωμένη στα ψέματά): Άλ- λου αυτά!... Το βρίσκες καλά, στην Αθήνα, μοναχός σου!... Ποιος ξέρει με τι μικρούλες τρελές!

ΕΚΕΙΝΟΣ (έξω φρενών): Σου άπαγορεύω να άρνησθαι!... Η μακρύνει άμέσως τα πακέτα ή κ' άκάνω άνάστα ο Κύριος!...

ΕΚΕΙΝΗ (μαζεύοντας τα πακέτα και βάζοντάς τα στο πεζούλι της βεράντας): Τι άλλοπρόσα- λος άνθρωπος, θεέ μου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ένω αυτή τακτοποιεί τα πακέτα): Κι' έπειτα... πρέπει να παύση αυτός ο πληθυ- νικός!... Μου δίνει στα νεύρα το «παρθεριζου- με»!... Δεν παρθερίζουμε διόλου, παρθερί- ζεις εσύ!... Για σένα τα πεύκα, ο άέρας, η βροσία, τ' άδυνόνο, η Κηφισιά, τα μπριτζ, οι έκ- δρομώλες, ο χορός της δεκάτης στέγης όρφα- νών της κ. Άννας!... Για σένα η πολυθρόνα, τα φλέτ, τα ούζακια, οι κουβεντούλες!... Και για μένα μονάχα τα τρεχαλάτα, τα πακέτα.

ΕΚΕΙΝΗ (άνακαλύπτοντας κάτι): Έ τώρα να μη στο πώ... Λείπει η μουστάρδα! Την έβρασε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν έχει μουστάρδα!...

ΕΚΕΙΝΗ (αποθνήσκουσα): Μα το ξέρεις δέ μπο- ρώ να φάω το ψωτό, χωρίς μουστάρδα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τό ίδιο): Να βάζεις... κοκκινόπι- περο!... Και ν' σου πω και το άλλο: Μάζεψε τα!... Μάζεψε τα και πάμε!... Ο παρθερισμός μας δά συνεχίζεται σ' άλλη έξοχή!...

ΕΚΕΙΝΗ (τό ίδιο): Πού, παρακαλώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (τό ίδιο): Στην πλατεία του Συντά- γματος! Είναι η καλύτερη έξοχη των Αθηνών— για έξοχη χωρίς... κορόϊδα!... (Θεύγει φουριό- ζος προς το σπίτι).

ΕΚΕΙΝΗ (κτυπάζοντας με χαμόγελο τα πακέ- τα): Έχει δίκιο... Αυτή τη φορά δεν υπελά- γισα καλά το φορτίο!... Στο έπομένο θα το έ- λπώσω λιγάκι!... (Ξαπλώνεται με άπαθεια στην πολυθρόνα).

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Η προπαγάνδα έβδομάδα συνήλθε στο Λονδίνο το παγκό- σμιο έβραϊκό συνέδριο, στο οποίο παρόντες άντιπροσώποι όλων των έγκατεστημένων ανά τον κό- σμο 'Ιουδαίων.

Με την ευκαιρία αυτή είδαν το φως στον τύπο άρθρα διαφόρων έπιστημόνων, που υποστηρίζουν ούτε λίγο, ούτε πολύ, ότι οι άγγ- λοςαξωνικοί λαοί είναι απόγονοι των αρχαίων 'Ισραηλιτών, που μεταναστεύσαν σε μεγάλον αριθ- μό στην Άγγλία, μετέφεραν εκεί τις γνώσεις, τα ήθη και τα έθι- μα των και συγχωνεύθηκαν με τις έγχώριες φυλές.

Άλλα ποιο είναι οι 'Ισραηλιται; Πρέπει να τους ξεχωρίσουμε από τους 'Ιουδαίους.

Επειτα από το σχίσμα μεταξύ των δώδεκα φυλών του 'Ισραήλ, έσχηματίσθσαν δύο βασίλεια: το βασίλειο του 'Ισραήλ, προς βορά- ρην, που περιελάμβανε τις φυλές του Ρουβί, Συμεών, Λέβι, Δάν, Ναφθαλί, Γαδ, Άσερ, 'Ισαάκ, Ζαβουλών και 'Ιωσήφ, με πρωτεύ- ουσά τη Σαμάρεια, και το βασί- λειο του 'Ιούδα, προς νότον, που περιελάμβανε τις δύο υπόλοιπες φυλές του 'Ιούδα και του Βενια- μίν και που είχε πρωτεύουσα την 'Ιερουσαλήμ.

Το βασίλειο του 'Ισραήλ έξη- φανίσθη το 720 π. χ., έπειτα από την κατάληψή της Σαμαρίας από τον βασιλέα της 'Ασσυρίας Σαρ- δανά.

Κατά τον διάσημο αστρονόμο Νόρμαν Λόκερ, που άνακάλυψε το ήλιον, μόνο στην Άγγλία μπο- ρεί να συναντήση κανείς μνημεία με έπιστημονικό και συμβολικό χαρακτήρα, όπως είναι τα άρχαία έβραϊκά μνημεία ή οι Πυραμίδες της Αιγύπτου.

Ένα από τα μνημεία αυτά, που κατά τον Λόκερ πρέπει να κα- τασκευάσθηκε περί το 1700 π. χ., είναι το περίφημο «μενίρ» του Στόνεχενγκ, που έχρησιμευσε άρ- γότερα ως ναός των Δρυϊδών και που δέχνη την περιφορά του ή- λιου, την άρνη και τη φθινοπω- ρινή ίσημερία, τα ήλιοστάσια, τις φάσεις της σελήνης κλπ.

Άξιοσημείωτο είναι επίσης ότι το βρετανικό μέτρο μήκους είναι ο ίερός πήχυς, που χρησιμεύσε στην κατασκευή του ναού του Σο- λωμών, της Κιβωτού του Νάε και της Μεγάλης Πυραμίδος της Αιγύπτου.

Άλλα και οι Αμερικανοί συ- γκινήθηκαν έπίσης από το σιωνιστι- κό συνέδριο του Λονδίνου και υπο- στηρίζουν ότι η αμερικανική ή- πειρος συγκέντρωσε το μεγαλύ- τερο μέρος του 'Ισραηλιτικού πληθυ- σμού άποροφώντας το από τα άλλα έθνη. Η συγκέντρωσις αυ- τή των Έβραίων έξηγεί, κατά τους έρμηνευτές πάντοτε, την άλ- ματική αύξηση του πληθυσμού των 'Ηνωμένων Πολιτειών από δέκα έκαστομύρια σε έκατον δέκα έκασ- τομύρια.

Οι Αμερικανοί, για να αποδεί- ξουν τη συγγένειά τους με τους άρχαίους 'Ισραηλιτάς, παρατηρούν έπίσης ότι η έκτισση σφραγίδας των 'Ηνωμένων Πολιτειών παρίστα- μιά πορταμίδα χωρίς κορυφή, ό- πως άκρίβας είναι και η Μεγάλη Πυραμίδα της Αιγύπτου, με δεκα- τρεις βαθμίδες, που άντιστοιχούν στις δέκα τρεις φυλές του 'Ισρα- ήλ. (Στις 12 άρχικές,

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η νέα και ώραία Σελέστ Σαμπάρν μένει θραυχή κι' έρημη στον κόσμο μετά το θάνατο του πατέρα της και της μητέρας της. Ο πατέρας της που πλούτισε οπλίτας στην Αμερική, την άφησε γενική κληρονόμος του. Ορίξει συγχρόνως διά της διαθήκης του κληρονόμο της τον αδελφό του Άντουαν, ένα πονηρό χωριάτη, κατασκευαστή τσοκάρων. Ο Άντουαν θα πέρνει πάντε εκατομμύρια το χρόνο, όσο να γνησκιάσει η Σελέστ. Ο Άντουαν κι' η γυναίκα του φτάνουν αλλοιώς στο Παρίσι, απορροσισμένοι ν' αποζημιωθούν για τη φτώχεια τους. Ο Άντουαν επί πλέον το ρίχνει στις ήθους και συνδέεται με μία σατανική χορεύτρια, τη Σάρα, την οποία αγαπάει σαν κολασιόμνη. Η Σάρα τον καλεί μία μέρα έξω για να μιλήσουν σοβαρά.

2ον —Ναί, σωστά. Που θέλεις όμως να καταλήξεις; —Με τα έξωρα που κάνεις για μένα, θα έχω καταστροφή τελείως σε δύο χρόνια. Κι' ενώ δεν θέλω να γίνω ατίτλα να δυστυχίσω... Πρέπει λοιπόν να χωριώμε, μικρέ μου... —Να χωριώμε;... Μα είνε αδύνατον! Σου τό έχω ηί τόσες φορές... —Λόγια... Λόγια... —Δεν μ' αγαπάς λοιπόν εσύ, Σάρα; —Επειδή ακριβώς σ' αγαπώ πολύ, σοφ' μιλώ με τόση ειλικρίνεια.

Τα μάτια της νέας γυναίκας πήραν μία προσποιητή έκφραση τρυφερότητας και λύπης. Ο Άντουαν αναστήριξε σύγχρομος. —Σάρα!... Ω, Σάρα!... μούρμούρισε τρέμοντα.

Η σειράνα στάθηκε κοντά του, τόσο ώστε να τον μεθάρ με τη μυρωδιά του κορμιού της. Τό πεινούάρ της άνοιξε να φαίνεται σχεδόν τό στήθος της. Ξερούσε απ' τα χέρια του γέρου, που ζήτησαν να την αγκαλιάσουν. —Οχι, όχι, ως μένουμε φρόνιμοι, αφού πρόκειται να χωριώμε... μουρμούρισε. Σε λυπάμαι πρό πάντων, πρόσθεσε, γιατί θ' αναγκασθείς να ξαναγυρίσεις στο χωριό και να ξαναρχίσεις να σκαλίζεις τσοκάρια, αφού γνώρισες τό Παρίσι και την πολυτέλεια!... Ενώ, αν μ' ακούσεις, αν ακολουθήσεις τη συμβουλή ήσυχα και δίχως φροντίδες... —Εγώ θέλω έσένα!... έσένα, τ' ακούς; μούγκρισε ο Άντουαν. Είμαι ικανός για κάθε τι, ξέρε το.

Η παγίδα στήνεται

Αφού έμεινε άμλητη για λίγο, η Σάρα μούρμούρισε στό αυτί του: —Γιας μπόρεσε άυτόστον ένα μέρος της την περιουσία, ή τοόόόόστον ένα μέρος της; Ο γέρος τινάχθηκε, σάν να τόν είχε δοκιμάσει. Τό λόγια αυτά της Σάρας αντιστοιχούσαν πρός τις συστοκώτερες και τρομερότερες σκέψεις του.

—Και τότε θα μείνεις δική μου; ρώτησε. —Για όλη μου τη ζωή! απάντησε ή Σάρα με παθητικό τόνο. —Ο Άντουαν την αγκαλιάσε και τη φίλησε άγρια, της δάγκωσε σχεδόν τα χείλη. —Επειτα έμειναν κι' οι δύο άμλητοι για λίγο. Τό είχε σκεφθεί και σ' έ, καταγάρη; είπε ή σειράνα. Άλλα δεν βρήκες τίποτε. —Τίποτε... ώμολόγησε ο γέρος.

—Εγώ όμως έχω φαντασία, πύ γόνιμη... Ακούσε με. Άν συμβή... κάποιο δυστύχημα στη Σελέστ, δέν είσαι ο μοναδικός κληρονόμος της. —Δέν είν' έτσι; —Ο Άντουαν την κούταξε τρέμοντας.

—Ναί, αλλά τί μπορεί να της συμβή; τραυλίσε. —Χμ! Δέν είνε σπάνια τά δυστυχήματα στό Παρίσι... Έρχονται χωρίς να τά περιμένει κανείς.

Ο γέρος είχε γίνει κατάχλωμος. —Οχι... όχι αυτό!... μουρμούρισε. —Δέν είνε ώριμος ακόμα—σκέφθηκε ή Σάρα, άνασηκώνοντας τούς ώμους της.—Πρέπει να περιμένω.

—Μία δολοφονία... ή άστυνομία... τό διακατήριο... ή καρμανιόλα... Όχι, όχι! πρόσθεσε ο γέρος. —Η Σάρα γέλασε κι' απάντησε, χτυπώντας τον έλαφρά στό μάγουλο: —Μα πούος μήλινε για δολοφονία; Έγώ σου έκαμα λόγο για ένα άπλο άτύχημα... Υπάρχουν άλλωστε τό Παρίσι κάτω άστυχηματα! ευχάρισα, με τη πίστι μου!... Παρουσιάζονται συνήθως με τη μορφή ενός όμορφου παλληκαριού, με γλυκά μάτια και μαγευτικό χαμόγελο... Ένα τέτοιο έννοουσα, χρυσέ μου! —Δέν καταλαβαίνω... —Είσαι πολύ κουτός, καμένει! Θά σου έ-ξηγήσω... Έέωλα στό νόο μου ένα γάμο. Η άνηψούλα σου είνε σ' ήλικία να παντρευθί. Σάν καλός θεός, όφείλεις να της βρής σύζυγο.

—Μα έτσι θα φτωχύνω μία ώρα γρηγορότερα! Τι ιδέα είν' αυτή; —Υπομονή! Είμαι βεβαία ότι ή άνηψιά σου όνειρεύεται τό γάμο. Μπορεί να σου κουδάλισα ή εφανικά ένα γαμπρό, στόν όποιο θα έχη προσφέρει τά 400 εκατομμύρια της... Φρόντισε λοιπόν να την προλάβεις. Νά βρής ένα νέο όμορφο και καθώς πρέπει... Άρχισες τώρα να καταλαβαίνεις; —Οχι. Τό μόνο που καταλαβαίνω, είνε ότι θα πρέπει, μετά τό γάμο, να μοξέψω τά μογαλάρια μου και να φύγω!

—Ναί, θα φύγεις... έχοντας όμως στην τσέπη σου 100 άρτιά εκατομμύρια! —Ο Άντουαν άνασκήρτησε και κούταξε αστισμένως την έρωμένη του. Έκείνη κάθισε σ'α γόνατά του, τόν άγκάλιασε απ' τό λαιμό και πρόσθεσε: —Η άνηψιά σου πρέπει να παντρευθί μ' έναν άνδρα που έντελώς δικό μας, μ' ένα όργανό μας, που θα άρκεσθί με τό παραπάνω σέ 200 εκατομμύρια προίκα και θα άφήσιν σέ μας άπό 100 στόν καθένα! Ο άνδρας αυτός θα έχη τόσα φυσικά χαρίσματα, ώστε να ξεμυαλίση τη Σελέστ. Θα τόν δεχθίς στό σπίτι σου. Θα τόν διευκολύνεις όσο μπορείς... Έλπιώ να έχη τελείωση ή δουλειά σ' ένα... δύο μήνες. Η Σελέστ δέν έχει άγαπήσει ακόμα... Ζή μόνι, μελαγχολική... Κά νιώθω, άσφαλώς, την άνάγκη της άγάπης... Κι' αυτός που θα της στείλω, είνε τετραπλάσιος κατακτητής. Θα καταλάβη άμέσως ποιά ρόλο θα πρέπει να παίξω, για να της άρέσει... Θα την παντρευθί και θα την κούμει ευτυχισμένη. Τι άλλο θέλει ένας καλός θεός σάν και σένα;... Κατάλαβες λοιπόν τώρα;... Σκέψου και άποφάσισε! Μη ξεχνάς όμως ότι πρόκειται για 100 άρτιά εκατομμύρια, που θα μάς έπιδρέμουν να ζήσουμε πάντα άφώριστοι... Συλλογίσου ότι σ' αγαπώ κι' ότι άν άρνήθης, θα άναγκασθώ να σ' άφίσω, γιατί δέν θέλω να έχω άργότερα τύψεις για την καταστροφή σου, ενώ έπιθυμώ άπεναντίας να γίνης πλούσιος!

Ο Άντουαν έπιασε τό κεφάλι της έρωμένης του κι' άνασκήρτησε τά χείλη της. Τη φίλησε φλογερά και της είπε, λαχνασιμένα: —Δέχομαι!... Που είνε όμως αυτός ο νέος; Θέλω να τόν ιδώ, να τόν γνωρίσω. —Υπομονή! Πρέπει προηγουμένως να μ' άκούσεις. Έχω να σου δώσω μερικές συμβουλές ακόμα. Θα φύγεις απ' τό Παρίσι, γιατί εδώ υπάρχει κίνδυνος να γνωρίσης ή Σελέστ κάποιον άλλω νεαρό. Στην έξοχή θα είνε πιο μόνι άκόμη και πιο έπιθεκτική στην έπιρροή εκείνου που θα σάς στείλω έγώ... Ακούσα ότι ο άδελφός σου είχε άγοράσει δύο-τρία μεγάλα κτήματα...

—Είνε όλα φέριμες, άκατάλληλα για κατοικία της Σελέστ... Νομίζω όμως ότι ύπάρχει σ'ίς Άρδένες κάποιος παλιός πύργος, χαμένος μέσα στό δάση... —Περιφρα! Είνε ό,τι μάς χρειάζεται! Πρέπει να έχης έγκαταστάθι εκεί σέ δύο μέρες... Θα σέ έπισκεφθί τότε ένας φίλος μου, παλιός άριστοκράτης, ο μαρκήσιος ντελά Τερράντ, μαζί με τό σύμπροπό του Μπενετίκτ, ήρλαδθ τόν ύποψήριο γαμπρό μας... —Όταν έφυγε ο γέρος, ή Σάρα έμεινε λίγο σκεπτική. —Επειτα άνασκήρτωε τούς ώμους της και μούρμούρισε με σκληρότητα: —Αν δέν πετύχθ ο γάμος, μένει μία άσφαλέστερη λύσι: ο θάνατος κι' ή κληρονομιά!...

Η Σελέστ δέν έφερε καμιά άντίρρηση, ό-ταν ο θεός της της άνήγγειλε ότι είχε άποφασίσει να περάσουν τό καλοκαίρι στην έξοχή, με την πρόφασι ότι θα την άφελούσε ο καθάρος άέρας. Τί την έννοιασε πού θα βρισκόταν; Μήπως δέν θα ήταν παντό τό ίδιο μόνι;... Άλλωστε τό Παρίσι την τρώαζε...

Τρεις ήμέρες άργότερα, ο Άντουαν, ή γυναίκα του, ή Σελέστ και τρεις ύπηρετες είχαν έγκατασταθί σ' ένα εύρύχωρο έξοχικό σπίτι, πού βρισκόταν σέ μία άγρια και γραφική κοιλάδα τών Άρδενών. Ο πατέρας της Σελέστ τό είχε άγοράσει, για να της γινήν τό φινικώπορο στό κούνηγ.

Ένα δάσος πυκνό χώριζε τό σπίτι αυτό απ' τόν παλιό πύργο τών Ριμπενών. Η άριστοκρατική αυτή οικογένεια ήταν άλλοτε πλούσια και δυνατή. —Επειτα, μαζί με τόν ζετισμό της, ο πύργος της είχε έρεισισθί σ' ένα σ' ένα. Είχε άπομείνει μόνο ένα κομμάτι του, όπου κατοικούσε ο τελευταίος άπόγονος της παλιάς οικογένειας: ένας νέος 25 ετών, ο κόμης Κλώντ ντε Ριμπενών.

Πώς ζούσε εκεί αυτός ο νέος; —Τά εισοδήματά του ήσαν έλάχιστα. Όρφα-νος από μικρό παιδί, δέν είχε άλλο συγγενή, άπο ένα στρατηγό, ζάβαλο του πατέρα του. Αυτός τόν είχε μορφώσει κι' είχε θέλησει να τόν κούμει στρατιωτικό. Πραγματικά, ο Κλώντ είχε καταταγί στο στρατό, είχε πολέμησει γενναία σέ μερικές μάχες, έπειτα όμως είχε παραιτηθί κι' είχε άποτραβήχθί στόν πύργο του, για να ζήσιν φτωχά, αλλά έλεύθερα κι' άνεξάρτητα.

Τά διάφορα έπαγγέλματα δέν τού άρεσαν. Τό έμποριο δέν τόν τραβούσε. Θά μπορούσε ίσως να γίνη καλλιτέχνης, αν είχε περισσότερη έμπιστοσύνη στόν εαυτό του. Ζούσε με τίς 50 έως 80 χιλιάδες φράγκα, που έπαίρνε κάθε χρόνο απ' τά λίγα χωράφια που νοίκιαζε στους χωρικούς τού Άρνύ. Πέρ-νουμε τίς ήμέρες του κούνηγάντας.

Ένας γέρος καιμαριέρης, ο Ζαννέ, πού τόν είχε μεγαλώσει σάν δεύτερος πατέρας του, φρόντιζε για τό νοικοκυριό του και για τη μαγειρική και τόν συντροφεύσε στό κούνηγ. Με την άρρενωπή κι' έκφραση ή φυσιογνωμία του, τό άθλητικό κορμί του, την άντλήσι και την τιμιότητα του, ο Κλώντ έα μπορούσε να είχε κάνει ένα γάμο έψηλότε. Ο θεός του στρατηγός τού είχε προτείνει έπανελημένος διάφορες λαμπρές εύκαιρες. Έκείνος όμως είχε άρνήθί πάντα κατηγορηματικά. Προτίμοι-σε να ζήσιν μόνος κι' έρμης στό μισογκρεμμένο πύργο τών προγόνων του, παρά να χα-ρακτηρισθί για προκοπήρας. Ήταν φτωχός, αλλά περήφανος.

Τό σπίτι τών Σαμπάρν ήταν άλλοτε ύποστατικό στό πύργο. Είχε όμως μεταρρυθμισθί, με στυλ κούνηγ. Είχε δύο πατώματα κι' ένα όροφο άπ' άπέραντο κήπο, περιτοπισμένο. Βρισκόταν μερικά χιλιόμετρα μακριά απ' τά χωριά Άρνύ και Φυαί.

Μολοντί τό άγριο αυτό τοπίο της άρεσε απ' την άρχή, ή Σελέστ στενοχωρήθηκε στή σκέψι ότι θα ζούσε εκεί μακριά απ' τόν κόσμο, μόνι με τόν Άντουαν και τη Ρόζα. Έ-νοιαζε μία έντονη δυστοπία προς τούς δύο αυτούς άνδράς, χωρίς ώστόσο να έχη κανένα ώρισμένο παράπονο ένάντιόν τους. Μάν-τευε ότι ή ύπουλη ματιά τους και τό προσποιητό χαμόγελό τους έκρυβαν ένα μίσος ά-σπονδο.

Αί θέλουν να με κάμουν;—συλλογίσθηκε, την πρώτη νύχτα... Σκοπεύουν να με σκοτώ-σουν;... Πώς θα ύπερασπισθώ τόν εαυτό μου; Γιατί ή άπύλτη εκείνη μοναξιά φαινόταν εύνοική για ένα έγκλημα.

Επί τέλους, ή κοπέλα ήσύχαζε. Την άλλη μέρα, οι άκτινες τού ήλιου και τά κελαϊδή-ματα τών πουλιών, που γέμισαν την κάμαρά της, σκόρπισαν μία χαρά στην ψυχή της. Ά-νέθηκαν δάκρυα στό μάτια της. Η καρδιά της ήταν φουσκωμένη για πρώτη φορά από μία τρυφερή συγκίνηση... Οι πρώτες πνοές της άνοίξεας την είχαν ταραδίσει βαθειά.

Βρισκόταν άπό μία ώρα στό παράθυρο, κατασυγκινημένη απ' τό μεγάλο του θεάματος πού άντίκριζε, όταν άκούσε να πλησιάζουν απ' τό δάσος γαυγίσματα σκυλιών, που κούνηγού-σαν ένα πληγωμένο άγριόχοιρο. —Επειτα από μισή ώρα, τό ζώο ξεπροβάλε μέσα απ' τά δέντρα, έκατό μέτρα μακριά απ' την καγκελ-λόπορτα τών Σαμπάρν.

Η Σελέστ παρακολουθούσε όλες τίς λεπτομέρειες τού το παραθύρου της. Ένας καβαλάρης ακολουθούσε τά τέσσερα μεγάλα σκυλιά. Τό άλογό του έβγαζε άφρούς απ' τό στόμα. Ήταν ο κόμης Κλώντ ντε Ριμ-πέιν. Φορούσε ένα άπλο και κομψό κούνηγ-πεμόν. Φορούσε ένα άπλο και κομψό κούνηγ-πεμόν. Φορούσε ένα άπλο και κομψό κούνηγ-πεμόν. Φορούσε ένα άπλο και κομψό κούνηγ-πεμόν.

Ο άγριόχοιρος σ'είχε προχωρήσει πολύ με τό άλογό της μέσα στό δάσος, ακολουθώντας ένα μονοπάτι, όπου δέν κατάφεραν να φτά-σουν οι άκτινες τού ήλιου άνάμεσα σ'ίς πυ-κνές φυλλωσιές. Τά δέντρα είχαν άρχει να φορούν την άνοϊξιατική σπολή τους.

Σαφνικά, ή κοπέλα βρήθηκε σ' ένα έξωφο-τό στό δάσους. Ένοιασε κάποια άνακούφισι, γιατί ή βαθεία σιωπή και τό μισοσκόταδο εί-χαν άρχει να της σβήγουν την ψυχή. Κα-ταλάβαινε ότι είχε άπομακρυνθί πολύ απ' τό σπίτι κι' άνησυχούσε λίγο μήπως δέν κατάρ-θωνε να ξαναβρεί τό δρόμο της.

Μία γυνή έκτασι άπλώνοντας τώρα έμπρός της, σκεπασμένη μόνο με κοντά και σκληρά χόρτα. Θέλησε να την διασχίσθ. Μαστίγωσε τό άλογό της. Τό ζώο ξεκίνησε τρέχοντας. Μόλις όμως είχε κάνει λίγα άπδή-ματα, έπεσε κάτω βαρεία. Τά τέσσερα πόδια του είχαν χωθί γέ τον άστράγαλο σέ μία πύ-χη και μαύρη λάσπη.

Η Σελέστ πήδησε απ' τη σέλλα. Μόλις πά-τησε στό χόρτα, έβγαλε μία φωνή τρομαγ-μένη. Ένοιασε ότι βούλιαζε, σάν να είχε πα-σθί σέ παγίδα... Έκείνο πού της είχε φανί για πράσινο λει-βάδι, δέν ήταν παρά ένα μεγάλο, βαθύ κι' έπικυδινό έλος. Στην έπιφάνεια της σπασμέ-νης λάσπης είχαν φτωρύνει χόρτα, πού έκρυ-βαν τό θάνατο από δάους δοκιμάζαν να διασχί-σουν την έκτασι εκείνη.

Στην άρχή, ή Σελέστ δέν κατάλαβε τόν τρομερό κίνδυνο πού την άπειλούσε. Φαντάσθη-κε ότι άρκοσε μία άπλη προσπάθεια, για ν' άπώλασθί απ' τη λάσπη. Τό έπιχείρησε πρυ-ματικά, αλλά έννοιασε ότι βούλιαζε έτσι ά-κόμα περισσότερο! ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

στρέφете τούς ξένους κήπους;... Είναι λοι-πόν χώρα άγρία εδώ; Δέν ύπάρχει κανείς σε-άσμος προς την ιδιοκτησία;... Νά ξέρετε ότι θά μού πληρώσετε τίς ζημιές! Ο Κλώντ τόν χαϊρεύσε ευγενικά. —Έρχομαι να σάς ζήτησω συγγνώμη, κό-ριε, δήλωσε, μολοντί δέν φταίω έντελώς εγώ αν ο άγριόχοιρος μπήκε στόν κήπο σας. Εί-μαι διατεθειμένος πάντως να σάς άποζημιώ-σω. —Επιτρέψτε μου όμως τώρα ν' άποτελει-ώσω τόν άγριόχοιρο... Διευθύνθηκε προς τό βάθος τού κήπου, όπου τά σκυλιά πάλευαν ακόμα με τη λεία τους. Μία σφαίρα εύστοχη έβγαλε τέλος σ' αυτή τη σκηνή. Οι ύπηρετες, ή Ρόζα κι' ή Σελέστ είχαν δυή απ' τό σπίτι κι' είχαν τριγυρίσει τό νέο. Η ματιά τού Κλώντ συνάντησε τό ώμορφο πρόσωπο της κοπέλας. Και δέν μπόρεσε να συγκρατήσθ μία κίνησι έκπληξας και άσυμα-μοδ. Έκείνη τό κατάλαβε και χαμήλωσε τά μάτια της.

—Θά βάλω να μού έκτιμήσουν τίς ζημιές, έλεγε έν τώ μεταξύ ο Άντουαν, και θά σάς στείλω τό λογαριασμό. Πού μένετε; —Εκεί άπάντητι, κύριε.

Κι' ο Κλώντ έδειξε την κορυφή τού πύ-ργου του, πού ξεπροβάλε πάνω απ' τά δένδρα. —Επείτα έπείτα τόν άγριόχοιρο απ' τό πόδι, τόν τράβηξε με μία εύκολία πού φανέρωνε έ-ξαιρετική μυική δύναμι, και τόν άφισε έμπρός στό πόδια τού Άντουαν.

—Δεχθίτε, κύριε, αυτό τό δώρο, τού είπε μ' ένα ύφος λίγο περιφρονητικό. Θά πληρω-θί έτσι για ό,τι σάς χρωστά. Γιατί φοβό-μαι ότι, αν μού στείλετε τό λογαριασμό σας, δέν θα έχω άρκετά χρήματα για να τόν ξε-φλώσω.

Και διευθύνθηκε προς την καγκελλόπορτα, προκαλώντας με μία χειρονομία τόν Ζαννέ να τόν ακολουθήσθ. —Πρέπει να άρνήθης!... είπε ή Σελέστ στό θείο της, κατάχλωμη. Τί άκούεις; —Εγώ να άρνήθω κάτι πού μού χρωστούν; —Οχι δαί... Ένα τέτοιο ζώο αξίζει 30 χι-λιάδες φράγκα!

—Κύριε ντε Ριμπενών! φώναξε ή κοπέλα. Πάρτε πίσω τόν άγριόχοιρο, δέν τόν θέλει ο θεός μου. Ο Κλώντ σταμάτησε, την κούταξε κι' άπάν-τησε σοβαρά: —Οχι, δεσποίνις, δέν θά τόν πάρω.

Χαϊρέθηκε, βγήκε απ' τόν κήπο και πήδησε στό άλογό του, ενώ ή Σελέστ, πειστωμένη, διάταξε τούς ύπηρετες: —Πάρτε αυτόν τόν άγριόχοιρο και μοιρα-σθήτε τόν μεταξύ σας!... Μόλις είχε ξεκινήσει προς τόν πύργο του, ο Κλώντ διασταυρώθηκε με δύο άλλους καβαλ-άρηδες, ένα γέρο κι' ένα νέο. Έκείνοι, βλέ-ποντας τόν να βγαίνει απ' τό σπίτι, είχαν κυ-ταχθί με άνησυχία.

—Τί σκέπτεσθε, μαρκήσι;... είπε ο νεώ-τερος. —Οτι ο Σαμπάρν, μολοντί βρισκόται ε-δώ από χθές μόνον, έκαμε κι' όλας τις γνω-ριμιάς αυτού τού νέου... Προσέξτε, Μπενε-τίκτ! Μού φαίνεται έπικίνδυνος αντίπαλος ο νεαρός...

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ —Η Σελέστ έκανε συγχύση περιπατώντας στό δάσος, όπου εύρισκε λίγο την έλευθερία της, γιατί ο θεός της δέν μπορούσε να τη συνο-δεύσθ. —Έξελπε ότι ο Άντουαν και ή Ρόζα την κρατούσαν στό σπίτι σάν φυλακισμένη, δέν εύρισκε όμως την έξήγησι της άγρυπνης αύ-της έπιτέλειμης.

Ένα άπόγευμα, είχε προχωρήσει πολύ με τό άλογό της μέσα στό δάσος, ακολουθώντας ένα μονοπάτι, όπου δέν κατάφεραν να φτά-σουν οι άκτινες τού ήλιου άνάμεσα σ'ίς πυ-κνές φυλλωσιές. Τά δέντρα είχαν άρχει να φορούν την άνοϊξιατική σπολή τους.

Σαφνικά, ή κοπέλα βρήθηκε σ' ένα έξωφο-τό στό δάσους. Ένοιασε κάποια άνακούφισι, γιατί ή βαθεία σιωπή και τό μισοσκόταδο εί-χαν άρχει να της σβήγουν την ψυχή. Κα-ταλάβαινε ότι είχε άπομακρυνθί πολύ απ' τό σπίτι κι' άνησυχούσε λίγο μήπως δέν κατάρ-θωνε να ξαναβρεί τό δρόμο της.

Μία γυνή έκτασι άπλώνοντας τώρα έμπρός της, σκεπασμένη μόνο με κοντά και σκληρά χόρτα. Θέλησε να την διασχίσθ. Μαστίγωσε τό άλογό της. Τό ζώο ξεκίνησε τρέχοντας. Μόλις όμως είχε κάνει λίγα άπδή-ματα, έπεσε κάτω βαρεία. Τά τέσσερα πόδια του είχαν χωθί γέ τον άστράγαλο σέ μία πύ-χη και μαύρη λάσπη.

Η Σελέστ πήδησε απ' τη σέλλα. Μόλις πά-τησε στό χόρτα, έβγαλε μία φωνή τρομαγ-μένη. Ένοιασε ότι βούλιαζε, σάν να είχε πα-σθί σέ παγίδα... Έκείνο πού της είχε φανί για πράσινο λει-βάδι, δέν ήταν παρά ένα μεγάλο, βαθύ κι' έπικυδινό έλος. Στην έπιφάνεια της σπασμέ-νης λάσπης είχαν φτωρύνει χόρτα, πού έκρυ-βαν τό θάνατο από δάους δοκιμάζαν να διασχί-σουν την έκτασι εκείνη.

Στην άρχή, ή Σελέστ δέν κατάλαβε τόν τρομερό κίνδυνο πού την άπειλούσε. Φαντάσθη-κε ότι άρκοσε μία άπλη προσπάθεια, για ν' άπώλασθί απ' τη λάσπη. Τό έπιχείρησε πρυ-ματικά, αλλά έννοιασε ότι βούλιαζε έτσι ά-κόμα περισσότερο!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

στρέφете τούς ξένους κήπους;... Είναι λοι-πόν χώρα άγρία εδώ; Δέν ύπάρχει κανείς σε-άσμος προς την ιδιοκτησία;... Νά ξέρετε ότι θά μού πληρώσετε τίς ζημιές! Ο Κλώντ τόν χαϊρεύσε ευγενικά. —Έρχομαι να σάς ζήτησω συγγνώμη, κό-ριε, δήλωσε, μολοντί δέν φταίω έντελώς εγώ αν ο άγριόχοιρος μπήκε στόν κήπο σας. Εί-μαι διατεθειμένος πάντως να σάς άποζημιώ-σω. —Επιτρέψτε μου όμως τώρα ν' άποτελει-ώσω τόν άγριόχοιρο... Διευθύνθηκε προς τό βάθος τού κήπου, όπου τά σκυλιά πάλευαν ακόμα με τη λεία τους. Μία σφαίρα εύστοχη έβγαλε τέλος σ' αυτή τη σκηνή. Οι ύπηρετες, ή Ρόζα κι' ή Σελέστ είχαν δυή απ' τό σπίτι κι' είχαν τριγυρίσει τό νέο. Η ματιά τού Κλώντ συνάντησε τό ώμορφο πρόσωπο της κοπέλας. Και δέν μπόρεσε να συγκρατήσθ μία κίνησι έκπληξας και άσυμα-μοδ. Έκείνη τό κατάλαβε και χαμήλωσε τά μάτια της.

—Θά βάλω να μού έκτιμήσουν τίς ζημιές, έλεγε έν τώ μεταξύ ο Άντουαν, και θά σάς στείλω τό λογαριασμό. Πού μένετε; —Εκεί άπάντητι, κύριε.

Κι' ο Κλώντ έδειξε την κορυφή τού πύ-ργου του, πού ξεπροβάλε πάνω απ' τά δένδρα. —Επείτα έπείτα τόν άγριόχοιρο απ' τό πόδι, τόν τράβηξε με μία εύκολία πού φανέρωνε έ-ξαιρετική μυική δύναμι, και τόν άφισε έμπρός στό πόδια τού Άντουαν.

—Δεχθίτε, κύριε, αυτό τό δώρο, τού είπε μ' ένα ύφος λίγο περιφρονητικό. Θά πληρω-θί έτσι για ό,τι σάς χρωστά. Γιατί φοβό-μαι ότι, αν μού στείλετε τό λογαριασμό σας, δέν θα έχω άρκετά χρήματα για να τόν ξε-φλώσω.

Και διευθύνθηκε προς την καγκελλόπορτα, προκαλώντας με μία χειρονομία τόν Ζαννέ να τόν ακολουθήσθ. —Πρέπει να άρνήθης!... είπε ή Σελέστ στό θείο της, κατάχλωμη. Τί άκούεις; —Εγώ να άρνήθω κάτι πού μού χρωστούν; —Οχι δαί... Ένα τέτοιο ζώο αξίζει 30 χι-λιάδες φράγκα!

—Κύριε ντε Ριμπενών! φώναξε ή κοπέλα. Πάρτε πίσω τόν άγριόχοιρο, δέν τόν θέλει ο θεός μου. Ο Κλώντ σταμάτησε, την κούταξε κι' άπάν-τησε σοβαρά: —Οχι, δεσποίνις, δέν θά τόν πάρω.

Χαϊρέθηκε, βγήκε απ' τόν κήπο και πήδησε στό άλογό του, ενώ ή Σελέστ, πειστωμένη, διάταξε τούς ύπηρετες: —Πάρτε αυτόν τόν άγριόχοιρο και μοιρα-σθήτε τόν μεταξύ σας!... Μόλις είχε ξεκινήσει προς τόν πύργο του, ο Κλώντ διασταυρώθηκε με δύο άλλους καβαλ-άρηδες, ένα γέρο κι' ένα νέο. Έκείνοι, βλέ-ποντας τόν να βγαίνει απ' τό σπίτι, είχαν κυ-ταχθί με άνησυχία.

—Τί σκέπτεσθε, μαρκήσι;... είπε ο νεώ-τερος. —Οτι ο Σαμπάρν, μολοντί βρισκόται ε-δώ από χθές μόνον, έκαμε κι' όλας τις γνω-ριμιάς αυτού τού νέου... Προσέξτε, Μπενε-τίκτ! Μού φαίνεται έπικίνδυνος αντίπαλος ο νεαρός...

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ —Η Σελέστ έκανε συγχύση περιπατώντας στό δάσος, όπου εύρισκε λίγο την έλευθερία της, γιατί ο θεός της δέν μπορούσε να τη συνο-δεύσθ. —Έξελπε ότι ο Άντουαν και ή Ρόζα την κρατούσαν στό σπίτι σάν φυλακισμένη, δέν εύρισκε όμως την έξήγησι της άγρυπνης αύ-της έπιτέλειμης.

Ένα άπόγευμα, είχε προχωρήσει πολύ με τό άλογό της μέσα στό δάσος, ακολουθώντας ένα μονοπάτι, όπου δέν κατάφεραν να φτά-σουν οι άκτινες τού ήλιου άνάμεσα σ'ίς πυ-κνές φυλλωσιές. Τά δέντρα είχαν άρχει να φορούν την άνοϊξιατική σπολή τους.

Σαφνικά, ή κοπέλα βρήθηκε σ' ένα έξωφο-τό στό δάσους. Ένοιασε κάποια άνακούφισι, γιατί ή βαθεία σιωπή και τό μισοσκόταδο εί-χαν άρχει να της σβήγουν την ψυχή. Κα-ταλάβαινε ότι είχε άπομακρυνθί πολύ απ' τό σπίτι κι' άνησυχούσε λίγο μήπως δέν κατάρ-θωνε να ξαναβρεί τό δρόμο της.

Μία γυνή έκτασι άπλώνοντας τώρα έμπρός της, σκεπασμένη μόνο με κοντά και σκληρά χόρτα. Θέλησε να την διασχίσθ. Μαστίγωσε τό άλογό της. Τό ζώο ξεκίνησε τρέχοντας. Μόλις όμως είχε κάνει λίγα άπδή-ματα, έπεσε κάτω βαρεία. Τά τέσσερα πόδια του είχαν χωθί γέ τον άστράγαλο σέ μία πύ-χη και μαύρη λάσπη.

Η Σελέστ πήδησε απ' τη σέλλα. Μόλις πά-τησε στό χόρτα, έβγαλε μία φωνή τρομαγ-μένη. Ένοιασε ότι βούλιαζε, σάν να είχε πα-σθί σέ παγίδα... Έκείνο πού της είχε φανί για πράσινο λει-βάδι, δέν ήταν παρά ένα μεγάλο, βαθύ κι' έπικυδινό έλος. Στην έπιφάνεια της σπασμέ-νης λάσπης είχαν φτωρύνει χόρτα, πού έκρυ-βαν τό θάνατο από δάους δοκιμάζαν να διασχί-σουν την έκτασι εκείνη.

Στην άρχή, ή Σελέστ δέν κατάλαβε τόν τρομερό κίνδυνο πού την άπειλούσε. Φαντάσθη-κε ότι άρκοσε μία άπλη προσπάθεια, για ν' άπώλασθί απ' τη λάσπη. Τό έπιχείρησε πρυ-ματικά, αλλά έννοιασε ότι βούλιαζε έτσι ά-κόμα περισσότερο!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΣΑΣΑΚΙ Ο ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΣ ΤΩΝ ΑΙΧΜΑΛΩΤΩΝ

Υπό τίς διαταγές τού Σασάκι. — Η ζωή τών Άμερικανών αιχμαλίων.— Τό σπα-θί τού Σασάκι.— Ο πόθος του ν' άπο-κεφαλίσθ έναν Άμερικανό.— Τό φρι-κτό μαρτύριο δώδεκα άδών.— Τά βα-σανιστήρια τών θυμάτων.— Η έκτέλεισις.

Τους 5 άπ' τούς 34 ήμνες σού πέρασα ως αιχμαλώτος τών Γιαπωνέζων σ'ίς φι-λιππίνες, έκτελούσα κρηή ιδιαιτέρου για-τρού, καθήντο τής άγγλικής και συν-τρόφου τού ύπολοχαφού Σασάκι. Ο άξιω-ματικός αυτός ήταν διοικητής ενός στρα-ποτάδεου 80 αιχμαλώτων, πού μάζευαν μέ-ταλλα άπό έγκαταλειμμένα άμερικανί-κα άυτοκίνητα για τόν ισπανικό στρατό.

Είχε πάρει πτυχία ιστορίας απ' τό Πανεπι-στήμιο τού Κιότο, κι' είχε τάξει να γίνη Βουδδίστης ιερεύς, όπως ήταν κι' ο πα-τέρας του.

Επείτα έπείτα τόν άγριόχοιρο απ' τό πόδι, τόν τράβηξε με μία εύκολία πού φανέρωνε έ-ξαιρετική μυική δύναμι, και τόν άφισε έμπρός στό πόδια τού Άντουαν.

—Δεχθίτε, κύριε, αυτό τό δώρο, τού είπε μ' ένα ύφος λίγο περιφρονητικό. Θά πληρω-θί έτσι για ό,τι σάς χρωστά. Γιατί φοβό-μαι ότι, αν μού στείλετε τό λογαριασμό σας, δέν θα έχω άρκετά χρήματα για να τόν ξε-φλώσω.

Και διευθύνθηκε προς την καγκελλόπορτα, προκαλώντας με μία χειρονομία τόν Ζαννέ να τόν ακολουθήσθ. —Πρέπει να άρνήθης!... είπε ή Σελέστ στό θείο της, κατάχλωμη. Τί άκούεις; —Εγώ να άρνήθω κάτι πού μού χρωστούν; —Οχι δαί... Ένα τέτοιο ζώο αξίζει 30 χι-λιάδες φράγκα!

—Κύριε ντε Ριμπενών! φώναξε ή κοπέλα. Πάρτε πίσω τόν άγριόχοιρο, δέν τόν θέλει ο θεός μου. Ο Κλώντ σταμάτησε, την κούταξε κι' άπάν-τησε σοβαρά: —Οχι, δεσποίνις, δέν θά τόν πάρω.

Χαϊρέθηκε, βγήκε απ' τόν κήπο και πήδησε στό άλογό του, ενώ ή Σελέστ, πειστωμένη, διάταξε τούς ύπηρετες: —Πάρτε αυτόν τόν άγριόχοιρο και μοιρα-σθήτε τόν μεταξύ σας!... Μόλις είχε ξεκινήσει προς τόν πύργο του, ο Κλώντ διασταυρώθηκε με δύο άλλους καβαλ-άρηδες, ένα γέρο κι' ένα νέο. Έκείνοι, βλέ-ποντας τόν να βγαίνει απ' τό σπίτι, είχαν κυ-ταχθί με άνησυχία.

—Τί σκέπτεσθε, μαρκήσι;... είπε ο νεώ-τερος. —Οτι ο Σαμπάρν, μολοντί βρισκόται ε-δώ από χθές μόνον, έκαμε κι' όλας τις γνω-ριμιάς αυτού τού νέου... Προσέξτε, Μπενε-τίκτ! Μού φαίνεται έπικίνδυνος αντίπαλος ο νεαρός...

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑ

Θρύλοι και παραδόσεις

Ο ΙΠΠΟΤΙΚΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝ-ΦΥΣΕΚΗΣ

“Ένα ωραίο βράδυ του ‘Α-πριλίου του 1717, μια χαριτωμένη νέα καθόταν στο μπαλκονάκι του κομψού μεγάρου της και δροσιζόταν στο ελαφρύ αεράκι.

Στο πεζοδρόμιο κάτω, αθέατος, κάποιος νέος ψηλός, ντυμένος με μεγάλα πολυτέλεια, την παρακολούθουσε με λαχτάρα, μα δεν τολμούσε να φανερωθεί μπροστά της. Περιτριζόταν μόνο ν’ αναστενάζει κάθε τόσο και να κυττάζει ανήσυχα τον μισοσκότεινο δρόμο κάθε φορά που άκουγε βήματα κι’ έβλεπε διαβάτες. Συχνά ψιθύριζε:

— Σ’ αγαπώ, μικρούλα μου, μα είμαι υποχρεωμένος να θάψω βαθειά στην ψυχή μου την απειρασμένη άνοιξη μου... Είμαι ένας άποκλιπρος της Κιωνίας, ενώ εσύ είσαι ένα ζηλευτό λουλούδι της κι’ έχεις χαρίσει σ’ άλλον την καρδιά σου.

Το κρύο της νύχτας δυνάμωσε σε λιγάκι. Η ανύπνητη κοπέλλα τραβήχτηκε τότε μέσα κι’ ο νέος, αφού έμεινε μερικές ακόμη στιγμές κάτω απ’ το μπαλκόνι, αποφάσισε να φύγει.

Ο νέος αυτός ήταν ο περίφημος ληστήρχος Καρτούς, ο Καπετάν Φυσέκης και η ανύπνητη κοπέλλα ήταν η Λουκία, η μοναχοκόρη του πλουσιού εμπόρου Λομπέρ.

Μεσάνυχτα!... “Ολοι κοιμόνταν μέσα στο πλούσιο μέγαρο του Λομπέρ και μόνο ο ίδιος άγρυπνός στο ιδιαίτερο γραφείο του, ταρνομένος.

Την επομένη έληγε μια συναλλαγματική του από τρεις χιλιάδες χρυσά δοκιάτα, τα οποία χρυσόπαιδες στους προμηθευτές του Βενετίου και Παρισιέ και το χρηματοκιβώτιό του ήταν άδειο.

Τι νόκανε; Πρό πέντε μόλις ημερών είχε καταστραφή ολόκληρα χάνοντα τα λεφτά του στις μετοχές των φανταστικών χρυσορυχείων της Λουζιάνας. Οι φίλοι του, τους οποίους τότε σως φορέε ελπεόχρεοις με την γενειοσφαρία του και στους οποίους κατέφυγε τώρα, βρίσκον ένα σωρό προφάσεις για να τον άποψουν και ο δυστυχισμένος Λομπέρ έμεινε μόνο με την ντροπή των άκαρπων διαπραγματεύων του.

Η ίδια της πτωχεύσεως τον σπ’ δέν φοβόταν. Δέν φοβόταν τίποτα, που θα λέρωνε το έντιμο του και θα άντανανόυσε καί στη λατρευτή του κορούλα. “Γιας μάλιστα να κατόναι με τον έκλεκτό της γόμο με τον άναστημένο της και να γινόταν έτσι σ’ όλη της τής ζωή δυστυχισμένη, εξ αιτίας του κληρονομένου πατέρα της.

“Εξαλλος ο άμοιρος Λομπέρ άποφάσισε να αυτοκτονήσει, για να σώσει τουλάχιστον την τιμή του άνοματός του. “Αφ’ ης πάνω στο γραφείο του μια έπιστολή για την γλυκειά κορούλα του, την Λουκία, ζητώντας συγχώρεσι για το τρέλλο διάσπασμα του και βγήκε με προφυλάξεις στο δρόμο, κλονίζόμενος σαν μεθυσμένος.

Θα ήταν περίπου μια μετά τα μεσάνυχτα, όταν ο Λομπέρ έφθασε στο Πόν-Νέφ. “Ερριξε μια δακρυσιμένη ματιά στα σκοτεινά και άπουλα νερά στα Σκαρτίσια και χωρίς να θέλει ανατρίχιασε. “Υστερα έκανε να δρασκέλλει το λυθόκτιστο πεζούλι της γέφυρας, αλλά έξαφνα ένα σιδερένιο χέρι τον άρπασε απ’ τον ώμο και τον τράβηξε άποτομα προς τα πίσω, ενώ μια λεπτή ερωτική φωνή του ψιθύριζε σ’ αυτή:

— “Ε, φιλάρακο, τρελλάθηκες, και θέλεις να κολυμπήσεις με τέτοια ύγρασία και σε τόσο ακατάλληλη ώρα;

“Ο Λομπέρ κατάπληκτος γύρισε πίσω και άντικρυς έναν ψηλό, γεροδεμένο άγνωστο, το πρόσωπο του οποίου έκρυβε ο ψηλός γιακάς του εύχρηστου μανδύα του.

“Αφίστε με ήσυχο, κύριε! ψιθύρισε. Θέλω... πρέπει να πνιγώ!

— Εοχαρίστως θα σάς άφήσω, κύριε μου. Πρέπει όμως προηγουμένως να μου πείτε την άφορη της όχι και τόσο σφής άποφάσεώς σας, του είπτε ειρωνικά ο άγνωστος κρατώντας τον πάντα γερά.

— Καί για ποιά λόγο; ψιθύρισε ο Λομπέρ.

Μα βλέποντας την άλλόκοτη έπιμονή του άγνωστου του διηγήθηκε σύντομα τη θλιβερή ιστορία του. “Όταν τελείωσε άναστενάξε βαθειά μα ο άγνωστος του είπτε τότε ζωηρά:

— “Οχι, κύριε. Ούτε θα άτιμασθήτε, ούτε φυλακή θα πάτε, ούτε θα πνιγίτε... Θα σάς δανείσω έγω τις τρεις χιλιάδες δοκιάτα που σάς χρειάζονται!

— “Εσείς; Μα ποιάς είσθε λοιπόν; ξεφάνισε κατάπληκτος ο Λομπέρ, μη πιστεύοντας σ’ αυτά του.

— Είμαι... είμαι... Μα τι σας μέλλει ποιάς είμαι; πού είπτε ο άγνωστος. Πέστε πως είμαι ένας ευεργέτης και πνιγής της τών θλιμμένων. Μονάχα κατέμει με την χήρη να με άκολουθήσει ως το σπίτι μου. “Εκεί θα σάς δανείσω τα χρήματα.

Νομίζοντας πως άνειρεύεται ο Λομπέρ άκούσθηκε μηχανικά τον άγνωστο ως κάποιον μικρό άλλα κομψό σπινάκι της όδοι Σαιν Μαρσέλ. Τρώσαν και οι δύο μέσα και ύστερα

ΜΙΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Τό τελευταίον βιβλίον του ΟΥΓΙΣΤΩΝ ΤΣΟΡΤΣΙΛ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

ΠΡΟΣΕΡΓΟΓΡΑΦΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Κλεμανσώ, Τοάμπερλαιν, Τρότσκι, Στρατάρχης όός, Λάρνεν, Βόρις Σαβίνκωφ, Χίνδενμπεργκ, Χίτλερ, Βασίλειος Γεωργίου Ε’.

(Διατίθεται άποκλειστικώς άπό τό ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΘΝΟΜΕΡΙΩΝ “ΣΠΥΡΟΣ ΤΣΑΓΓΑΡΗΣ” εις ώρισμένα άντίτυπα. Τιμή δραχ. 500).

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

Μικρά ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

‘Η φωνή της νεκρής

“Ήταν ένα μελαγχολικό φθινοπωρινό δειλινό. Καθισμένος μόνος σε μια γωνία της κάμαρας, ο Πιέρ Μορέλ αυλογίζόταν, ενώ γύρω του άπλωνόταν οιγ’-οιγ’ τα σκοτάδι.

“Ήταν θλιβερές οι όνειροπολήσεις του Πιέρ. Τόν παρασμένο χρόνο, είχε χάσει τη λατρευτή του γυναίκα, που είχε πεθάνει όταν άνηθ της νεότητός της. “Από τότε, ζούσε με τη συντροφιά του πόνου του.

“Αφ’ ότου είχε χηρέψει ο Πιέρ, ο Ζάκ του είχε γίνει άπαράσιτος. “Έξερε τόσο καλά, ο πιστός αυτός φίλος του, ν’ άκούρη με συμπάθεια το δράμα της καρδιάς του. Πολλές φορές, ο Πιέρ τον είχε ιδεί να δακρύζει, στο όνομα της Ζιλιμπέρτ. Τήν ήξερε καλά κι’ αυτός και τήν έκτιμούσε, γιατί ήταν οικγενειακός τους φίλος.

Σήμερα, ο Πιέρ δέν είχε βρ’ι στο σπίτι τον Ζάκ. “Ο ύπνρετός τον τόν είχε βεβαιώσει ότι δέν θ’ άργούσε να γυρίσει. Καί κάθισε να δέν περιμένει. “Είχε πιά βραδυάσει... “Ο Πιέρ σηκώθηκε, άναψε το ηλεκτρικό κι’ άρχισε να πηγαινόρκεται μέσα στην κάμαρα.

“Έξαφνα είδε ένα γραμμόφωνο πάνω σ’ ένα τραπέζι. Μια πλάκα ήταν βαλμένη στο μηχανήμα. Μά έκοντας τί άλλο να κάμει, ο Πιέρ κούρδισε το γραμμόφωνο και τό έβαλε να λειτουργήσει.

“Έπειτα άπό μερικές στιγμές, μια θαυμάσια φωνή “Κοντράλτο” άρχισε να παράσενν μελωδία:

“Γλυκειά μου, με τό γαλάζια μάτια... “Ο Πιέρ είχε πέσει σ’ ένα κάθισμα, κατάπληκτος... Γιατί είχε άναγνωρίσει τη φωνή της γυναίκας του!

Τώρα ο χήρος έκλαιγε με άνασφαλλητά... Είχε γράψει ο ίδιος τα λόγια και τη μουσική αυτής της μελωδίας όταν άρραβωνιάσθηκαν κι’ είχε βάλει τη Ζιλιμπέρτ να του άρχειρή ότι δέν θα τήν τραγουδούσε σ’ άλλον άπ’ αυτόν. “Εκείνη όμως είχε ρθ’ι κρυφά να τήν τραγουδήσει έμπρός σ’ ένα γραμμόφωνο που άποτύπωνε τη φωνή της! Κι’ ο Ζάκ ο φίλος στον οποίο έμπιστευόταν τις πιο κρυφές του σκέψεις δέν του είχε φανερώσει ποτέ ότι είχε στην κατοχή του τον πολύτιμο εκείνο όπασαρό!

“Ο Πιέρ, που πίστευε ότι είχε άδειάσει όλο τό ποτήρι του ανθρώπινου πόνου, καταλάβαινε τώρα ότι είχε άνοίξει στην καρδιά του μια καινούργια πληγή!...

“Η πόρτα άνοιξε έξαφνα, και φάνηκε στο καθύρη ο Ζάκ.

Οι δύο άντρες έμειναν άκίνητοι για μια στιγμή, κυττάζοντας έμπρός τους με μια έκφραση τρέλας, σαν να είχε έμφανισθή το φάντασμα της νεκρής... “Αφού έδωσαν όί τελευταίες στροφές του τραγουδιού, ο Πιέρ τράυλισε: “Η Ζιλιμπέρτ... ήρθε έδώ... Ήταν έρωμένη σου!...

Θέλοντας να διαμαρτυρηθί, ο Ζάκ πρόφερε λίγες λέξεις άσυνάρτητες. “Ο άλλος γέλασε πικρά.

— “Ο, μη φοβάσαι... πρόσθεσε. Πέρασε πιά τό άνεπανόρθωτο... Δέν σου ζήτω, παρά ένα πράγμα μόνο: Δώσε μου αυτό!

Κι’ έδειξε τό δίσκο του γραμμοφώνου. “Ποτέ! φώναξε ο Ζάκ, με μια έκφραση που προδίδε όλη τήν τρυφερότητα του έραστού.

— “Ενας πόνος άνεύπλωτος κυριεύσε τότε τον Πιέρ. Τα έχασε όλα, τήν προσοχή της γυναίκας του και τό φίλου του. Σκεφθηκε μόνο ότι ο Ζάκ κρατούσε τη φωνή της Ζιλιμπέρτ!

— Δώσε μου το, Ζάκ! έκτευσε ταπεινά. Στο ζήτω γονατιστός!

— Ποτέ, έναείνε ο άλλος.

— Θα τό πάρω λοιπόν μόνος μου! φώναξε ο Πιέρ με μανία.

Κι’ ώρμησε προς τό γραμμόφωνο. Μια άγρια πάλι άρχισε τότε μεταξύ τών δύο άνδρών... Καί, έαφνικά, μ’ ένα άπρόδεκτο οπρώξισμα, τό τραπέζι άναποδογυρίσθηκε, τό γραμμόφωνο έπεσε κι’ ο δίσκος έγινε χίλια κομμάτια! Τότε οι δύο άντρες έπαυσαν να παλεύουν κι’ άρξισαν να χλαίνε πικρά έμπρός στα κομμάτια εκείνα... ΖΑΝ ΟΕΡΙ

Όταν ΠΡΟΣΤΑΖΗ ‘Ο’ Έρω

‘Η καλτσοδέτα της κομψότητας του Σαλισδουρή

Μια άπό τις περιπαθετέρες και συγκινητικότερες έρωτικές περιπέτειες, που τήν άνάμνησι τους μάς διαφυλάζει η Ιστορία, ήταν ή μεγάλη μα άτυχή άγάπη του ‘Εδουάρδου του 3ου της ‘Αγγλίας, που ήταν ο άνδρειότερος και τολμηρότερος ίππότης της χώρας του, και της κομψότητας του Σαλισδουρή, που ήταν ή άραιότερη γυναίκα της έποχής.

“Ο ‘Εδουάρδος άναπούσε άπό καιρό τήν κόρη του λόρδου Πτέρμπυ—Γράνφτον. Μα άπό σεβασμό για τη θέσι του—ήταν παντρεμένος και πατέρας—και για την οικογένεια της Κατερίνας—‘Αλίκης, που ήταν άπό τις μεγαλύτερες της ‘Αγγλίας, είχε κρατήσει αυτό τό πάθος του μυστικό.

Και να πού, έαφνικά, ο Γουλιέλμος ντε Μόνταγκκιου, ο πιστότερος και άνδρειότερος άπό τους ίππότες του, ήλθε να του ζήτηση, μια μέρα, τήν άδεία του, για να παντρευθί τη νέα αυτή.

“Ο ‘Εδουάρδος ένοιωσε ένα δυνατό σφίξιμο στην καρδιά, άκούοντας αυτή τήν αίτηση, μα άναγκάσθηκε να συγκαταστή κι’ να δώσει στο Μόνταγκκιου τον τίτλο του Κόμητος του Σαλισδουρή.

Θέλοντας να έρχασθί τη χαμένη άγάπη του, ο ‘Εδουάρδος ριχθηκε έπειτα σε διάφορες πολέμικες περιπέτειες και έκαμε μια μεγάλη έκστρατεία στη Γαλλία, όπου ο Σαλισδουρή, που τον άκολουθούσε, πιάσθηκε αιχμάλωτος.

“Η ‘Αλίκη είχε άπομείνει μόνη στον πύργο της και ή εύκαρία ήταν μοναδική για τον ‘Εδουάρδο, αν ήθελε να έπορευθή άπ’ αυτή, για να ίκανοποιηθί τό πάθος του. “Αλλά τό ίπποτικό αίσθημα υπέρσχυσε μέσα στην ψυχή του.

★

Λίγο καιρό, όμως, μετά τήν έπιστροφή του στην ‘Αγγλία, μια νέα άφορη ήλθε να ζυμνήσθί τό παλιό του πάθος.

Οι Σκώτοι, που ήταν σύμμαχοι με τους Γάλλους, βοηθούμενοι άπό Νορβηγούς και Σουηδούς ίππότες και άπό τους ήγμενούς των ‘Εβρίδων και των Ορκάδων, κατέλαβαν, έαφνικά, τις βόρειες κομπετές της ‘Αγγλίας, λεηλάτησαν τό Νιουκαστλ και τό Ντάρχαμ.

“Ο ‘Εδουάρδος προσκάλεσε άμέσως όλους τους ύποτέλους του, άπό τήν ηλικία των 15 έως των 60 χρόνων, να πάρουν τα όπλα και να τρέξουν να τόν συναντήσουν στο Γιορκσάιρ, όπου διευθύνθηκε μαζί με τους ίππότες του.

Στό άναμεταξύ, όμως, οι Σκώτοι προχωρούσαν άδιάκοπα στο έσωτερικό της χώρας. “Ο Δαυίδ Μπαρς, ο βασιλιάς τους, άφου κυριεύσε τό όχυρό Ντάρχαμ, έσχύθηκε με τό στρατό του στην Οβαλλία και ήλθε να πολιορκήσει τον πύργο του Σαλισδουρή, όπου βρίσκονταν ή κομψότητα ‘Αλίκη μαζί με τόν άνηψό του σούζουγιο της, τόν νεαρό Γουλιέλμο ντε Μόνταγκκιου και κομμάτια σαρανταριά ίππότες.

Οι λιγοστοί αυτοί άνδρες, που έμψώνον ή παρουσία της ‘Αλίκης—κάτω άπό τό βλέμμα της, λείε ο παλιός χρονιγράφος, καθένας τους άείζε για δέκα—κατάβησαν, ώστόσο, ν’ άποκορύσουν τις άλλεπάλληλες επιθέσεις των Σκωτσέζων. “Ο νεαρός Μόνταγκκιου έκαμε, μάλιστα, μια αινιδιαστική κωτικήν έξέδω, και σκότσσε σκιμιά διακοσάρια άπό τους έχθρούς.

“Αλλά ή κατάστασις των πολιορκουμένων χειροτέρευε άπό τη μια μέρα στην άλλη και ή μοναδική τους έλπίδα ήταν ο βασιλικός στρατός, που βρίσκόνταν στο Βάρβικ. Κάποιος έπρεπε να τρέξει να ειδοποιηθί το βασιλιά.

“Ο Μόνταγκκιου προθυμοποιήθηκε ν’

ειδοποιή τό δύσκολο και άπείκνυνο τάγμα. “Εφυγε ένα βράδυ άπό τόν πύργο, πέρασε άνάμεσα άπό τό έχθρικό στρατόπεδο και άρχισε να καλπάζη προς τό Βάρβικ. Κατά τα ημερώματα, συνάντησε δύο Σκωτσέζους στρατιώτες, που ώδηγούσαν δύο βόδια και μια άγέλαδα. “Ο ίππότης σκότσσε άμέσως τα ζώα και πηγώσε τους στρατιώτες. “Πηγαίνετε να πήτε στο βασιλιά σας, τους φώναξε, ενώ συνέχιζε τό δρόμο του, ότι ο Γουλιέλμος ντε Μόνταγκκιου πέρασε μέσα άπό τό στρατόπεδό του και ότι πηγαίνει στο Βάρβικ, για να ειδοποιηθί το βασιλιά της ‘Αγγλίας.

Τά λόγια αυτά ήταν άρκετα για να κάμουν τόν Δαυίδ Μπαρς να λύση άμέσως τήν πολιορκία και να φύγη.

Κατά τό μεσημέρι της ίδιας ημέρας, ο ‘Εδουάρδος έφθανε κίόλας στον πύργο του Σαλισδουρή.

“Η ‘Αλίκη, που ή έδσησις του έρχομ’ό του βασιλιά, τήν είχαν άπαλλάξει άπό τους έχθρούς της, ύποδεχθηκε τόν ‘Εδουάρδο στην είσοδο του πύργου και τόν άδίκησε με μεγάλο σεβασμό στον κοίτωνα της.

“Έπειτα άπό λίγη ώρα, γόρισε και πάλι, για να τόν ειδοποιή ότι τόν γεύμα ήταν έτοιμο. Βρήκε, τότε, τόν ‘Εδουάρδο άκίνητο στη μέση του διαμυτιού, με τά μάτια κατακόκκινα και πλημμυρισμένα άπό δάκρυα.

“Η κόμψα του Σαλισδουρή νόμισε πως ο βασιλιάς έκλαψε άπό τη λύπη του, γιατί δέν είχε προφθάσει τους μιστούς έχθρούς του και προσπάθησε να τόν παρηγορήσει.

— “Οχι, απάντησε ο ‘Εδουάρδος, εκείνο που έσπάζει τήν καρδιά μου και τήν κάνει να ματώνει είναι ή άγάπη του γιού μου για σας άπό χρόνια ολόκληρη τώρα. Δέν τήν προσέξατε ποτέ ως τα σήμερα και, σαν να μην έφθανε ή άδιαφορία σας, έχετε τήν σκληρότητα να με φέρετε μέσα στον κοίτωνα σας, που δέν μοιραζόσαστε μ’ έναν άλλον. Δέν θα με λυπηθήτε, λοιπόν, αυτή τη φορά; “Ω, έκαμε ή κόμψα σατισμένη, σείς πρέπει να με λυπάσθε, Μεγαλειότηε. Πώς θα μπορούσα να σας άκούω να μου μιλάτε για άγάπη, όταν ο άνδρας μου, που είναι ο άνδρειότερος άπό τους ίππότες σας, στενάζει για τό δικό σας τό χατήρι μέσα στις φυλακές του βασιλιά της Γαλλίας.

Τά λόγια αυτά έκαιαν τόν ‘Εδουάρδο να συνέλθει.

“Από τη στιγμή εκείνη, ή μοναδική σκέψις του ‘Εδουάρδου ήταν ή έπλευσέρωσις του Σαλισδουρή. “Ηθελε να βάλει μ’ αυτόν τον τρόπο ένα φραγμό στο πάθος του.

Στό τέλος, κατόρθωσε ν’ άνταλλάξη τόν πιστό ένοσούμενό του με τόν κόμητα του Μούρατσι, άλλ’ αντί ή έπιστροφή του να περιορίση τήν άγάπη του, τόναντιον τήν δυνάμεισε πιο πολύ. Γιατί ο Σαλισδουρή, άνύπνητος για τό πάθος του βασιλιά, έφερε τη γυναίκα του στην αούλη.

Φλεγόμενος άπό τό τρομερό πάθος του, που είχε φουντώσει και πάλι μέσα στην ψυχή του, ο έστειμένος μα άτυχός έραστής ώργάνωσε, λίγο καιρό άργότερα, ίπποτικούς άγώνες.

Τις δεκαπέντε αυτές μέρες των άγώνων, έδιδον γεύματα, χοροί και διασκεδάσεις. Σ’ έναν άπ’ αυτούς τους χορούς, ο ‘Εδουάρδος είχε τήν κόμψα του τυχή να χορεύη με τήν κόμψα του Σαλισδουρή. Σκυμμένος κοντά στο πρόσωπό της, της μιλούσε με θερμή φωνή για τήν άγάπη του όταν, σε μια στιγμή, ή καλτσοδέτα της άράξιας ‘Αλίκης, που ήταν καμωμένη άπό γαλάζιο με ταξωτό ύφανσμα, λύθηκε και έπεσε κάτω.

“Ο ‘Εδουάρδος έσκυψε άμέσως, τήν σήκωσε και τήν έαναφόρσε στην κόμψα. Βλέποντας, τότε, ότι μερικοί άμνηστος άκούους είχαν χαμωγέλασει πονηρά, είπτε τήν περιφήμη εκείνη φράσι, που έχει μείνει ως σήμερα ιστορική: «Καταραμένος να είναι εκείνος, που μια κακή σκέψις θα περάσει άπό τό μυαλό του».

★

Αυτή ήταν ή τελευταία φορά που ο ‘Εδουάρδος συναντήθηκε με τήν ‘Αλίκη. “Η κόμψα, που κι’ αυτή άγαπούσε τό βασιλιά και φοβόταν ότι δέν θα μπορούσε ν’ άντιταστή περισσότερο, ζήτησε άπό τόν άνδρα της να γυρίσουν στον πύργο τους και άπό τότε δέν έαναμφανίσθηκε πιά στην Αούλη.

“Ο ‘Εδουάρδος, θέλοντας να τιμήσθι τό μεγάλο μα άτυχό έρωτα της ζωής του, ίδρυσε σε λίγο τό τάγμα της Περικνημίδος, που υπήρξε ένα άπό τα περιφιλοτάτα της μεσαιωνικής έποχής. Το παρόσημο αυτού του τάγματος είναι και σήμερα άκόμη άπό τά μεγαλύτερα της ‘Αγγλίας και ή άπονομή του είναι ένδειξις έξαιρετικής τιμής.

Τί δα είναι το παιδί που δα φέρετε στον κόσμο;

‘Η γνώμη των βιολόγων

Οι περισσότεροι άπ’ τους μέλλοντας γονείς έχουν έλλιείς ή σφαλέρεις ιδέες σχετικώς με τά παιδιά που θα φέρουν στον κόσμο. Τους προσφέρουμε λοιπόν, όπο τύπον έρωταποκρίσεων, μερικές χρήσιμες γνώσεις, άποτέλεσμα της πείρας και των έρευνών των έκνων βιολόγων:

1) Μπορούμε να κάμουμε κάτι, για να έξασφαλίσουμε ότι τό παιδί μας θα είναι άγύρι ή κορίτσι;

“Οχι. Τό φύλον του παιδιού καθορίζεται άπ’ τη στιγμή της συλλήψεως. Οι γονείς δέν μπορούν να κάμουν τίποτε, για να έξασφαλίσουν εκείνο που προτιμούν, άγύρι ή κορίτσι.

2) Μπορούμε να προβλέψουμε τό φύλον του παιδιού μας πριν γεννηθί;

“Οχι. Είναι άνακρίβες ότι τά άγόρια κλατσούν πιο δυνατά μέσα στην κοιλιά, όπας πιστεύουν πολλοί.

3) Τι χρώμα ματιών θα έχη τό παιδί μας;

“Αν κι’ οι δύο γονείς έχουν γαλάνα μάτια, είναι σχεδόν βέβαιον ότι θα έχη τέτοια και τό παιδί. “Αν ο ένας άπ’ τους δύο έχη γαλάνα μάτια, κι’ ο άλλος έχει πατέρα, μητέρα, άδελφό ή άδελφή με μάτια γαλάνα, ύπόχουν πιθανότητες 50 τοις 100 ότι θα είναι γαλανόματι τό παιδί. “Αν κι’ οι δύο έχουν σκούρα μάτια, άλλα είχαν προγόνους γαλανόματους, οι πιθανότητες περιορίζονται στα 25 τοις 100. “Αν δέν υπήρχαν διόλου γαλάνα μάτια στις δύο οικογένειες, τό παιδί θα έχη σκούρα.

4) Είναι άλήθεια ότι τό παιδί μοιάζει πιο πολύ μ’ εκείνον άπ’ τους γονείς του που έχει τά ένανώτερα χαρακτηριστικά;

“Εν μέρει, και. Τά πιο τονωμένα χαρακτηριστικά, όπως π. χ. ή μακρύτε μύτη ή τά μεγάλα αυτιά, ύπόκεινται μεγαλύτερη πιθανότης να μεταβιβασθούν στο παιδί. “Η πιθανότης αυτή αύξάνει όταν ένα τέτοιο χαρακτηριστικό ύπάρχει και στους προγόνους του ενός άπ’ τους γονείς.

5) Είναι άλήθεια ότι τό παιδί γεννιέται με μια δυσμορφία ή μ’ ένα σημάδι, όταν ή μητέρα έπηρεάσθηκε έντονα άπό κάτι τι κατά τήν έγκυμοσύνη της;

“Απολύτως όχι. Δέν ύπάρχει κομμάτι σχέσις μεταξύ του νευρικού συστήματος της μητέρας και του παιδιού, και κομμάτι σκέψις ή έντύπωση της πρώτης δέν μπορεί να προκαλέση ένα συμβολικό σημάδι στο μωρό. “Η άντιθετη θεωρία δημιουργήθηκε άπό τυχαίες συμπτώσεις κι’ άπ’ τη φαντασία του κόσμου.

6) “Αν άγαμώσθω, τό παιδί μας θα κλίνη περισσότερο να έχη γλυκό χαρακτήρα;

Ναι, άλλα όχι άπό κληρονομικότητα. Μόνο γιατί ή τρυφερή άτιμόφορα, μέσα στην οποία γεννήθηκε, διευκολύνει άπολύτως τήν διαμόρφωσι του χαρακτήρος του.

7) Τό παιδί κληρονομεί τό χαρακτήρα του γονέως που έχει τή δυνατότητα προσωπικότητας;

“Οχι. Δέν κληρονομεί τό χαρακτήρα κανενός άπ’ τους γονείς του. “Αρχίζει βέβαια τη ζωή του με ώρισμένες κληρονομικές τάσεις, άλλα ο χαρακτήρας του διαμορφώνεται κυρίως με τήν άνατροφή που θα πάρη.

8) “Αν οι γονείς δέν είναι πολύ μορφωμένοι, τό παιδί θα γεννηθί με λιγώτερη άντιληψη;

“Οχι. “Η άντιληψις του παιδιού είναι έντελώς άσχετη προς τη μόρφωσι των γονέων.

9) “Αν ο πατέρας πληγώθηκε στον πόλεμο, τά παιδιά του θα είναι έλαττωματικά;

“Οχι. “Εφ’ όσον ένας άντρας είναι ίκανός να τεκνοποιή, ή φυσική και όνεινική του κατάσταση δέν επηρεάζει κληρονομικά τή διαμόρφωσι του παιδιού.

10) “Αν ο πατέρας είχε στα νεύρα του μια μολυσματική άρρώστια, ύπάρχει κίνδυνος να τήν κληρονομήσθι τό παιδί;

“Οχι. Μόνο αν ή μητέρα είναι μολυσμένη άπό μικρόβια, μπορεί να τά μεταδώσθι στο παιδί που θα γεννηθί. “Εφ’ όσον ο πατέρας θεραπεύθηκε άπ’ τήν παλιά του άρρώστια, τό παιδί του θα είναι τελείως γερό.

11) Τό αίμα του παιδιού συγγενεύει περισσότερο με τής μητέρας παρά με τό πατέρα;

“Οχι. Ούτε μια στανόνα αυτούσιο αίμα της μητέρας δέν περνάει στο παιδί. Τό αίμα της διασπάται σε διάφορα συστατικά, τά όποια μεταβιβάζονται στο έμβρυο, για να φτιάσθ μ’ αυτά καινούργιο αίμα δικό του.

12) Πόση πιθανότητα ύπάρχει ν’ άποκτήσουμε δίδυμα; Περύπου 1 στις 90 για δίδυμα, 1 στις 8.000 για τρίδυμα και 1 στις 700.000 για τετράδυμα.

13) Τό τελευταίο παιδί μιας πολυμελούς οικογενείας κληρονομεί χαρακτήρα διαφορετικόν άπό τό προηγούμενο;

“Οχι. “Η σειρά της γεννήσεως δέν επηρεάζει διόλου τήν κληρονομικότητα. Παίζει όμως συνήθως ρόλο τό περιβάλλον. Τό τελευταίο παιδί βρίσκει τους γονείς πιο έμπειρους, συνήθως σε καλύτερη κατάσταση, κι’ επί πλέον έχει τά μεγαλύτερα άδελφά του που βοηθούν στην άνατροφή του. Γι’ αυτό είναι συχνά πρόωρα άνεπτυγμένο κι’ άνεξάρτητο.

Α. ΣΑΓΓΕΑΝΤ

‘Αγάλματα άπό... πάγο

Στις άρες που τού άφίνει έλεγχώρες ή δουλειά του, ένας μάγειρος κάποιου μεγάλου ξενοδοχείου της Νέας ‘Υόρκης φτιάχνει αγάλματα άπό πάγο. Χρησιμοποιεί γι’ αυτό δύο-τρία άπλά εργαλεία και τελειώνει τά “άριστοτεργήματα” του μέσα σε μισή ώρα. Τα έργα του, που χρησιμοποιούνται για να στολίζουν τραπέζια συμπόσιων κλπ., έχουν ένα σοδαρό μειονέκτημα: ότι είναι πάρα πολύ εύφθιμα!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙ-
 ΜΙΑ ΚΑΛΩΣ. Ἀντίκρυ βρισκείται ένας συνοι-
 κισμός κυνηγῶν. Ἐκεῖ εἶνε τό σπῆτι τῆς
 τάτης. Προηγουμένως θέλει νά τρέξῃ κῆ-
 νοντό νά τῷ ἀποκαλύψῃ ζητάει ὅτι νῦν
 αὐτοῦ τῆς ἰστορίας. Ὁ μὴγας ἀρνείται. Ἡ
 Χάουλαντ σπερφεῖ ἐναντίον τοῦ τοῦ περιστρο-
 φῶ τοῦ καί πυροβολεῖ.

—Είσαι αποφασισμένος να μιλήσεις, 'Ιν-
τόριο; ρώτησε πάλι ο Χόουλαντ.
—Όχι, κύριε.
—Απὸ τὴν ποῦ;

Τὰ βλέμματα τῶν δύο ἀνδρῶν διασταυ-

άνθρώπους, που έχω
μου!

—Θάθελα νὰ μὲ κρεμάσουν, ἂν δὲν νοιώ-
θω τὴν ἀνάγκη νὰ σοῦ ζητήσω
ἐκείνη ἐργασία.

—Δὲν θὰ μοῦ χρησίμευε σὲ τί-
να;

—Σας όρκίζομαι θά τώ κατορθώσω;
σε ό "Ιντόριο, ότι κι' έγω, άπάντη-
ξέρω άκόμη.

...με καμμία από τις γυναίκες του μόνη της ή πολύ άσχημος. Έπειτα, όταν άκουσε

—Λογάριαζα να σε χρησιμοποιήσω να πετύχω αυτή τη συνάντηση ουλαντ. Μά δεν σου αρέσει να

πίσω! διαμαρτυρήθηκε όσας κτυπούσα από
λύντας. "Αν ήθελα, θα είχα κάμει πολλές
εξαιρέσεις, αλλά ήθελα να μην έχω καμιά

να ἐμπιστοσύνη στὰ λόγια σου. Δὲν εἶναι
ἀλήθεια;

τῶντε τοὺς ἀνθρώπους. γὰρ νὰ κάμετε τὸ
κέφι σας!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Είπαμε τότε μία καινούργια του, για
θεία τεντώνοντας όλο το κορμί του, για
να μπορέσει να ιδεί καλύτερα. Γιέλλα, που

μεσα από τὰ χέρια του καὶ ἡ ἀπάντησις
ποὺ βγήκε ἀπὸ τὰ χείλη της, ποὺ ἔτρε-
μαν, ἦταν γεμάτη ἀγωνία.

Ο Δὸν Ζουὰν τῆς Σαραγώσσας

...αγοράσει γι' αυτόν στα περίχωρα της Σα-
...ραγόσσας, μη μπορώντας να ζήσει πια δίχως
...την αγάπη του και τη συμπόρευση.

...της Σαραγώσσας και θεωρήσαν την ασ-
τοκτονία του Γκραθιλιάνο ως εξύλασμο του δι-
πλού έργατικού έγκλήματός του.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Μπόμπά!

Φροσί, τὸ βρίσκω περὶττὸ
περὶ τὴ μπόμπα τοῦ ἀτο-
σάφως νὰ σοῦ τὰ φάλλω,
ἀφοῦ τὰ εἶπαν οἱ ἀρμώ-
εινε γιὰ μένα προτιμῶ-
τὸν κοράκα νὰ βγάλω!

★

Μ' αὐτὴν ἐπάθανε χουένε-
οἱ δυστυχεῖς οἱ Γιαννινέ-
και πῆραν τὴν ἀπόφα-
γεμάτοι τρόμο και ὄρα
(γῆ)
εὐθὺς νὰ συνῆλκοι λογῆ-
πρὶν πάθουν καταστρό-
(φα!)

★

Μιά τέτοια μπόμπα, ρέ
(φροσί,
σὲ λίγο θὰ δεχτῆς κι'
(ἐξου-
στοὺς ζωτικούς σου χώ-
(ροὺς)
ἐκτὸς ἐὰν λογικευθῇς
κι' ἀν στὴ στιγμή πα-
(ρεθεθεῖς
σὲ μένα δίχως ὄρους!
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

...αὐτοῦ τὸν πρῶτον ἰσχυρὸν ἄνθρωπον.
Ἡ Ἀλλὰ δὲν ἄκουσε κανένα ὑπόπτο ὄ-
ρυθο.
Ξαναβρίσκοντας τότε τὸ θάρος του,
προχώρησε πρὸς τὸ σπίτι τῆς Γιάλλας.
Μία τελευταία ματιά πῶς του τὸν κα-
θησύχασε: κανένας δὲν τὸν ἀκολουθοῦσε.
Μερικά λεπτά ἀργότερα, ἀνέβαινε τὰ
σκαλοπάτια τοῦ σπιτιοῦ τῆς ἀγαπημένης
του πού ἦταν σκεπασμένα μ' ἕνα στρώ-
μα χιονιοῦ κι' ἔκαναν ὁδὸρυβιὰ τὰ βήμα-
τά του.

Ἡ ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Θάνατοντας στὸ κεφαλόσκαλο, ὁ Χόου-
λαντ σταμάτησε γιὰ μερικά λεπτά. Ἡ
πρῶτη τὸν βίβρισε ἦταν να σπῇσιν τὴν
πόρτα, πού κίονταν ἀπὸ τὸν αἶμα.
συγκρατήθηκε γρήγορα, καταλαβαίνοντας
τὴν ἀπερίσκεπτον τοῦ καὶ προώρου.
Ὡς τὴν ἀκρὴ πού ἦταν τὸ πῶρος.
Ἀνασηκνώνοντες τότε στὶς ἀκρες τῶν
ποδῶν του μπόρεσε νὰ ἔξωριον ἕνα μέ-
τρο ἀπὸ τὸ ἑσωτερικὸ τοῦ δωματίου.
Κοντὰ τὸ παράθυρο, βρισκόνταν ἕνα μι-
κρὸ τροπέζι, μὲ διάφορα βάζια καὶ πε-
ριοδικὰ καὶ πλὴν μίᾳ μεγάλῃ δέρμῃ λευ-
σκεπασμένην μ' ἕνα μεγάλο φῶτις τοῦ
κῆς ἀρκούδου. Ἡ λάμπα πού ἦταν πρὸ πέρα,
δωματίου θάπρεπε νὰ βρισκεται πρὸ διακρίν.
γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν διακρίν.
Ἐκαμε τότε μίᾳ καινούργια προσπά-
θεια πεινθίνοντας ὅλο το κορμὶ του, γιὰ
νὰ μπόρῃ νὰ ἰδῇ καλύτερα τὴν Γιάλλα, πού
ἦταν ἔξω ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸν ἄνθρωπον.

μή θα σκυλιά. Θα ξαναφύγωμε απόψε...
Σαφνικά, ώρπουσε προς το μέρος της και πήρε πάλι ανάμεσα στα χέρια του το άχρο πρόσωπο της νέας. Ή φωνή του είχε γίνει τώρα ικετευτική:
— Δέν καταλόγισε λοιπόν, άκόμη πόσο σ' αγαπάω, Γιάλλα; Δέν το βλέπεις; 'Ο 'Ιντόριο κι' εγώ ήρθαμε σ'α χέρια. Τόν έχω εκεί κάτω σπέν καλύθα, με τα χέρια και τα πόδια δεμένα...
Εσφίξε το κεφάλι της πάνω στο στήθος του κι' ένοιωσε ή λαχναρισμένη άνάσση της στο πρόσωπο του.
— Ήρθε γιά να σ'ό πάρω, είπε αργά. Δέν ξέρω γιατί ο δικός σου προσπάθησαν να με σκοτώσουν. Δέν ξέρω γιατί θέλουν άκόμη να με σκοτώσουν. Όλα αυτά μου είναι άδιόφορα. Άλλά θέλω να σ'ό κάμω γυναίκα μου. Αυτή ήταν ή μοναδική μου σκέψη, από ή στιγμή που σ'ό πωρωθείσα. Αυτή είνε ή σκέψη μου κάθε ώρα και κάθε έστιμη. Και όσο είμαι ζωντανός, καμία άλλη σκέψη δέν θα περάση από το μυαλό μου. Έάν δέν με ακολουθήσης άπόψε, εάν δέν έρθης άμέσως μαζί μου...
Τήν εσφίξε πιο πολύ άκόμη και ή φωνή του πνίγηκε σκεδόν μέσα στα μωλιά της νέας.
— Έάν δέν έρθης... Ε! λοιπόν, θα μείνω εδώ, μαζί σου!
'Η Γιάλλα προσπάθησε να ξεφύγει ανάμεσα από τα χέρια του και ή άπάντησή του βύηκε από τα χείλη της που έτρεμαν, ήταν γεμάτη άγωνία.

ηθούκα χελιά της και ξετρελλανόταν.

«Η Ροζαρίο ήταν η μεγαλύτερη χορεύτρια της 'Ισπανίας, και μόλις είχε γυρίσει τότε από μια μεγάλη 'εστουρέν' στην Ευρώπη. Η όμορφη λοιπόν του ταυρομαζού, η αίγλη των ερκετικών του κατακτιχητών και το άτρομη θάρρος του, την έκαναν να επιβυθισθ τόν ερωτά του, από την πρώτη στιγμή που τον αντίκρουσε.

Μά και ο Γκραθιλιάνο έμεινε καταπλήκτως μπροστά στα 'μοιραία' θέληγντρα της πασι- γνωστής χορεύτριας. Και για να της δειλή το θαυμασμό του, έσκυψε, πήρε την άδραν- τοκόλλητη χτένια της, τη φίλησε και άντι να την πετάει πάλι προς το μέρος της, τη φίλα- ξε στο στήθος του!

«Η Ροζαρίο χαμογέλασε με μια σαστανική ευχαρίστηση, κι' όταν τελείωσαν ο ταυρομα- χίες, πέρασε με τ' αυτοκίνητο της και πήρε από το πίσω μέρος της 'αρένας' τον καινού- γιο θαυμαστή της.

«Ο Γκραθιλιάνο από κείνη την ημέρα έπα- ψε να όρκιζεται πιά στην Παρθένα του Πιλάρ, γιατί είχε πάντα στο στόμα του το όνομα της Ροζαρίο Μπινενένιδα. Ο 'Ερωτάς του ωστόσο ήσαν τυλιγμένοι σ' ένα σκοτεινό μυστήριο που έβρινε πού μεγάλο θέληγντρο σ' αυτή την αίσθη- ματική ιστορία. Η Ροζαρίο τον προσκαλούσε κάθε νύχτα σε μια ανθισμένη βίλλα, που είχε αγοράσσει γι' αυτόν στα περίχωρα της Σα- ραγόσας, μη μπορώντας να ζήσει πιά δίχως την αγάπη του και τη συντροφιά του.

...αυτορρύτιμο, πριν παρουσιαστεί στην «Εκκλησία» είχε συναντήσει στον παρεκκλήσιό της τη Ροζαρίο και τον Κικίτο να προσεγγίζονται μπροστά στην Παρθένο του Πιλάρ. Περίμενε λοιπόν να βγουν από το παρεκκλήσι κι' όταν περνούσαν μπροστά από το «καίσαριον» του, τους έσπρωξε μέσα και με μία άστραπιαία ταχύτητα τους κάρφωσε το μαχαίρι του στην καρδιά!...

«Έπειτα, δίχως κανείς να τον αντιληφθεί, κλείδωσε την πόρτα και βγήκε κατάγλιωστος στο στέδιο, σάν τον άνθρωπο που πηγαίνει να συναντήσει τον θάνατο. Κι' αλήθεια ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα, όταν βρέθηκε μονάχος μπροστά στον ταύρο, τον κάρφωσε με το πιο αξέλιπο χτυπήμα που είχε δώσει στη ζωή του. 'Ο ταύρος τότε ξεσφαιριμένος, χυμώδης απάνω του. Τον κάρφωσε με τα κέρατά του, τον πέταξε δυο-τρείς φορές στον αέρα κι' έπειτα τον έλωσε στο στήθος και το πρόσωπο με τα κέρατά του... 'Ο Γκραβιλιάνο άν και μπορούσε ν' αποφύγει την επίθεση του ταύρου, δεν είχε προφύλαξη. 'Όλος ο κόσμος λοιπόν έγινε καταλαφεί ότι είχε αυτόκτονήσει ή αυτό το φρικτό και τραγικό τρόπο. Ποία ήταν όμως η αιτία; 'Όταν ανακαλύφθηκαν τα καταματωμένα πτώματα της Ροζαρίο και του Κικίτο 'Αρραβόνες, κατάλαβαν την άγρια τραγωδία που είχε εκτυλίξει εκείνο το απόγευμα στην «αρένα» της Σαραγόνσας και θεώρησαν την αυτόκτονία του Γκραβιλιάνο ως έλλασμο του διπλού έρωτικού εγκλήματος του.

ΦΑΟΥΣΤΟ ΜΑΡΤΙΝΙ

Οι Σιωπές της Σοφίας

Ο 'Αραπ' Γιώργης

Η κουδούνια ήσαν πάλι για τη Σμύρνη, κι έλεγε η 'Εφτάλινα:—
—'Ησθ' κυρία Πόπη μου, εκείνος ο 'Αραπ' Γιώργης, χαλάσε κόσμο και ντουλιά μέσ' το μαχαλά μας. Με τσάγανια βράκα σαν βελή, γελέει κεντημένο ολόλο εκάρτζια, πότε νταραμπαζοειδείς και πότε λαχούρι στη μέση, σουλάτσερνε χρόνο—δωδεκά μηνες μέσ' το καφερέ τόν σαν Σερ-άσκηρς! Στο τουλούκι του είχε

πάντα ένα μαυρομά-
νικο, και στο καμ-
παλί του, πότε γκι-
ούλ-γκέι, και πότε
κλωνάρι βασιλι-
κό.

«Νταής, μουρμου-
ρισμένος, χαουκλή,
χρόνια καταρμα-
χής, βγαλμένο το
ύλαμι του δατά φο-
ρές μέσ' το σεφερ
μπέιλκι, περνούσε
το μέρους, του με
κουδοναταλίκια και
παλληκαριές. Τα κέ-
φια του και τα με-
θυσία του ζακού-
στα, και τα ζωντανά του σπανάκι! Είχε αρ-
νί κότσι που σέ χωρία και πολυτέλειες πα-
ρακουτολούσε, και πάντα τον ήγγαζε α-
σπροσπορώπι, είχε κανάρια που πλάνε νε-
ρό απ' τη φοχάτα του, κι είχε πετεινό
μπεχλιβάν, παλληκαριό σαν κι' εκείνονε.

«Τά βράδια ο καφερέ τόν βουλούσε! Οδία τα κλεμμένα, οδία οι σαμπουκαλ-
δες εκεί κατασταλάσαν, και παίζανε μπα-
μπούτι, πλασκάρια, βγαίνανε λαταρίες, χα-
ρεύανε χασάπικα, κι' εκείνος καμάρωνε α-
κουμπισμένος στο χοτσερέ του πούτανε
ζιγυα από αμανάκια και καρανοταλίδες! Πάνω
στο τεσάκι του, είχε καρφωμένα οδ-
λα τα κάλτικα μετζήτια, και μπεσιλίκια
και γύρω στα ντουέλια είχε ζουρραφι-
σμένα βλάχες, αρνιά, γοργόνες. Βλέπει
κυρία Πόπη μου είχε μάθει ως και ζουρα-
φική ένα σεφέρι πουκανε στη φυλακή για
τεμετουάτι.

—'Ε, και γιατί, καλέ κυρία 'Φταλία
μου, τόν λέγανε 'Αραπ' Γιώργης;

—Γιατί, όταν ήταν ακόμη παιδί, τόν ή-
ταξε η μάνα του στη χάρη τση και μόν
τόν ήσασε με μιά παρέα Σμυρνηοί που μί-
γανε στην Τήνη. Σ' οδλο το ταξίδι—μυ-
κρός βλέπει—τόν πείραζε, και τούλεγα,
για τού γοργόνες που παίρνονε τη μιλιάν,
και τού νεράδες που παίρνονε τα παλ-
ληκαρία! Τέλος τούτα και για τόν Κάθο-
ζα ένα παμπούρ άπούντο περνούσε σύρι-
ξας ο τιμονιέρης είδε όπληα τόν έναν
άρσπη. Εύως τινάχτηκε, παράτησε το τι-
μόνη, γλύστρησε, χάρηκε μέσ' τη θάλασα
ας και φώναξε: «Κάθε τόσο ένας από
αυτά που θα περνώτε τόν κάθε μου, θα γί-
νεται μαύρος!» Πρόσεχε λοιπόν άποψη πού
θα περνούσε, γιατί από τότε πολλοί πού
περνώτε τόν κάθε έχουνε μαυρίσει. Τρόμα-
ξε το παιδί, φοβήθηκε και πήγε ναοίς να-
ρίε να κοιμηθώ. Το πρωί σαν έγυμνε—για
να κάνουμε σετρί—τόν κούταζε περίεργα
και σταυροκοπήθηκε. Ο μικρός τα χρειά-
στηκε.

—Τι με κούταξες καλέ έτσι; μούπε. Εί-
μαι έγω ο Γιώργης.

—Μωρέ τί μούτρα είχε αυτά; 'Ησθ',
παιδάκι μου, ήγινες 'Αράπης!

Ο Γιώργης άρχισε να τρέμει:

—'Αχ, πώς θα πάω τώρα στη μάνα μου;
Στο άναμεταξύ πήρανε κι' οι άλλοι χαμ-
παρί κι' άρχισαν:

—Περαστικά Γιώργο. 'Εσένα βρήκε
πόμπε ο άράπης; Πρόσεξε, για το Θεό, μή
ακωτάξεις σε κατάρφι.

—Σαλαμέτι που δεν μαυρίσανε τα χέρια
και τα πόδια σου, κι' έτσι θα γίνης κα-
φά καρφιά.

Κι' όταν ξαναγυρίσαμε στη Σμύρνη και
μάρνα στο μαχαλά το παιχνίδι πού του

—Καλέ Γιώργο τι ήπαδες;

—Ξέρω κι' έγω; Σάμπως είδα τα μο-
τρα μου;

Τα χρόνια περάσανε, μεγάλωσε, παν-
τρεύτηκε, μιά μέρα στη Σμύρνη δεν τόν
ήβρισκες αν δεν ήλεγες το παρασούκι
του; ο 'Αραπ' Γιώργης, κι' ως ήσανε α-
σπρος ο έρμος.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

ΕΚΔΡΟΜΗ

Τόν έφανα:

—Πάμε, βρέ Πρόδρομε.

—Που να πάμε, κούζουμ;

—Εκδρομή.

—Σους μπέ. 'Εγώ χίτες από ισπίτι μου ντέν σα-
λεύω. Χούσουρι μου ίρσση, πόδι μου, άριδα-μα-
ριδα ζαπλώση, κρού νερό να ίπνω, και θέ-μαξέ,
φυλιάν φωτισί δια μπροστά μου να τα έχω. Άμα
εκδρομή ταλιμπριας-ταλιμπριας ένεται χίτες ντέν
παιώνι πουσένα βέρ οελάιμ.

Τόν άφιναν όμως ψουχο. 'Ερχόταν ο ένας και
του έλεγε:

—Μωρέ θαύμα ήταν!

—Που μπέ;

—Στην εκδρομή.

'Ερχόταν άλλος και του έλεγε:

—Άριστούρημα!

—Που μπέ;

—Στην εκδρομή. Πεύκο, θάλασσα, θροσιά, χα-
ρά Θεού. Ά, ρε κορόϊδο Πρόδρομε, πού κάθε-
σαι και τσουρουφλίζεσαι μέσα στην Άθήνα! Σή-
κω βρέ, να πάρη λιγάκι αέρα το κορμί σου.

Κάθε τόσο αυτά. Και ξεσηκώθηκε ο Πρόδρομος.

—'Ικδρομή μπέ.

—Θά πάς;

—Ναι μπέ! Άφου τόσο ώραία ένεται γιατί να
μη πάω κούζουμ; 'Εδώ στο Άθήνα ζέστη χίτες
ντέν ήμπορεί να ζήση άνθρωπος. Ζέστη ένεται,
οκόνη ένεται, ιδρώνεις-ιδρώνεις, ντέν ήμπο-
ρώ πιά. 'Ικδρομή να παίωνι μπράζ να ξεσκάω
γιάχο!

Κα ίπνυαίει. Μεγάλη ήταν η παρέα. Τόν χί-
νον μέσος σ' ένα φορτηγό κι' άλλος έξιντα από
πάνω του. Πάει να σκάση ο Πρόδρομος. Κι' όχι
μόναχα αυτό παρά πέννητα στόματα τσιρίζουν
μέσ' τ' αυτά του:

Γιούπι-γιούπι-γιά-γιά

γιούπι-γιούπι-γιά-γιά

γιούπι-γιούπι-γιά-γιά

Πάε: να φυλαχτεί από δω τσιρίζουν μέσα στο
δεξί αυτί του. κάνει να στρίψη από κεί τσιρίζουν
μέσα στο άριστο. Φουσκώνει, κοκκινίζει, τού
ψήνει ο ήλιος το κεφάλι, τού πατάν τα πόδια,
τόν σπρώχν'νε, δαγκώνεται, φυσά και ξεφουά:

—'Αμάν!

—Τι έπαθες, Πρόδρομε;

—Χίτες μπέ ούτε κεφάλι μου έμεινε, ούτε χέ-
ρια ούτε πόδια, τζάνουμ, ούτε αυτί. Άμάν! Τι
κακό ήταν τόγο μπέ κούζουμ; Δεν θα φτάσουμε
καμιά φορά στο Βουλιανμένη; Ντέν ήμπορώ
άλλο ντέν άντέχω.

Οτάνουν.

Βουτά ο Πρόδρομος στη θάλασσα κι' άρχίζει
ύστερα η τραγωδία. Ζέστη. Που να κάτω; Φουά
ένας λίδας φοβερός που ξεραίνει τα-πέυκα, τις
πρασινάδες, τις οκνές, τα πάντα.

—'Αμάν!

—Τι έξεις, Πρόδρομε;

—Άμάν ντέν άντέχω. 'Ηλιος από δω έρχεται
κουδέρτα παίρωνι άλλοι ζαπλώση. Άμα ήλιος,
από κεί έρχεται. Παίρωνι κουδέρτα και άλλου
ζαπλώση. Άμα ήλιος από πίσω έρχεται. Παίρωνι
κουδέρτα και φεύγνι άμα ήλιος με κυνηγά. 'Ιδρώ-
τες μπέ κούζουμ ποτέμ! Μπαίνω μέσα στο σκη-
νή. Χαμιάι γιάβρουμ. Βγαίνω από το σκηνή. Λί-
νας κούζουμ. Βάζω το σασάκι. Σκάω γιάβρουμ.
Βγάζω το σωθρακο. Τσουρουφλισμένος ένομαι.
Χίτες μπέ ήουκία-ήουκία, θροσιά, μοσιά, όλα
καπνέ, τα πέυκα τα βράμ, τα χύμα, το τσιτζίκια
τσιρίζουν, βρά-βρά-βρά, τι έπαθα!

Στο μεταξύ άλλες παρέες παιδιά που δεν δι-
νουν δεκαράκι άρνούντι ολόγουρά του:

Γιούπι-γιά-γιά

γιούπι-γιούπι-γιά!

Χάνει πιά την ύπομνην του και ξεσπά σ' αυτά.

—Σκαμώσ μπέ!

—Τι έπαθες, υπάριμα;

—Γιούπι-γιούπι κιοπόγλου κιοπεκλέρ! Δεν ή-
οκάσασε απ' το πρωί! Τσιτζίκια-μιτζίκια, μυί-
γες-κουνούπια-μουνούπια, κατασπίδες-ματσα-
ρίδες, ζέστη, λίδας, και από πάνω γιούπι-γιού-
πι-γιούπι, ούστ από κεί ντινιλι-ιμανιλι!

Τόν κοροϊεύουν τα παιδιά. Σηκώνεται παίρνει
πέτρα και τα κυνηγά. Άναστατώνονται όλοι οι
εκδρομείς. Τρέχουν από δω, τρέχουν από κεί,
παρεξηγούνται οι γονείς τών παιδιών και τα παι-
διά τσιρίζουν χειρότερα.

—'Αμάν!

—'Ησυχας, Πρόδρομε.

—'Αμάν! Ένα νερό. Λιποθυμία μου έρχεται.
'Ιψυχή μου πιάστηκε. Ένα νερό!

Πέφτει. Μαζεύονται τριγύρω τού, τού φέρνουν
ένα ποτήρι νερό για να συνέλθη.

—'Αχχχ — πφού!

Τό φτύνει.

—Τι έπαθες, Πρόδρομ;

—Ζεστό μπέ. Τσάο! Άχχχ — πού! 'Ισπίτι μου!
Βοήθεια! Άμάν!

Τό βραδάκι ξαναφορτώνεται άνάμεσα σε έκ-
ατο έπάνω στο φορτηγό. Κι' όταν φτάνει στο
οπίτι του πέφτει ψόφιος. Μέσα στα παραμιλητά
του μονάχα φωνάζει:

—Βρά-βρά-βρά! Γιούπι-γιούπι γιά! Βρά-βρά-
βρά! Τι έπαθα. Γιούπι-γιούπι-γιά!

Κι' ένεται μιά βδομάδα να συνέλθη. Όταν ά-
κούη από τότε εκδρομή ο Πρόδρομος τόν πιάνει
τελιόρι.

Οι Ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Η ώρα

Τι είπατε; Τι ώρα έχω; Δεν έχω καμιά
ώρα! Μάλιστα, παρ' όλη αυτά έχω ρολόι
και όχι μόνο έχω ρολόι, αλλά δουλεύει
και περίφημα. Δεν χάνει δευτερόλεπτο. Άλ-
λά το ρολόι, άγαπητέ μου κύριε, τώχω για
άποκλειστική χρήση του εαυτού μου, όπως
έχω και το σασάκι μου, και τα παπούτσια
μου και το καπέλλο μου και το πορτοφόλι
μου, έκτός από τη μαγγούρα μου που την
χρησιμοποιώ στους άλλους, δηλαδή σε κάτι
άνοιξες ένοχλη-
κούς σαν και λόγου
σου. Πώς είπες;

—'Αν θά κουραστώ
να ίδω το ρολόι
μου και να σου πώ
δω λέωδεις; Ό-
χι. Δεν θά κουρα-
στώ καθόλου να ίδω
το ρολόι μου, ούτε
να σου πώ δώ λέ-
ωδεις, άφου σου
λέω πεντακόσιες τό-
ρα, σχετική μ' αυ-
τό το ζήτημα. Άλ-
λά δεν τώ κάνω,
γιατί δεν μ' άρε-
σει να πιάνομαι

κορόϊδο και να κάνω τόν πληροφοριοδότη
οποιοδήποτε ένοχλητικό, που στερείται ώ-
ρισμένων στοιχείων από αντικειμενική, που
ένε άπαραίτητα σε κάθε καθώς πρέπει άν-
θρωπο, όπως είναι το ρολόι. Άπορώ και
άγανακτώ βαθύτατα, όταν βλέπω να κυ-
κλοφορούν άνθρωποι, χωρίς ρολόι. Όπως
ένε π. χ. Μου φοράς ένα κουστομόμ και-
νούργιο και καλοσυνεταμένο, μεταξωτό
μολύτατο, παπούτσι της άρας, με κρέπ
και δεν πάζ να πηνήγ! Άλλά με όλον
αυτό τόν προκλητικό έξοπλισμό τού κυρί-
ου, καταδέχεσαι ν' άπειθύνεσαι μ' ένα δου-
λικώτατο ψεύτικο μείδισμα σέ μένα και να
ρωτάς;

—Τι ώρα έχετε σάς παρακαλώ;

Λοιπόν, παρ' το άπόφασι! Την ώρα την
έχω για τόν εαυτό μου. Και αντί να σου
πώ την ώρα, θα σου δώσω μία συμπεύλη.
Νά πάς άμέσως και ν' άγοράσης όπωσδή-
ποτε ένα ρολόι. Γιατί το ρολόι έντε τόσο
άπαραίτητο στον άνθρωπο, όσο είναι και το
χέρι και το πόδι και το μάτι. Κι' όταν
θέλεις να πληροφορησώ την ώρα, να τώ
βγάξης από την τσέπη σου, ή ν' άπλώνης
το κοιλό σου, — αν πρόκειται να πάρης
ρολόι τού χεριού—ν' άνοιγης τα στραβά
σου και να την πληροφορησώ. Και όχι να
ένοχλης τόν πρώτο τυχόντα άγνωστο. Και
άν, μ' όλη τη συμπεύλη μου έπιμένεις να
μην άγοράσης ρολόι, τότε να πηνάγεις
στην όδον Σαδίου ή στην πλατεία της Μη-
τροπόλεως και να βλέπης την ώρα στα δη-
μόσια ρολόγια, πού τη δίνουν δωρεάν.
Άλλά έγω δεν πρόκειται να σου πώ την
ώρα. Το σπάζω, τώ κάνω κομμάτια, τώ μοι-
ράζω στους άπορους, αλλά την ώρα δεν
θα σου την πώ, πού να σκάσης! Ορίστε
μας!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χιούμορ

Ο φονιάς

Ο Ζαχαρίας καυνάδιος με τη γυνάι-
κα του, μιά άληθινή στρίγγλα κι' άπά-
νω στο θυμό του, δεν κρατήθηκε. Ση-
κωσε ένα σίδερο, τη χτύπησε δυνατό
στο κεφάλι και την ξαπλώσε κάτω νε-
κρή!

Τήν ημέρα της δικής του, ο Πρόε-
δρος, ρώτησε το Ζαχαρία:

—'Αμέσως όμως κατόπιν έπείσθηκα
ότι δεν έπρόκειτο για άθλαμα-
πάτη, γιατί καθώς κούταξα πάλι
προς τα εκεί, διεπιστώσα ότι ήταν πραγ-
ματικό φέρετρο, ένα φέρετρο έντελώς
διαφορετικό από εκείνο τού δωματίου
μου, αλλά εξαιρετικά βαρύτιμο, όπως
και εκείνο. Αυτό ήταν από εκείνα πού
συνήθιζονται για τώ κορίτσια τών πλου-
σιών. Άλλά τί σχέσι είχε ο φίλος μου
Ουτοκόγιεφ με νεκρά κορίτσια πλου-
σιών;

Δεν κάθισα να σκεφθώ περισσότερο.
Μ' ένα πήδημα βρέθηκα έξω από τώ
δωμάτιο κι' άφου έκλεισα με πάταγο
τήν πόρτα, κατέβηκα στο δρόμο. Έ-

—'Α, όλα κι' όλα, κ. Πρόεδρε, αυτό
δεν θα τό έκανα ποτέ. Δεν μπορούσα
να παραβώ τόν όρκο μου.

—Ποιόν όρκο σου;

—Νά... τί είχα όρκισθώ, ότι τίποτε
στον κόσμο δεν θα μάς χώριζε, έκτός...
από τώ θάνατο. Γι' αυτό, πού λέτε ή
οκώτωση... κι' είμαι έν τάξει!...

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

Διήγημα τρόμου

Ο έγκεφαλός μου ήταν κατασκοπι-
μένος και δολωμένος, όταν έδωξα τήν
χειμωνιάτικη έκείνη νύχτα, από τήν
πνευματική συνεδρία, στο σκοτει-
νό όρκο, για να γυρίσω στο δωμάτιο
μου.

Με είχαν προσκαλέσει μερικοί φίλοι
μου, οι όποιοι μ' έδεσάιναν, ότι θα
γινόμουν ένδερμος θιασώτης τού πνευ-
ματισμού, άν και δεν είχα καμιά διά-
θεσι να πιστέψω σ' αυτόν.

Πρέπει να όμολογήσω, ότι ένώ δεν
είχα μεταπεισθώ καθόλου, όστόσο ή-
μουν έπηρεασμένος από τά λόγια τού
πνεύματος τού Σπινόζα, τού όποιο είχα
ζητήσει να καλέσουν για μένα, και τώ
όποιο μού είχε πη, ότι βρίσκόντου στα
πρόθυρα τού θανάτου!

Βάδιζα γρήγορα γρήγορα, τουρτου-
ρίζοντας κάτω από τώ βαρύ πανωφόρι
μου, λόγω τού φοβερού κρύου πού έ-
κανε, και μ' ένα στεναγμό άνακουφι-
σεως άνέβηκα τη σκάλα πού ώδηγούσε
στο δωμάτιό μου. Πήρα τώ κλειδί κι'
άνοιξα, αλλά μόλις μπήκα μέσα κι' ά-
νοιξα ένα σπύρτο, μιά κρουγή τρώμου
μού έφευγε και κρύος ιδρώτας μ' έ-
λουσε ολόκληρο. Στη μέση τού δωμα-
τίου ήταν τοποθετημένο ένα φέρετρο.

Έβλεπα δεινρό άραγε;

Έκλεισα τά μάτια μου και βγήκα
από τώ δωμάτιό μου. Έκεί στα-
θικά και συλλογίσθηκα τώ παρξένο
περιστοτικό. Για μιά στιγμή σκέφθηκα
ότι πιθανόν να είχα κάνει λάθος και
να είχα μπή σ' άλλο δωμάτιο. Άλλά
όταν κούταξα προσεκτικά τήν πόρτα
και τώ μέρος τού διαδρόμου, έ-
πείσθηκα, ότι βρίσκόντου πραγματικά
μπρος τώ δικό μου δωμάτιο. Τότε, τί
έσημαιο ή παρουσία τού φερέτρου έ-
κείνου;

Πιθανόν να είνε κανένα μακάβριο
άσπιο τών φίλων μου, ψυδρία, και
μάστιγα εκείνων άκρίβες πού με είχαν
προσκαλέσει στην πνευματιστική συνε-
δρία.

Τώ πράγμα ήταν πολύ πιθανόν, γιατί
δεν ήξεινα ποτέ μαζί μου τώ κλειδί
τού δωματίου μου κι' οι φίλοι μου ή-
ξεραν τώ μέρος στο όποιο τώ έθαζε ή
υπέρβια, όταν τελείωνε τώ συγύρισμα.

Μιά φορά δεν μπορούσα να περάσω
προς τη νύχτα. Δεν τολμούσα ούτε καν
να δρασκέλισω τώ κατώφλι τού δωμα-
τίου μου δεύτερη φορά.

Κατέβηκα κάτω στο δρόμο κι' άρχι-
σα να συλλογίζομαι τί έπρεπε να κά-
νω. Δεν ήταν βέβαια δυνατόν να πε-
ράσω τη νύχτα έξω στο ύπαιθρο, με
τή φοβερή έκλειψη παγωνιά.

Άπεράσισα να καταφύγω στο φίλο
μου Ουτοκόγιεφ και να ζητήσω τη φι-
λοξενία του για τη βράδια αυτή. Χα-
ρίς να διτάσας καθόλου τράδεξα προς
τά εκεί κι' άνέβηκα στο πάτωμα όπου
έμενε. Χτύπησα στην πόρτα, αλλά δεν
έλαθε άπάντησι. «Θά είνε έξω ίσως αυ-
τήν την ώρα», σκέφθηκα. «Ήξερα πού
έθαζε τώ κλειδί τού. Τώ πήρα με τώ φι-
λικό θάρρος, άνοιξα και μπήκα μέσα
στά σκοτεινά. Προχώρησα ψηλαφητά,
γιατί ήξερα καλά τη διαρρύθμισή τού
δωματίου και καθώς ήμουν κατακουρα-
σμένος τράδεξα προς τώ μέρος πού ή-
ξερα ότι ήταν ένα ντιβάν. Ξαπλώθηκα
κι' έπιασα τά σπύρτα πού ήσαν στο
διπλανό τραπέζι. Μόλις όμως άνα-
ψα ένα, νέα κρουγή τρώμου μού έφευ-
γε. Στην άμυδρή λάμψη τού σπύρτου
είδα στή μέση τού δωματίου ένα άλλο
φέρετρο.

Δεν είνε δυνατόν, φώναξα μονο-
λογώντας. Θά με γελούν τά μάτια μου.
Ίσως τά λόγια τού πνεύματος τού Σπι-
νόζα περί προσεχούς θανάτου μου, θα
μ' έπηρεάσουν τόσο πολύ, ώστε να βλέ-
πω παντού φέρετρα.

Άμέσως όμως κατόπιν έπείσθηκα
ότι δεν έπρόκειτο για άθλαμα-
πάτη, γιατί καθώς κούταξα πάλι
προς τα εκεί, διεπιστώσα ότι ήταν πραγ-
ματικό φέρετρο, ένα φέρετρο έντελώς
διαφορετικό από εκείνο τού δωματίου
μου, αλλά εξαιρετικά βαρύτιμο, όπως
και εκείνο. Αυτό ήταν από εκείνα πού
συνήθιζονται για τώ κορίτσια τών πλου-
σιών. Άλλά τί σχέσι είχε ο φίλος μου
Ουτοκόγιεφ με νεκρά κορίτσια πλου-
σιών;

Δεν κάθισα να σκεφθώ περισσότερο.
Μ' ένα πήδημα βρέθηκα έξω από τώ
δωμάτιο κι' άφου έκλεισα με πάταγο
τήν πόρτα, κατέβηκα στο δρόμο. Έ-

—'Α, όλα κι' όλα, κ. Πρόεδρε, αυτό
δεν θα τό έκανα ποτέ. Δεν μπορούσα
να παραβώ τόν όρκο μου.

—Ποιόν όρκο σου;

—Νά... τί είχα όρκισθώ, ότι τίποτε
στον κόσμο δεν θα μάς χώριζε, έκτός...
από τώ θάνατο. Γι' αυτό, πού λέτε ή
οκώτωση... κι' είμαι έν τάξει!...

πειτα από τώ θέαμα τού δευτέρου αυ-
τού φερέτρου, ούτε λόγος μπορούσε να
γίνη περί γυρισμού στο σπίτι μου.

Έπρεπε να ζητήσω κάπου άλλο φι-
λοξενία.

Σκέφθηκα τώ φίλο μου Μπογκκόστωφ,
και διευθετήθηκε προς τώ σπίτι πού κα-
τοικούσε.

Ήμουν ξεσηκώφωτος και χωρίς πα-
νωφόρι, γιατί από τη βία μου να φύ-
γω από τώ δωμάτιο τού Ουτοκόγιεφ,
τά είχα ξεχάσει εκεί.

Πέρασα γρήγορα γρήγορα τώ κατώ-
φλι κι' άνέβαινα τουρτουρίζοντας τη
σκάλα, όταν άκουσα από πάνω μιά δυ-
νατή φωνή:

—Βοήθεια! Βοήθεια!

Ήταν άνωρία τη φωνή τού φίλου μου,
από τόν όποιο έπήγαινα να ζητήσω φι-
λοξενία.

Άκουσα βιαστικά πατήματα, κατρα-
κυλίσματα μάλλον και εσφυρικά δέχη-
κα στην άγκαλιά μου τόν Μπογκκόστωφ
Ήταν άπορηφών.

—Τί έγινε; τόν ρώτησα.

—Ένα φέρετρο στο δωμάτιό μου
Κάποιος μού κουδάλισε εκεί ένα φέρε-
τρο.

—Φέρετρο και στο δικό σου δωμά-
τιο; ξεφώνισα έγω.

Αυτό ήταν πρωτόκουστο. Στο σπίτι
μου και στα σπίτια τών δυο καλύτε-
ρων φίλων μου υπήρχαν φέρετρα. Και
δεν ήταν δυνατόν να άπατόμαι, γιατί
τώρα είχα και μάρτυρες.

Κατέβηκα με τώ θυρωρό και ο
Μπογκκόστωφ έλπε με δυο λέξεις στο
θυρωρό τήν μακάβρια άνακαλώση μου.
Μαζί και οι τρεις αυτή τη φορά άνέβη-
καμε στο δωμάτιό τού.

Εκπληκτικό είδαμε ότι πράγματι στη
μέση βρισκόταν ένα βαρύτιμο φέρετρο,
έξ ίσου βαρύτιμο με τά άλλα δυο, πού
είχα δη έγω, αλλά διαφορετικό. Αυτό
ήταν καμωμένο για άδρια μεγαλόσωμο.

Νά είνε άδειο άραγε; ή κούρη μέ-
σα νεκρό; ρώτησε ο θυρωρός.

Δεν ξέρα, άπάντησε ο φίλος μου.
Παίει να τώ άνοίξουμε για να βεβαι-
ωθούμε.

Άλλά ούτε έγω, ούτε ο θυρωρός
τολμούσαμε να βάλουμε χέρι στο μα-
κάβριο άντικείμενο. Άναγκάσθηκε λοι-
πόν ο ίδιος ο Μπογκκόστωφ, ν' άνοη-
κώση τώ βαρύ σκέπασμα, ένώ έμεις οι
άλλοι δυο τόν παρακολουθούσαμε με
συγκρατημένη τήν άναπνοή.

Τώ φέρετρο ήταν άδειο.

Άλλά καθώς πλησιάζαμε κοντά εί-
δαμε μέσα ένα φιδέλλο.

Με χέρια πού έπρεπε να Μπογκό-
στωφ τόν πήρε, τόν άνοιξε κι' έβγαλε
από μέσα ένα φύλλο χαρτί. Τώ πλησι-
ασε στή φως και διάβασε τά έξης:

«Άγαπητέ Μπογκκόστωφ, υγιάινει.

Θά έμεθες βέβαια, από τώ γαμψό
μου, ότι από στιγμή σε στιγμή πε-
ριμένουμε τώ δικαστικό κλητήρα για
να έκτελεση τήν κατασκήση πού
ν' άρμολογώ.

Πιθανόν τώ δικαστήριον, για τήν α-
πληρωμή τών χρεών μου, στην ά-
πληρωμή μου, πού πρόκειται να με-
γυνουμε στο δρόμο, να άποφασίσουν να
πείρα σκέψης. Κι' άποφασίσουν να βα-
σώσουμε από τήν κατάσχεσι τώ βα-
σώσουμε από τήν κατάσχεσι τώ βα-
σώσουμε από τήν κατάσχεσι τώ βα-
σώσουμε από τήν κατάσχεσι τώ βα-
σώσουμε από

Αποφασίσθηκε λοιπόν να φύγει, μαζί με μια πρεσβεία

νώ ή έκατοστή σύζυγος του Χό - Μπίχι, παρά ή μοναδική γυναίκα του.

μία γυναίκα δεν θα μπορούσε
πιά να φύγει απ' τόν άνδρα
της...

— Βρήκες κανένα θησαυρό; ρώτησ.
— Όχι, βρε φίλη μου.

Τὰ ρουμπινία

θύρα κρυδόντουσαν ἀπ' τὰ πυκνά φυλ.

τα περίφημα ρουμπίνια της Μάτα Χάρ
ΜΩΡΙΣ ΠΕΝΑΙ

... Τὸ μέτρο αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητο πρὸ παντὸς
στὶς γυναῖκες ποὺ ἔχουν πολὺ στεγνὸ δέρμα.

«Όχι! Η Κίνα αγάπησε τα χρυσά κρινα, που άρσαναν τόσο στον αφέντη της... Νά, γιατί, έπειτα από 4 χιλιάδες χρόνια όλες οι Κινέζες έχουν ποδαράκια παραμορφωμένα, τόσο μικρά ώστε δεν μπορούν ν' αποφύγουν τον έρωτα, ούτε και τους πόνοους του.

ΛΟΥΣΙΕΝ ΕΡΚΟΛ

●

'Η ιστορία
 μιās φυσικής γέφυρας

"Ένα άπ' τα θραύσματα ε-
 λισσόμενα της 'Αμερικής είνε
 μία φυσική βολταιν βέρινη
 γέφυρα, πάνω από ένα βάθυ-
 ορο βάθους 70 μέτρων, στο
 εσπέντονα Βάλλες της Βυ-
 νίνας. Τη νύχτα, φωτίζεται τε-
 χνητά, γιά να τη θαυμάσει α-
 κάποις πιο πολύ οι περιηγητές.
 Εκτός απ' την ωμορφιά της,
 έχει και την ενδιαφέρουσα ι-
 storia της. Στον πόλεμο της
 'Ανεξαρτησίας χρησιμοποίησε
 ο γιγαντιο σκαγινόν. Έχουν δη-
 λωθεί στο ύψος της λυσιμέ-
 λησθαι στο ποταμίσκι που
 περνάει από κάτω, η βαρύτης
 έκανε τις σκαγινές του μολύ-
 βου βορηνάες και το άποτό-
 με αερίων στο κρύο νερό

—Αντα βράση και το δικό μας το τσουκάλι στο φωτιά.
—Και τί δουλειά αποφάσισες να κάνεις;
—Θα γίνω πεταλωτής. Άλογονιτρος. Άλμπανος.
—Πεταλωτής!...
—Πεταλωτής βέβαια. Έγώ δέν πετάλωνα το μακαρίτικο το άλογο μας. Την έβρω καλά τί δουλειά.
—Καλά. Κάμε όπως καταλαβαίνει. Είπες ή γυναικα του.
—Πραγματικά, την ίδια κι' εδως ήμαρ ο Χόντζας κρέμασε μιιά έπιγραφή στην πόρτα του οπιπιού του και πέριμενε πελάτες. Κατά το άπόγευμα φτασε ο πρώτος πελάτης. Ήταν ένας γιατρός. Κάλεσε το Χόντζα να πετλώσω το άρρωστο άλογό του.
—'Ο Χόντζας πῆγε, κι' όταν τελείωσε ο γιατρός τόν ρώτησε:
—Τι σου χρωστῶ, κύρ' πεταλωτή;
—'Ο Χόντζας κορόιδωκε μπροστά τῷ και του άπάντησε σοβαρά-σοβαρά:
—Τίποτα, κύρ' γιατρέ, δέν πέρνω χρήματα από... συνάδελφους!
—Έτσι όμως γύρισε οπιτι του ο Ν. στραδών χωρίς το κρέας πούχε υποσχεθεί στη γυναίκα του. Έκείνη άφαισε απ' το κακό της, άν έμαθε τί είχε συμβῆ. Και τῷ φώναξε:
—Άχαιρέ! Γιατρός είσαι σύ, βλαχάμεν ή άλογονιατρός. Γιατί να μη πάρῃς τόν παρά;
—Δέν μπορούσα, γυναίκα. Μετόχι συνάδελφων πρέπει να υπάρχῃ ἀλληλεγγύη. Τί γιατρός τῶν ἀνθρώπων, τί γιατρός τῶν άλόγων. Λίγοι οι

— Ο μεταμφιεσμένος λαποδότης έφθασε τὸ ἴδιο βράδυ στὴν Ὀρλεάνη καὶ πῆγε ἀμέσως νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ στὸν πύργο ποὺ βρισκόταν ἔξω ἀπ' τὴν πόλι. Στὴν εἰσοδο τοῦ πύργου βρισκόταν ἕνας χωροφύλακας, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγαθοὺς ἐκείνους καὶ ἀφελεῖς ἐπαρχιώτες χωροφύλακες μὲ τὰ μακρὰ μούστικια καὶ τὴν κοκκινισμένην ἀπ' τὸ κρασί μύτη. Ὁ Μονιὲ πῆγε κοντὰ του καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, τοῦ εἶπε μὲ προστατευτικό ὄφρος:

— Εἰμαι ὁ ἀστυνόμος Λεκὸς ἀπ' τὴ Παρίσι. Ἦρθα γιὰ τὰ ρουμῖνια τῆς Μιάτα Χάρνι. Φαίνεται πὼς μερικοὶ λαποδότες τὰς ἄλταν στὸ μῆσι.

— Ὁ ἄλλος τάχασε ἀπ' τὸ φόβο του.

— Εὐπρὸς, φίλε μου, συνέχισε ὁ Μονιέ. Θέλω νὰ μοὺ δείξης ἀπ' ἔξω τὸν πύργο. Ξέρεις ποὺ ἀκριβῶς βρισκονταί τὰ ρουμῖνια;

— Καὶ βέβαια ἔξερα, ἀπάντησε ὑπερήφανα ὁ χωροφύλακας. Μοὺ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ μαρκήσιος. Τὰ ἔχει μέσα στὸ χρηματοκιβώτιό του, στὴν ἀριστερὴ πτέρυγα τοῦ πύργου. Ἐκεῖ εἶνε ἡ αἰθούσα τοῦ θησαυροῦ, ὅπως λέγει ὁ μαρκήσιος. Τὰ παρόδουρα εἶνε φραγμένα μὲ σιδερένια κάγκελλα. Εἴμαι βέβαιος πὼς δὲν μποροῦν νὰ μπουδν ἐκεῖ λαποδότες!

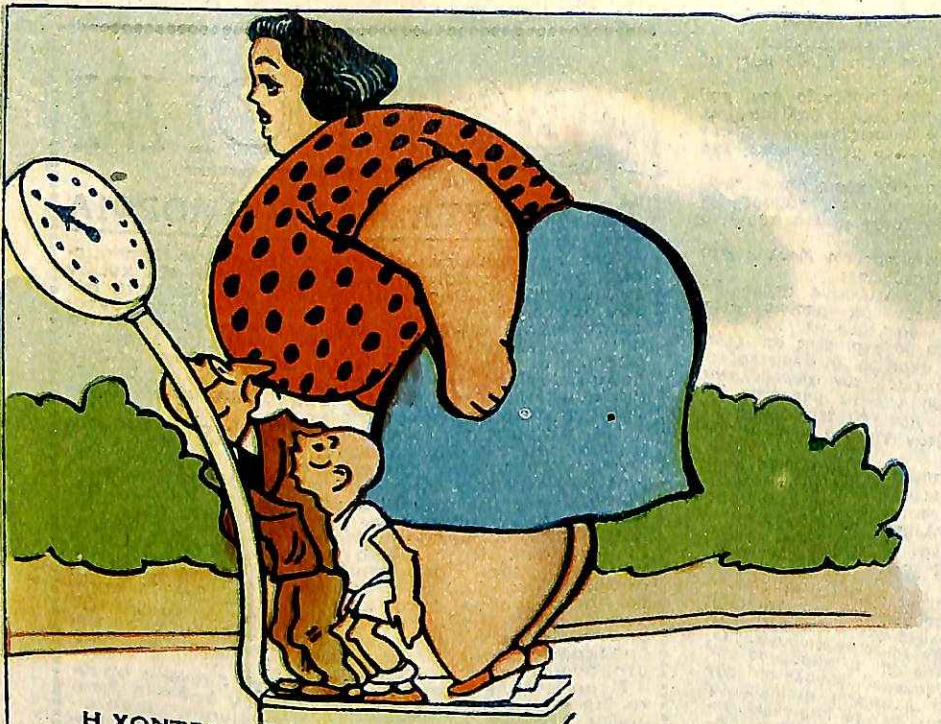
— Ποὺ ξέρεις, ... ἔκανε πονηρὰ ὁ ψευτοαστυνόμος. Πρέπει νάχμω τὸ νοῦ μας. Καὶ μπήκε μὲ τὸν χωροφύλακα στὸν κήπο τοῦ πύργου, γύρῳ ἀπ' τὸν ὁποῖον ἀπῆρχε ἕνας ψηλὸς τοίχος, ἀπ' τὴν ἐποχὴ τῆς Ζάν Ντ' Ἀρκ. Ἐταί ὁ πύργος εἶχε μιὰ μόνο εἰσοδο καὶ ἔξοδο, ἐκείνην ποὺ φουρουροῦσε ὁ χωροφύλακας. Ἡ αἰθούσα τοῦ θησαυροῦ βρισκόταν ἀπὸ πλά-

Ἐπειτα, ἐκκίνητο ὁ σὺν ἀκούσει· ἐκ-
ναπαθέησαν σὺν κήρῳ.
— Προσέφη τὴν ἄνδρα· ὁ Μονιέ, ἔ-
γὼ δὲ καὶ σφύριζέ τοι χωροφύλακα καὶ ὁ-
μολῶ ἀπλοῦσιν ἐὰν τοῦ πεταξῇ τοι τοῦ μαχαί-
ρου... Πρόσεψε μὲν πετῆχιν στήν καρ-
δίαν!
Ὁ ἀσάλλητος λαποδύτης προχώρηκε
λίγω καὶ σφύριξε, Ὁ ἀγαθὸς χωροφύ-
λακας παράστη ἀμέσως τὴν φρουρά του·
οἱ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος του.
Ἔνα μαχαίρι ἔσχισε ἔξωθεν τὸν ἄ-
νδρα ἀσφραγίζοντας σὺν φῶς τοῦ φεγγα-
ριοῦ. Ὁ χωροφύλακας ἔκρυψε ὄπισθεν
ἀπτόμα καὶ τοῦ μαχαίρι πέρασε ἀπὸ πλά-
νυ του.
— Ἀρπάξτε τον καὶ θὰ τὸν κανονίσω
ἐγὼ, φώναξε ὁ Μονιέ, καὶ χόμῃζε ἐπά-
νυ του.
Ὁ χωροφύλακας ὄπισθεν μὲ μιά τρι-
κλωπιδία τὸν ἔσπασε χάμω καὶ τὸν
πέρασε γρήγορα τὴς χειροπέδες.
— Ἐπὶ τέλους σὸ κράτος, Μονιέ! ἔ-
κανε ἡ μὴ παρένειν φωνή.
— Ὁ Λεκόκ! φώναξε καταληκτικὸς ὁ
λαποδύτης.
Καὶ πραγματὶ ἦσαν ὁ ἔξυπνος ἀστυνο-
μικός, Ἐνὰς δεύτερος χωροφύλακας πο-
ρῶσιν τὴν τῶρα στήν ἐισόδον εἶχε πιά-
σει καὶ αὐτὸς τὸν Μονιέ.
— Τὴν ἀπαθεὶς σὺν ἀρχάριος! εἶπε
Λεκόκ στὸ Μονιέ. Ἐπειὸς σὺν κούτῳ
τῷ στήν παγίδα. Ἡμῶν βέβαιος πῶς
ἡ εἰρήνη τοῦ «Μικροῦ Παρισίου» δὲ σ-
σκανδαλίζε. Γι' αὐτὸ εἶπα στήν Ἀσφα-
λεῖα νὰ διαδώσουν πῶς ἔλειπα στήν
Ἀγγλία.
Καὶ σὺ θ' ὦντας ἦρες ἀπ' τὴν τσιπ-
τοῦ Μονιέ, ποῦ ἔλασκε.

... Τὸ πρόσωπο δὲν ὠφελεῖται καθόλου ἀπὸ τὸ θάλασσον νερό. Τὸ ἀλάτι ποὶ τὸ ἴδιον ποὶ στεγνώνουν καὶ ἐρεθίζουν τὰ μάτια καὶ τὰ χεῖλη, δημιουργοῦν ὑπερθερμότητα στὰς γυναικὲς τοῦ στομάτους καὶ τῶν βλεφάρων συχνὰ δὲ καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ λαιμοῦ.

... Πρέπει λοιπὸν νὰ ἀλείψετε τὸ πρόσωπο καὶ τὸν λαιμὸν σας, πρὶν ἀπὸ τὸ πλύνειν, ἰδίως ἀνὰ κατὰ ῥοιτὶς καὶ θὰ κολλήσετε πολὺ, μὲ μιά καλὰ κρέμα ποὺ νὰ ἔχη ὕδρον τὴν λευκομένην.

Τὸ νύκτωρ

Η ΧΟΝΤΡΗ: Μπράβο, Ζαχαρία! 'Η έξοχή μ'ας ωφέλησε, κερδίσαμε 50 κιλά!...

ΜΙΚΡΟΔΟΥΛΕΙΕΣ

— Σ'ας έφερα τὸ αὐτοκίνητό μου, θέλει μιὰ μικρὴ ἐπισκευή...

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

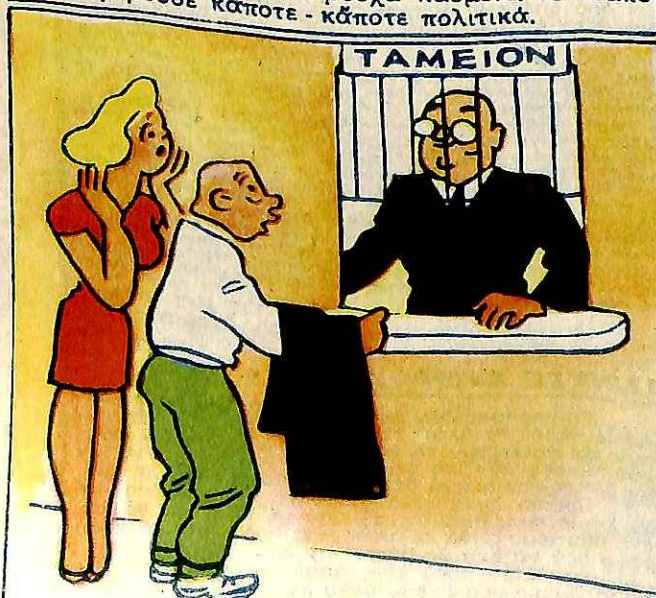
— Είναι αδύνατον νά παίξω τὸν Ναπολέοντα. Δὲν μούφεραν τὸ κου-

στούμι...
— Παίξε μ' αὐτὰ τὰ ρούχα καύμενε. 'Ο Ναπο-
λέων φοροῦσε κάποτε - κάποτε πολιτικά.

ΟΙ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ

'Ο Διευθυντὴς τῆς πυρο-
σβεστικῆς υπηρεσίας κάνει
τὸ πρωῒνὸ του ντους.

ΚΑΙ ΕΝ ΤΩ ΜΕΤΑΣΥ

— Κύριε Πελοπίδα, σ'ας έφερα τὸ παντελόνι σας.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

— Κι' έχεις πιάσει πολλὰ ψάρια.
— Όσα τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς μου.